ΕΤΟΣ Σ Τ'

Αρ. 280

ΕΒΔΟΜΑΣ

HAUTE COUTURE

GEORGETTE

DERNIERS MODELES

Ἀφίχθη ἐκ Παρισίων, ὅπου διέμενε ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ ἐγκατεστάθη

Ὁδὸς Ἑρμοῦ, Στοὰ «ΕΡΜΕΙΟΝ» — Α΄ Ὄροφος: δεξιά.

ΡΟΔΑΝΘΗ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΖΩΝΕΣ

ΤΕΛΕΙΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗ

ΕΠΙ ΜΕΤΡΩ

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ

ΕΤΟΙΜΕΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

Ἑβδομὰς

ΑΠ' ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ

Παρασκευὴ
10
Φεβρουαρίου
1933

Τὸ τριῶδιο

Τὸ τριῶδιο ἐφέτος ἄνοιξε ἐπίσημα καὶ σοβαρά, ὅπως θἄνοιγε νὰ ποῦμε μιὰ τράπεζα, ἕνα ἐπιστημονικὸ συνέδριο, μιὰ συνεδρίασις πνευματιστική. Ἡ σερπαντῖνες ξετυλίγονται νωθρά, καὶ τὸ κομφετὶ ἀνεμίζεται κουρασμένα. Ὅσο γιὰ τοὺς μασκαράδες, εἶναι νὰ τοὺς λυπᾶται κανείς. Θαρρεῖς καὶ ὑποδύονται ἥρωας τραγωδίας. Κι' ἴσως—ἴσως οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴ ἔχουν ἄδικο: χρειάζεται μεγάλος ἡρωϊσμὸς γιὰ νὰ κάνῃ κανένας σήμερα τὸν μασκαρᾶ. Ἡ σερπαντίνες, τὸ κομφετὶ κι' ἕνα ἀποκρηάτικο κουστοῦμι, ὅταν δὲν μποροῦν νὰ συντελέσουν στὴν δημιουργία μιᾶς πιὸ εὔθυμης καὶ πιὸ χαρούμενης ἀτμοσφαίρας, προξενοῦν τὸ ὁλότελα ἀντίθετο ἀποτέλεσμα: Αὐξάνουν τὴν θλίψη μας.

Ὁ Δάντης λέει κάπου, πὼς δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη λύπη ἀπ' τὸ νὰ θυμόμαστε μέσ' στὴν δυστυχία σας εὐτυχισμένες παληὲς ἐποχές. Κι' ἀσφαλῶς ὁ Φλωρεντινὸς ποιητὴς ἔχει πολὺ μεγάλο δίκηο. Παράλληλα μὲ τὴν σκέψη αὐτή, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ κάνῃ μιὰν ἄλλη: πὼς δὲν ὑπάρχουν πιὸ ἀπεκρουστικὰ πραγματάκια ἀπ' αὐτὰ ποὺ κάποτε μᾶς προξενοῦσαν τὴν εὐθυμία καὶ τὴ χαρά, καὶ ποὺ τώρα ἡ παρουσία τους ἔρχεται νὰ μᾶς θυμίσῃ ἕνα σωρὸ περασμένες καὶ ξεχασμένες πιὰ εὐτυχισμένες στιγμοῦλες. Καὶ σὰν τέτοια ἀποκρουστικὰ πραγματάκια, φαντάζουν σήμερα στὰ μάτια μας ὅλα αὐτὰ τὰ γνωρίσματα τῆς Ἀποκρηᾶς: ἡ σερπαντῖνες, τὰ κομφετί, ἡ μάσκες....

Μιὰ χούφτα κομφετὶ ποὺ ἐρχόταν ἄλλοτε νὰ χαϊδέψῃ τὸ πρόσωπό σου, μιὰ σερπαντίνα ποὺ ξετυλίγονταν κι' ἀγκάλιαζε τὸν λαιμό σου, μιὰ μάσκα ποὺ κάτω ἀπ' τὶς μικρὲς τοξωτὲς σχισμάδες της λαμπύριζαν δυὸ μάτια, ἴσως ἀγαπημένα, ἴσως φιλικά, ἴσως κι' ἄγνωστα, ἔφταναν γιὰ νὰ γεννήσουν στὸ μυαλό μας ἕναν ὁλόκληρο κόσμο ἀπὸ σκέψεις χαρούμενες ἢ ἐπιθυμίες, ἔφταναν γιὰ νὰ πλημμυρίσουν τὴν καρδιά μας μ' ἕναν ἄλλον ὁλόκληρο κόσμο συναισθημάτων, χάρης, πόθου, λαχτάρας. Μ' ἂν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὴν ἀληθινὴ κι' εἰλικρινῆ ἀτμόσφαιρα τοῦ κεφιοῦ, τῆς εὐθυμίας, τοῦ καρναβαλιοῦ, ἦταν γιατὶ ὅλη μας ἡ ὕπαρξη προετοιμασμένη ἀπὸ πρὶν περίμενε καὶ δεχότανε πρόσχαρα, σὰν τὴν ἀγκαλιὰ καὶ τὰ φιλιὰ μιᾶς γυναίκας ποὺ ἀγαπᾶμε, τὸν ἐρχομὸ τῆς ἀποκρηᾶς...

Μὰ τώρα ἡ ὕπαρξή μας τσακισμένη, κουρασμένη, κατσουφιασμένη, ζαρωμένη σὲ μιὰ γωνιά, δὲν περιμένει οὔτε τὸ χάϊδεμα τοῦ κομφετί, οὔτε τὸ ἀγκάλιασμα τῆς σερπαντίνας, οὔτε τὰ δυὸ μάτια ποὺ θὰ τὴν κύτταζαν κάτω ἀπ' τὶς μικρὲς τοξωτὲς σχισμάδες μιᾶς μάσκας. Οἱ ἄνθρωποι ἔχασαν τὴν διάθεση, τὸ κέφι τους, τὸ νόημα, τὴν εὔθυμη νότα τοῦ καρναβαλιοῦ. Καὶ κάθε τὶ ποὺ θἄρχότανε νὰ τοὺς θυμίσῃ πὼς κάποτε, μιὰν ἄλλη ἐποχή, ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦσαν γι' αὐτοὺς κι' ἀπὸ μιὰν εὐχάριστη καὶ χαρούμενη στιγμὴ θἄταν σὰν νἄθελε νὰ σαρκάσῃ τὸν πόνο τους καὶ νὰ μολύνῃ τὶς λίγες ἔστω μὰ ἀγαπημένες ἀναμνήσεις ποὺ τοὺ ἀπομένουν.

Ρομβίες

Μὲ τὶς Ἀποκρηὲς ξεθάφτηκαν καὶ κάτι παληοὶ γνώριμοι τῶν ἀθηναϊκῶν δρόμων: ἡ ρομβίες. Λείψανα κι' αὐτὲς μιᾶς περασμένης ἐποχῆς, μιᾶς ἐποχῆς ποὺ τὸ μόνιππο «τὸ ἀθόρυβο, τὸ καουτσουτὲ» δὲν εἶχε ἀκόμα ἀντικατασταθῆ μὲ τὴν ὀκτακύλινδρη λιμουζίνα καὶ ποὺ ἡ «στράκες» τοῦ καμτσικιοῦ τοῦ ἁμαξᾶ ξεπερνοῦσαν σὲ μεγαλοπρέπεια τὸ ἐκκωφαντικώτερο κλάξον, θεώρησαν καλὸ νὰ σύρουν τὶς ξεχαρβαλωμένες ροδίτσες τους πάνω στὴν ἀσφαλτο τῶν παληῶν γνώριμων δρόμων. Ἕνα «ποπουρὶ» ἀπὸ τραγούδια καὶ σκοποὺς προπολεμικοὺς τάραξαν—ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις—τὸν θόρυβο τῶν δρόμων κι' ἤρθαν νὰ χαϊδευτοῦν νωχελικά, σὰν τὶς γάτες πάνω στὰ πόδια τοῦ κυρίου των—καὶ νὰ σβύσουν στὶς παληὲς γνώριμες γρίλλιες τῶν παραθυριῶν. Μὰ ἡ γρίλλιες τὴν φορὰ αὐτὴ δὲν ἔτριξαν—γιατὶ ἁπλούστατα δὲν ὑπάρχουν — τὶς ἀντικατέστησαν τὰ γαλλικὰ παντζούρια καὶ τὸ ρόλλ—τόπ. Κι' οὔτε ἡ κόρη τοῦ σπιτιοῦ βγῆκε στὸ παράθυρο γιὰ νὰ ρίξῃ στὸ τσίγκινο τασάκι τοῦ ὀργανοπαίκτη «ὅ,τι προαιρεῖται» — γιατὶ ἁπλούστατα ἡ κόρη τοῦ σπιτιοῦ εἴτε θἄχε ξενυχτίσει καὶ κοιμότανε, ἢ θὰ γύριζε στὰ μαγαζιά.

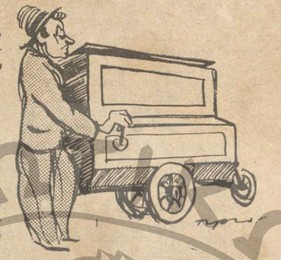

Κι' ἡ ρομβία ἀπελπισμένη κλαυθμύρισε ἀκόμα λίγο κι' ὕστερα ἡ ρόδες της μ' ἕνα στριγγὸ ἀναφωνητὸ τὴν ξανάφεραν ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου ξεκίνησε. Στὸ ὑγρὸ ὑπόγειο ποῦταν κλεισμένη. Στὸ μνημοῦρι της....

Τὸ δίκηο... δίκηο...!

Ἄλλοτε, ἂν σοῦ ξέφευγε μιὰ φράση θαυμασμοῦ γιὰ τὴν ὁμορφιὰ μιᾶς κοπέλλας ποὺ συνάντοῦσες στὸν δρόμο, ἔτρωγες ἕνα χαστοῦκι. Τώρα συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Τρῶς τὸ χαστοῦκι ἂν τυχὸν προσπεράσῃς μιὰν ὁμορφη κοπέλλα—καὶ σημειῶστε πὼς ἡ ἔννοια τῆς ὁμορφιᾶς μεταπολεμικῶς ἔχει βάλει πολὺ νερὸ στὸ κρασί της ἡ καλύτερα πολλὴ μπογιὰ στὰ μοῦτρα της—καὶ δὲν σπεύσῃς ἀμέσως νὰ ἐκφράσῃς τὸν θαυμασμό σου.

Τὸ σημερινὸ κορίτσι εἶναι ἀπαιτητικὸ κι' ἡ ὁμορφιὰ—ἢ καὶ κατὰ φαντασίαν ἔστω ὁμορφιὰ ἀκόμη ἀπαιτητικώτερη. Δὲν μπορεῖς κι' οὔτε σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τὴν προσπεράσῃς ἀτιμωρητί! Πρέπει νὰ σταθῇς, νὰ ἀποθαυμάσῃς, νὰ ὑποκλιθῇς ὅπως θὰ στεκόσουνα, θὰ ἀπεθαύμαζες καὶ θὰ ὑποκλινόσουνα μπροστὰ σ' ἕναν καλὸ ζωγραφικὸ πίνακα. Γιατὶ στὴν πραγματικότητα αὐτὸ συμβαίνει. Κι' ἡ δεσποινὶς ποὺ δὲν σοῦ συγχωρεῖ τὴν ἀπροσεξία σου εἶναι γιατὶ... αὐτὴ μὲν κάθησε τόσες ὧρες καὶ κουράστηκε μπροστὰ στὸ καθρέφτη της—χωρὶς νὰ ὑπολογίσουμε τὴν ἀξία τόσων πραγμάτων ποὺ μεταχειρίστηκε—καὶ σύ, σὺ ὁ κοινὸς θνητὸς περνᾶς κι' οὔτε κὰν τὴν προσέχεις! Κι' ὀφείλουμε νὰ ὁμολογήσουμε, ἂν θέμε νἄμαστε εἰλικρινεῖς, πὼς εἶναι ἡ μόνη φορὰ ποὺ ἡ δεσποινὶς ἔχει δίκηο!...

Ν. Νίκβας

Ὁ Μαρινέττι.
(Φουτουριστικὸ σκίτσο παρμένο ἀπ' τὰ «Ἀθηναϊκὰ Νέα» τῆς 3/II/33).

Μόλις τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἤρθε στὴν Ἀθήνα ὁ γνωστότατος ἀρχηγὸς τοῦ παγκοσμίου καλλιτεχνικοῦ κινήματος τοῦ Φουτουρισμοῦ Ἰταλὸς ἀκαδημαϊκὸς κ. Φίλιππος Μαρινέττι, καὶ...βαφθήκαμε ἤδη ν' ἀκοῦμε περὶ Φουτουρισμοῦ: Τόση προπαγάνδα γύρω ἀπ' τὸ νέο σύστημά του καὶ τόσο θόρυβο κατώρθωσε νὰ δημιουργήσῃ στὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα τῆς ἐδῶ παραμονῆς του ὁ περίφημος ἰδρυτὴς τοῦ Φουτουρισμοῦ.

Γιατί, εἶναι γνωστὸ καὶ παρατηρημένο πὼς κάθε ξένο φροῦτο εὐδοκιμεῖ στὴν Ἑλλάδα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τόπο.

Ὁ Μαρινέττι σὲ δυὸ διαλέξεις του ποὺ ἔκαμε στὸ Ἰταλικὸ Ἰνστιτοῦτο τῶν Ἀθηνῶν, ποσοπάθησε νὰ μᾶς κάνῃ καταληπτὴ τὴ ἔννοια τῆς φουτουριστικῆς τέχνης καὶ τὸ πνεῦμα μὲ τὸ ὁποῖον, ἐργάζονται οἱ ὀπαδοί του. Μὲ ἐπιχειρήματα πειστικώτατα ἀλλὰ καὶ... φουτουριστικώτατα μᾶς ἐξήγησε τὶς τάσεις τῆς πρωτοτύπου σχολῆς του καὶ προδιέγραψε τὸ μέλλον τοῦ παγκοσμίου φουτουρισμοῦ, καὶ τὴν τεραστία ἐπίδρασή του σ' ὅλα τὰ εἴδη τῆς τέχνης, στὸ θέατρο, τὴν ζωγραφική, τὴν γλυπτική, τὴν μουσική, τὴν διακοσμητικὴ καὶ ποσπαντὸς τὴν ἀρχιτεκτονική.

Ὡστόσο, γιὰ νὰ πεισθοῦμε στὰ λόγια τοῦ πρωτοπόρου τοῦ Φουτουρισμοῦ θεωρήσαμε ἀπαραίτητο νὰ ἔρθουμε καὶ μεσικὰ δείγματα τοῦ νέου φροῦτου ποὺ μᾶς ρεκλαμάριζε μὲ τόση ἐπιμονή. Καὶ τὰ δείγματα αὐτὰ τὰ δώκαμε ἐν ἀφθονίᾳ στὴν ἔκθεση τῶν φουτουριστῶν ὑπαδῶν του ποὺ ἔγινε ἀγαίξει ἀπὸ μέρες στὸ «Στούντιο» τῆς κ. Ρώκ, στὴν πλατεία Ἁγίου Γεωργίου Καρύτση.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις, μόλις μπαίνετε στὸ μικρὸ διαμέρισμα τῆς ἐκθέσεως, εἶναι καταπληκτική. Νομίζετε πὼς βρίσκεσθε σ' ἕνα κατάστημα ἐλαιογρωμάτων, στοὺς τοίγους τοῦ ὁποίου εἶναι κρεμασμένα διάφορα... δειγματολόγια χρωμάτων!

Ὅταν παρέλθῃ ἡ πρώτη ἐντύπωσις καὶ συνέλθετε κάπως, οἱ γύρω ἀνηρτημένοι πίνακες ἀρχίζουν νὰ παίρνουν πιὸ συγκεκριμένες μορφές. Λέω πιὸ συγκεκριμένες μορφὲς γιατὶ αὐτὸς εἶναι τρόπος τοῦ λέγειν. Στὴν πραγματικότητα κανένας πίνακας, ἐκ πρώτης τουλάχιστον ὄψεως, δὲν ...λέει τίποτε.

Ὡστόσο, ὅταν ὁδηγηθῆτε ἀπ' τὸν κατάλογο τῶν ἐκτιθεμένων ἔργων, κάτι ἀρχίζετε νὰ καταλαβαίνετε.

Ἐδῶ ἕνας πίνακας τοῦ Ἰταλοῦ φουτουριστοῦ Φιλλία, παρουσιάζει μιὰ μαύρη κηλίδα ποὺ τὴν ἀκαπεονᾶ μιὰ καταπόκκινη τεθλασμένη. Τὸ φόντο εἶναι ἕνα ἀνακάτωμα χρωμάτων. Τί παιριστάνει παραμένει μυστήριον. Ἀνοίγουμε, ὡστόσο ἀπὸ περιέργεια τὸν κατάλογο καὶ διαβάζουμε: Πίναξ 24: Ἐναέριον μυστήριον! Ὥστε τὸ «μυστήριο» ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ τοιοῦτον.

Λίγο παρακάτω ἕνας ἄλλος πίνακας μᾶς σταματᾶ. Συγκεντρώνουμε τὴν προσοχή μας καὶ σὲ μιὰ ὑπεροένταση προσπαθεῖς μάταια ἀγωνιζόμαστε νὰ καταλάβουμε τί παριστάνει. Ζητοῦμε πάλι τὴν... συνδρομὴ τοῦ καταλόγου καὶ διαβάζουμε: Πίναξ 5: Ἐναέριος πολυτέλεια. Τί ἦταν νομίζετε αὐτὴ ἡ πολυτέλεια; Ἕνα πλουσιώτατο δειγματολόγιο χρωμάτων μὲ ἀφάνταστη ποικιλία ἰσιδισμῶν τόνων καὶ σχημάτων.

Τὴν προσοχή μας τώρα τραβοῦν κάποια μικρὰ κομψὰ κάδρα τοῦ—πάντοτε φουτουριστοῦ—Πομπολίνι. Εἶναι ὅλα «ἀεροζωγραφικῆς τεχνοσοφίας» καὶ παριστάνουν ὅ,τι δὲν μπορεῖ νὰ... φανταθῇ κανεὶς ἀπ' τὸ βασίλειο τοῦ αἰθέρος. Τὸ κεντρικὸ θέμα τους εἶναι τὸ ἀεροπλάνο. Ζωηρὲς παραστάσεις τῆς ὁρμῆς τοῦ κινουμένου ἀεροπλάνου, τῆς ἐν ἐνεργείᾳ ὕλης καὶ τῆς ἐν κινήσει μηχανῆς εἶναι τὰ μόνα ἀπεικονιζόμενα θέματα, τὰ ὁποῖα καὶ ὠνομάσθησαν «ἀεροπιτοῦσες» (δηλαδὴ εἰκόνες ἀπὸ τὸν ἀέρα).

Ὡστόσο δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ κανεὶς τὴν ἐπιτυχία τοῦ καλλιπουριοῦ τοῦ κ. Δαμιδέγγη, ὁ ὁποῖος ὅταν τὰ πρωτοείδε φώναξε μπροστὰ στὸν ἴδιο τὸν Μαρινέττι:

—Ἀεροπιτοῦσα εἶναι αὐτὴ ἡ...ἀεροπιτουσα!

Κάποιος πίναξ τοῦ Κοέκια, ποὺ παρίστανε τὴν «ψυχικὴ διάθεση» ἔγινε μπροστά μου ἀφορμὴ ἑνὸς δευτέρου καλλαπουριοῦ. Μιὰ ἑλκυστικὴ δεσποινὶς, ποὺ στεκόταν ἐπὶ

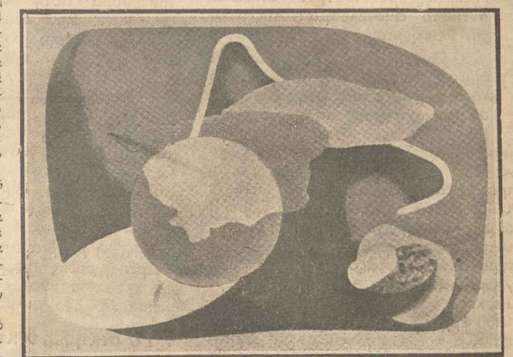

Ὁ πίναξ αὐτὸς σᾶς δίνει ἐκ πρώτης ὄψεως τὴν ἐντύπωση ὅτι παριστάνει ἕνα πορτοκάλλι μέσα σ' ἕνα πιάτο καὶ πλάϊ του ἕνα δαγκωμένο ἀχλάδι. Ὡστόσο ὁ φουτουριστὴς ζωγράφος Πραμπολίνι θέλησε σ' αὐτὸν ν' ἀπεικονίσῃ τὴν... «Μαγεία τῆς Στρατοσφαίρας»!

ἀρκετὴν ὥρα μπροστὰ στὸν πίνακα αὐτόν, ἀφοῦ ἀπελπίστηκε πὼς θἄβγαζε κάποιο νόημα, γύρισε σ' ἕναν κύριο ποὺ στεκόταν δίπλα της καὶ τὸν ρώτησε μὲ διάκριση:

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε, κύριε, ποιὰν ψυχικὴ διάθεση ἐννοεῖ σ' αὐτὸν τὸν πίνακά του ὁ ζωγράφος;

—Τὴν ἀγανάκτηση! τῆς ἀπήντησε ἐτοιμότατα ὁ κύριος.

Καὶ δὲν εἶχε δίδλου ἄδικο, γιατὶ τὸ μόνο αἴσθημα ποὺ μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ ἡ ἀκαταλληπτος ἐκεῖνος συμφυρμὸς τῶν χρωμάτων ἦταν ἡ ἀγανάκτησίς μας...

Περνοῦμε μερικοὺς ἀκόμη πίνακες, στὰ πεταχτά, γιατὶ ἡ ἔντονη προσήλωσι κοντεύει νὰ μᾶς κουράσῃ. Ἕνας πίνακας τοῦ Τζοῦκο παριστάνει τὸ «Ἐναέριο Ταξίδι»: ἕνα τηλεγραφόξυλο, ἕνα κόκκινο ποτάμι, λίγες ἀκτῖνες ἥλιου, μερικὰ τετράγωνα σύννεφα.

Ὁ «ρυθμὸς τοῦ ἀπείρου» ὅμως τοῦ ἰδίου ζωγράφου, ξεπερνᾶ κάθε ὅριο φαντασίας: ἡ γνώμονες, ἕνα ἀεροπλάνο, ἕνα νησί, κι' ἕνας ὁρίζοντας μὲ μιὰ ὑπερβολικὰ ὁξεῖα γραμμή.

Καὶ τώρα ἂς ἔρθουμε στὸ περίφημο ταυτόχρονο ποὺ κατὰ τὸν Μαρινέττι εἶναι ἡ μεγαλειωδέστερα ἐμπνευσις τοῦ Φουτουρισμοῦ.

Τὸ «ταυτόχρονο» εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τῆς συγχρόνου σκέψεως, κατὰ τὸν πιὸ φουτουριστικὸ τρόπο. Παριστάνει τὴν ἔννοια τῆς ταυτογρόνου ἐντυπώσεως μέσα στὸ μυαλὸ μας ἑνὸς πλήθους παραστάσεων τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Τὸ «Ἐναέριον ταυτόχρονον» τοῦ ζωγράφου Φιλλία ποὺ ἐκτίθεται στὸ «Στούντιο» εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ἐμπνευσμένες συνθέσεις τῶν ἰταλῶν φουτουριστῶν: Μέσα σ' ἕνα σκοῦρο φόντο ποὺ δίνει τὴν ἔννοια τοῦ ἀπείρου προβάλλει ἕνα Ζέππελιν. Ἕνας ἥλιος, κομμένος κατὰ τὸ ἕνα τέταρτο, κρέμεται ἀπὸ κάτω. Λίγα σύννεφα μαλακωμένα στὴν οὐρὰ τοῦ Ζέππελιν. Καὶ τελευταία μιὰ ἀχνὴ γραμμή, ποὺ δίνει τὴν ἐντύπωση τῆς κινήσεως ἀλλὰ καὶ τῆς ταχύτητος. Ὅλα αὐτὰ τὰ «σκέπτεται ταυτογόνως» ὁ ἀεροπόρος—ποὺ δὲν φαίνεται πουθενὰ—κατὰ τὴν ὥρα τῆς πτήσεώς του.

Ὑπάρχει ἀπεικόνιση καὶ μὲ πινάκων. Ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν πιὰ γιὰ νὰ σεινμας. Ὅ,τι θέλαμε νὰ μὲ τὸ εἴδαμε.

Τὰ ἔργα τῶν ἰταλῶν φουτουριστῶν ἐπισκέφθηκαν ὅλα ὅσα ὁ Μαρινέττι ἐπάγγειλε στὴς διαλέξεις του νὰ μᾶς δείξῃ νά... πιστέψουμε. Καὶ δοῦμε ὅλη τὴν ἀντίφαση τοῦ συγχρόνου πνεύματος καὶ ἐκδηλώνουν τὶς τάσεις τῆς ζωγραφικῆς τῶν μέλλοντος.

Ἄλλωστε αὐτὸ τὸ ἀκούσαμε καὶ φωνάζουν καὶ τὸ διατρανώνουν καὶ «Τὸ φουτουριστικὸ πνεῦμα ποὺ φωτίζει καὶ ζωογονεῖ τοῦ φουτουριστοῦ Νουνιέζ, φωνάζει ὁ ζωγράφος, ἕνας ἐξαιρετικὸς καλλιτέχνης, ἀκαταλαβίσιακος πάντοτε ὅπου ἡ φουτουριστικὴ τέχνη ὁρισμένες εἰς τὰς τῆς αἰσθητικῆς ἀλλὰ καὶ τὰς τῆς... λογικῆς.

* * *

Ὁ Μαρινέττι, ἔρχεται στὴν Ἀθήνα καὶ ἀνεβαίνει στὴν Ἀκρόπολη μὲ μόνιππον, γιὰ νὰ θαυμάσῃ. Τώρα, θ' ἀνέβαινε μ' αὐτοκίνητο γιὰ νὰ τὴν... καταδαφίσῃ!

Αὐτὴ, τουλάχιστον τὴν ὁμολογία προσδοκοῦσε νὰ τοῦ ἀποσπάσουν τὴν πρώτη μέρα τῆς ἀφίξεώς του οἱ δημοσιογράφοι μας, γιὰ νὰ τὴν... ρεζιλέψουν.

Ἀλλὰ ὁ Μαρινέττι δὲν τοὺς ἔδωσε τὴν ὅταν τὸν ρώτησαν πότε ἔπρεπε νὰ... τοὺς μίσωμε τὸν Παρθενῶνα, γαμογέλασε μὲ τὸ λωσύνη καὶ εἶπε:

—Κάποτε εἶχα πῆ ὅτι «οἱ Ἰταλοὶ πρέπει νὰ σκοτώσουν τὸ σεληνόφως» ἀλλὰ ἔλληνες νὰ γκρεμίσουν τὸν Παρθενῶνα. Ἡ παλιὰ αὐτὴ ἐπιγραμματική μου ἦταν ἀπολύτως ἀνοησιακή, τίποτε δὲν θυμοῦμαι νὰ εἶπα. Ὡστόσο τουριστὴς δέν, ἔγω μνήμην. Παραδέχομαι τὴν ἀσχαριότητα. τὸ κάλλος, μὰ κουτάζω διαρκῶς πῶς ἐμπρόσθεν.

Ὁ Μαρινέττι εἶναι ἄνθρωπος μὲ ἀ-

ὁλητη ψυχικὴν ἀντοχή. Τριάντα ὁλόκληρα χρόνια ἔχει ἐργαστῇ γιὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὴς θεωρίες τῆς νέας σχολῆς του στὸν καλλιτεχνικὸ καὶ γενικὰ στὸν διανοούμενο κόσμο ὄχι μόνο τῆς πατρίδας του μὰ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου.

Ἀξίζει νὰ μνημονευθῇ ἐδῶ τὸ πρῶτο περίφημο μανιφέστο του ποὺ ἔκανε στὸ Παρίσι τὸ 1909, τὸν πρώτον χρόνο τῆς ἰδρύσεως τοῦ φουτουισμοῦ.

Ἰδοὺ μερικοὶ ἐπαναστατικοὶ ἀφορισμοί του:

«1ον) Θέλουμε νὰ ψάλλουμε τὴν ἀγάπη τοῦ κινδύνου, τὴν συνήθεια στὴν ἐνέργεια καὶ στὴν τόλμη.

2ον) Τὸ θάρρος, ἡ τόλμη, ἡ ἐπανάστασις, θὰ εἶνε στοιχεῖα οὐσιαστικὰ τῆς ποιήσεώς μας.

3ον) Ἡ φιλολογία ἀγύψωσε μέχρι σήμερον τὴν στοχαστικὴ ἀκινησία, τὴν ἔκστασι, τὸν ὕπνο. Ἐμεῖς θέλουμε ν' ἀνυψώσουμε τὴν προσδευτικὴ κίνησι, τὴν ἀεικίνησία, τὸ βῆμα τοῦ δρόμου, τὸ θανάσιμο πήδημα, τὸ χαστοῦκι, τὴν γροθιά (!).

4ον) Ἐμεῖς πιστοποιοῦμε ὅτι ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ κόσμου πλούτισε ἀπὸ μιὰ καινούργια ὁμορφιά: τὴν ὁμορφιὰ τῆς ταχύτητος. Ἕνα αὐτοκίνητο κούρσας μὲ χονδρούς σωλῆνες ὁμοιους μὲ ἑρπετά, καὶ ποστεταμένα φτερά, ἕνα αὐτοκίνητο φλογισμένο ποὺ φαίνεται νὰ τρέχῃ σὰν βολὶς κανονιοῦ εἶναι ὡραιότερο ἀπὸ τὴν Νίκην τῆς Σαμοθράκης».

Γιὰ τὴν τελευταία αὐτὴ φράσι του τοῦ ζήτησαν κάποιαν ἐξήγησιν τὴν ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς του.

—Θυμοῦμαι πὼς κάτι τέτοιο ἔγραψα. Μὲ συγχωρεῖ, εἶναι ἡ ἀλήθεια ἡ Νίκη ὁλαγήτεο ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ τρέχει. Ὡστόσο δὲν ἀγνοῦμαι τὴν ὁμορφιά της. Ἡ Ἑλλὰς δὲν πρέπει ν' ἀρκεσθῇ στὸ παρελθόν. Ὀφείλει νὰ δημιουργήσῃ νέο κάλλος».

Τὰ ὑπόλοιπα ἄρθρα τοῦ μανιφέστου του εἶναι γραμμένα μὲ τὸ ἴδιο ἐπαναστατικὸ πνεῦμα καὶ ὅλα ἀρνοῦνται τὸ Παρελθόν, ὡς τὴν ἀπαισιόδοξη γάγγραινα τῆς Τέχνης.

* * *

Ὁ Μαρινέττι εἶναι μεταξὺ ἄλλων καί... πολεμικός! Ὡστόσο ἡ προλήψεις του εἶναι.. φουτουριστικὲς ὅπως ὅλα του.

Ἕνα χαρακτηριστικὸ ἐπεισόδιό του εἶναι τὸ ἀκόλουθο:

Κάποτε ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ μιὰ διάλεξη στὴν Μαδρίτη. Ὁ Μαρινέττι ταξίδευε. Θἄφθανε στὴν Βαρκελώνη ἀπ' ὅπου θἄπαιρνε τὸ τραῖνο γιὰ τὴν Μαδρίτη. Τὸ πλοῖο ὅμως καθυστέρησε κι' ἔχασε τὸ τραῖνο. Τηλεφωνεῖ ν' ἀκαβληθῇ ἡ διάλεξις. Τοῦ ἀπαντοῦν ὅτι εἶναι ἀδύνατον. Παίονει ἕνα αὐτοκίνητο τότε. βάζει μέσα τὴν γυναίκα του—ποὺ ἦταν ἔγκυος ἐκείνη τὴν ἐποχή— καὶ φθάνει στὴν Μαδρίτη, ἀναπτύσσοντας ἰλιγγιώδη ταχύτητα καὶ διανύοντας σὲ διάστημα 6 ὡρῶν περίπου μιὰν ἀπόστασι ἄνω τῶν 700 χιλιομέτρων!

Ὅταν ἔφθασε—δυστυχῶς— τὸ ἀκροατήριο εἶχε διαλυθῇ καὶ ἡ διάλεξις εἶχε ἀναβληθῇ, ἐνῶ ἡ γυναίκα του.. γεννοῦσε ἕνα κοριτσάκι!

Ἀμέσως τὸ βάπτισε «Ἄλλα»—φτερὸ—καὶ ἦταν τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρά του γιατὶ τὸ κοριτσάκι του εἶχε γεννηθῇ κατὰ τὸν... φουτουριστικώτερο τρόπο ποὺ μποροῦσε νὰ γίνῃ.

* * *

Ὁ Μαρινέττι εἶναι κατευθυσιασμένος ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔκαμαν οἱ θαυμαστές του στὴν Ἀθήνα.

Ἀλησμόνητο ἀσφαλῶς θὰ τοῦ μείνῃ καὶ τὸ φουτουριστικὸ γεῦμα ποὺ παρέθεσε πρὸς τιμήν του ὁμὰς διανουμένων θαυμαστῶν του στὴν ταβέρνα τοῦ Σωλιδάνη, στὸ Κολωνάκι.

Γιὰ νὰ τόν.. τιμωσήσουν, προφανῶς εἶχαν φροντίσῃ νὰ λείψῃ παντελῶς τό.. ἁλάτι ἀπ' τὸ γεῦμα. Ἔτσι ὁ Μαρινέττι ἔφαγε ἀνάλατα τὰ παρατεθέντα φαγητά, τὰ ὁποῖα ἂς σημειωθῇ ὅτι εἶχαν μαγειρευθῇ ἐπὶ τῇ βάσει διαῆς του φουτουριστικῆς μαγειρικῆς. Σερβιρίσθηκαν μεταξὺ ἄλλων ἀγινοί, βότσαλα, πορτοκάλλια καὶ γιά.. ὀρεκτικό, μιὰ «γυμνὴ γυναίκα ἐπὶ τοῦ καναπέ», δηλαδὴ μιὰ γυναίκα ἀπό.. ταραμᾶ, ξαπλωμένη ἐπάνω σὲ μιὰ φουγκνιά! Ἐπηκολούθησεν κέφαλος «μὲ ἐκφραστικὴ σαλάτα», κοπανιστή, λουκουμάδες—στὸ ἐσωτερικὸ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε.. τσέρυ—μπράντυ, καὶ τέλος καφές, μετὰ τὸν ὁποῖο ἄρχισαν ἀμέσως οἱ λόγοι καὶ οἱ... ἀντίλογοι.

Μίλησεν ὁ κ. Γιοκαρίνης.— ὑπεύθυνος τοῦ γεύματος—ἡ κ. Σπανούδη, ὁ κ. Τόμπρος, ὁ κ. Βεκιαρέλης, κ. ἄ.

Κατόπιν ὁ Μαρινέττι ἀπήγγειλεν ἕνα ἀπ' τὰ περίφημα ἠχητικὰ ποιήματά του, τὸν «Βομβαρδισμὸ τῆς Ἀνδριανουπόλεως», στὸ ὁποῖο... ἀνταπήντησεν ὁ κ. Γιοκαρίνης μὲ τὸ παρακάτω φουτουριστικὸ ποίημα τοῦ κ. Φ. Γιοφύλλη «Σ. Α. Π.», τὸ ὁποῖο ἀπεδείχθη ἐφάμιλλον σὲ ἤχους καί... θόρυβο, μὲ τὸ ποίημα τοῦ Μαρινέττι.

Τὸ ποίημα αὐτὸ πρωτοδημοσιεύθηκε στὸ

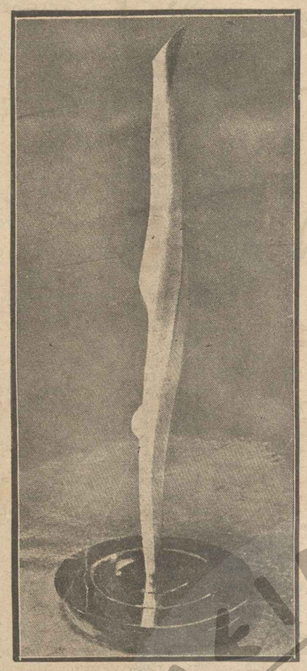

Ἕνα χαρακτηριστικὸ ἔργο περιστροφικῆς γλυπτικῆς ἀπὸ ἀλουμίνιον τοῦ φουτουριστοῦ Ταγιάτ. Ἀποδίδει μὲ τὸν παραστατικώτερο τρόπο τὴν «Βουτιὰ» τοῦ κολυμβητοῦ.

περιοδικὸ «Ἀκμονία» τοῦ 1916 ποὺ ἀκυθυνε τότε ὁ κ. Γιοκαρίνης.

«Σ. Α. Π.»

Σκάλα. Τάκ, τάκ, τάκ, τάκ, τάκ, τάκ. Ροβολάντας. Πόδια, σποδαράκια. Θέση. Ι. ΙΙ. ΙΙΙ. ΙΙΙ. Σάλπιγγα. Σκοτάδι. Τούνελ. Φῶς κόκκινο. Κορίτσια κόκκινα. Γκρρρρρ...σσσσσ.... Τὰ πράσινα, τὰ πράσινα, ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ. Τὰ σταχτιά. Ἡ ἐλιές. 500 ἐλιές. 1000. Τὰ γυάλινα τραίνα. Ἐμεῖς γιὰ τὸν Περαία. Αὐτὰ γιὰ τὴν Ἀθήνα. Γλύστρημα. Πλὶτς-πλὰτς. Οἱ ἐλιὲς γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ἀνεῖο, ἀντιο ! Ἄνθη, χόρτα, σπίτια, ταράτσες. Θάλασσα. Ἀνοιχτά, ἀνοιχτά. Μπλέ. Φῶς. Γανωμένα, λεκιασμένα, λερωμένα. Τοῖχοι, σταχτιά. Ἔπειτα κίτρινα. Ἡ ρεκλάμες. Πορτόνι, Περαίας. Τὸ κόκκινο τραμ.

Ὁ Μαρινέττι θὰ μείνῃ πολὺ λίγες ἀκόμη μέσες στὴν Ἀθήνα. Ἴσως καὶ νὰ ἔχῃ φύγει τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ κυκλοφορήσουμε. Ὡστόσο ἐκεῖνο ποὺ θέλησε, τὸ πέτυχε. Καὶ ἀπόδειξις τὸ ὅτι οἱ τόσο ἀκαταλαβίστικοι πίνακες τῶν ὀπαδῶν του ἀρχισαν νὰ... κλέβωνται ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς του! Ἐκτὸς πιὰ ἂν αὐτὸ εἶναι ἡ τελευταία φουτουριστικὴ γειτονιὰ τοῦ Μαρινέττι...

Χ.

Εὔθυμοι στίχοι

Πρὸς «Ἑβδομάδα» ἐπιστολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ

Ἀγαπητή μου «Ἑβδομάς»,
Συγγνώμην σοῦ ζητῶ
ποὺ δὲν σοῦ ἔγραψα καινούργια ἐπιστολή....
Μιὰ γρίπη μὲ ἐμπόδισε μὲ λίγο πυρετὸ
καὶ, τεμπελιᾶς, κάποια αἰφνιδία προσβολή !...
Μὰ ἐνῷ ἀκόμη, τοῦ ἀσθενοῦς,
δὲν ἄφισα τὸν θάλαμον,
γιὰ νὰ σοῦ γράψω κάτι τὶ
ὦ ! «Ἑβδομάς» ἀγαπητή,
παίρνω μὲ χεῖραν τρέμουσαν τὸν κάλαμον !..

⁂

Ἰδοὺ τὸ σπουδαιότερον
τῆς ἐποχῆς μας νέον :
Ὁ Μαρινέττι, ὁ γνωστὸς φουτουριστὴς
τῶν Ἀθηνῶν τὴν αὔραν ἀναπνέων,
ὅπως γνωρίζει κάλλιστα πᾶς τίς...
Ἐκεῖ ποὺ ἐκουβέντιαζεν
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα
καὶ συνεζήτει μὲ τὸ ἀφελὲς κοινόν,
—χωρὶς ἐμεῖς νὰ ξεύρωμε
ἂν ἔχουν προηγούμενα—
διέταξε νά... κρημνισθῇ ὁ Παρθενών !..
Νὰ μὴ θυμᾶται ὁ Ρωμηὸς
τὰ τῶν προγόνων κλέη
καὶ κάθεται καὶ κλαίει !...
Εὑρέθη ἕνας ἄνθρωπος
καὶ τῶπεν ἐπὶ τέλους :
Τὶ μᾶς χρειάζετ' ὁ Ἑρμῆς
τοῦ πάλαι Πραξιτέλους ;
Καὶ ὁ αἰὼν ὁ προσεχὴς
ἀφεύκτως θὰ ἐλοιδωρεῖ
ἂν ἔβλεπε τὴν Ἀθηνᾶ
μὲ κράνος καὶ μὲ δόρυ !...
Ὁ Μαρινέττι, ὅλα αὐτὰ
σαφῶς ὑπομνήσακων
—καὶ εἰς αὐτὸ παρακαλεῖ
νὰ συμφωνήσωμε ὅλοι—
ἐκεῖ ποὺ εἶναι ὁ Παρθενών
θὰ στήσῃ.. ὁ βελίσκος
νὰ κάθεται καμμιὰ φορὰ
νὰ βλέπῃ καὶ τὴν Πόλι !...

⁂

Ἐδήλωσε προσέτι
αὐτὸς ὁ θορυβώδης Μαρινέττι
ὅτι ἐχόρτασε ἀρκετὰ
μὲ τὰ συνήθη καὶ γελοῖα φαγητὰ
τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
ἀρνάκι μὲ ἀντίδια,
ροσμπὶφ μὲ μακαρόνια
ποὺ πιὰ τὸν ἀηδίαζαν, ἀπ' τὰ μικρὰ
τοῦ χρόνια...
Καὶ θέλει ἀποῦ φουτουρισμοῦ
τὴ βιάση καὶ τὴ φούρια
ἐδέσματα καινοφανῆ...
Πρωτότυπα.. Καινούργια !...
Ἐδήλωσε πὼς προτιμᾶ
νὰ τρώγῃ τὰ ραδίκια
μὲ πετιμέζι μπόλικο
καὶ μὲ φιλὰ χαλίκια...
Τοῦ εἶπαν ὅλοι πὼς ἐδῶ
στὴν χώραν τῶν Ἑλλήνων
τρώγεται τό... Γαλλόπουλον
μὲ σάλτσα ἀπό.. κινίγνον !..
Ἐφάνη εὐχαριστηθεὶς
καὶ συμβουλὴν μᾶς δίδει εὐθὺς
ὅτι μεζὲς καλλίτερος
δὲν ἔχει ξαναγίνει,
ἀπὸ γαλέο σκορδαλιὰ
μὲ λίγη ἀσπιρίνη !...

⁂

Αὐτὰ καὶ ἄλλα τῶν ἀλλῶν
ἐμάθαμε ἀπ' τὸν 'Ιταλόν !...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο ΚΑΙΡΟΣ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ ΔΕΝ ΞΑΝΑΓΥΡΝΑ

πρωτότυπο ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ
του κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΟΞΑ

Τα φῶτα, οἱ καθρέφτες, τὸ παρκέτο, εἶχαν μιὰ ἄμιλλα σὲ λάμψη αὐτὸ τὸ βράδυ στὸ μέγαρο τοῦ Καρμέλα, ὅπου ἔδιναν μιὰ ἐσπερίδα ἀποκρηάτικου μπαλ-ντέ-τὲτ πρὸς τιμὴν τῆς μονάκριβης κόρης του, τῆς Ἐλίζας ποὺ ἑκλεινε τὰ εἰκοσί της χρόνια.

Σεβιλιάγες, Μαρκησίες, Χαβανέζες, Μαγυάρες, κεφαλόκαμα χαμιτωμένα, μὲ περροῦκες καὶ στολίδια λογῆς-λογῆς, κάθε τόσου, κάθε ἐποχῆς, ἕνα ζωηρανὸ μπουκέτο ἀπὸ νειάτα, ἀπὸ χαρά, κι' ἀξεγνοιασιά, πλημμυροῦσαν μὲ τὶς εὔθυμες φωνές τους καὶ τὴν ἀσυγκράτητη κίνησή τους, τὶς μεγάλες σάλλες τοῦ ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ, ὅπου χιλιάδες φρέσκα λουλούδια σκορποῦσαν τὰ μῦρα τους καὶ μιὰ ὀρχήστρα μὲ μπρίο κρατοῦσε τὸν ρυθμὸ τοῦ κεφιοῦ.

Σ' ἕνα σαλονάκι παράμερο, ὅπου οἱ ἀντίλαλοι τοῦ χοροῦ ἀκουγόταν ἁπαλά, ἄλλος ὅμιλος ποὺ προτιμοῦσε τὴν κουβεντοῦλα, διασκέδαζε μὲ τὸν τρόπο του. Ὁ στόχος τῶν ἐρωτήσεων ἦταν ὁ Βρέναις, ἕνας χαριτωμένος ἄνθρωπος, περασμένος πενηντάρης, γερονταπλλήκαρο, μὰ φρέσκος κομπὸς καὶ πρόσχαρος στὴν κουβέντα του, συγγραφεὺς, πολυταξιδεμένος, ποὺ τὸ τελευταῖο του ρομάντσο «Ἡ μαμὰ Γυολάντα», εἶχε σημειώσει καταπληκτικὴ ἐπιτυχία κι' ἦταν τὸ θέμα τῆς συζητήσεως στὶς συγκεντρώσεις.

—Γιὰ πέστε μας, εἶνε ἀληθινὸ πρόσωπο ἡ μαμὰ Γυολάντα ; Τὸν ρώτησε μιὰ νεαρὰ κυρία.

—Ἀληθινό. Ἔτσι τὴν εἶχαν βαφτίσει ἡ σημαθήτρες της στὶς καλόγρηες.

—Καὶ τὴν γνωρίσατε σεῖς ὁ ἴδιος, ἔτσι καλὰ καλὰ τὴν περιγράφετε ;

Ὁ Βρέναις λιγάκα στενοχωρημένος ἀπήντησε.

—Νὰ σᾶς πῶ : Ἕνας συγγραφεὺς παίρνει τὰ θέματά του πάντα ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ κυρίως ὅσα ξῆ ὁ ἴδιος, καὶ τὰ παραλλάζει ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἔργου ἀπου τὰ τοποθετεῖ. Μὰ ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ πῆ μιὰ λέξη παραπάνω ἀπ' ὅσα ἔχει γράψει.

—Ἔχει δίκηο ὁ κύριος Βρέναις, εἶπε μιὰ δεσποινίς. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅμως θὰ τὸν παρακαλέσουμε νὰ μᾶς διηγηθῇ κάτι τὸ ἐνδιαφέρον ἀπ' ὅσα του συνέβησαν καὶ ποὺ δὲν ἔχει γράψει ἀκόμα.

—Ὡραῖα, ὡραῖα... ἐπεκρότησε μιὰ ἄλλη.

—Κι' ἔτσι δὲν θἄχη λόγο νὰ μᾶς ἀρνηθῇ καμμιὰ λεπτομέρεια τῆς ἱστορίας.. ἐπρόσθεσε ἕνας κύριος.

—Νὰ σᾶς διηγηθῶ λοιπὸν κάτι ποὺ μοῦ συνέβη ἐδῶ καὶ ἑκοσι ἢ μᾶλλον εἰκοσιπέντε χρόνια, εἶπε ὁ Βρέναις.

—Καιρὸς δηλαδή.

—Καιρὸς καὶ καιρός. Εἶνε ἕνα ἀτομικό μου ἐπεισόδιο ποὺ ὄχι μόνον δὲν τὸ γράφω, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὸ εἶπα σὲ κανένα.

Ὁ μικρὸς ὅμιλος πῆρε θέση ἐνδιαφερούσης ἀναμονῆς. Ἀλλὰ ἡ πόρτα τοῦ μικροῦ σαλογιοῦ ἄνοιξε καὶ τοὺς διέκοψε. Ἐμπῆκε ἡ οἰκοδέσποινα μὲ μιὰ κυρία οὔτε νέα οὔτε ἡλικιωμένη, σίγουρα ὄμορφη γυναίκα στὸν καιρό της.

—Γνωρίζεστε ὅλοι ὑποθέτω.

Οἱ κύριοι κι' ἡ κυρίες χαιρέτησαν τὴν κυρία ποὺ μπῆκε. Ἡ δεσποινὶς ποὺ γύρεψε τὴν ἱστορία, τὴν ἐπαρουσίασε σὲ μιὰ φίλη της :

—Ἡ μαμά μου.

Καὶ ἡ οἰκοδέσποινα ἐπρόσθεσε .

—Ἀ, δὲν γνωρίζεις τὸν κύριο Βρένια, τὸν συγγραφέα τῆς μόδας· θὰ τὸν ἔχῃς διαβάσει δέβαια πολλὲς φορές.

—Πῶς, πῶς...

—Ἡ κυρία Μαλβῆ.

—Πολὺ εὐτυχὴς, κυρία μου.

—Σᾶς διέκοψα τὴν κουβέντα..

—Ἀ, δὲ βαρυέστε... περνᾶμε τὴν ὥρα.

—Ὁ κ. Βρένιας, μαμά, θὰ μᾶς διηγηθῇ ἕνα παλιό του ἐπεισόδιο.

—Μὲ δέχεσθε μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν ; εἶπε ἡ κυρία Μαλβῆ .

—Φτάνει νὰ θελήσετε νὰ μᾶς κάνετε αὐτὴν τὴν τιμή.

—Λοιπόν, κύριε Βρένια ; εἶπε ἡ κόρη.

—Ἀ, ναί... ἐκείνη τὴν ἐποχὴ λοιπόν, πρὸ εἰκοσιπέντε χρόνια, εἶχα ἐκδώσει ἕνα ρομάντσο μου ποὺ φαίνεται πὼς ἄρεσε σὲν κόσμο. Ἕνα βράδυ, καθὼς καθόμουν στὸ γραφεῖό μου, θἄταν ἑνγιὰ περίπου ἡ ὥρα, ἀκούω μιὰ κλῆση στὸ τηλέφωνο. Πῆρα τὸ ἀκουστικό. Μιὰ γυναικεία φωνὴ μὲ ζητοῦσε. Ρώτησα τ' ὄνομά της. «Αὐτὸ δὲν σημάνει τίποτε γιὰ σᾶς—μοῦ ἀπήντησε—γιατὶ σᾶς εἶμαι ἐντελῶς ἄγνωστη. Αὐτὴν τὴν στιγμὴ ἐτελείωσα τὸ διάβασμα τοῦ βιβλίου σας καὶ μοῦρθε ἔτσι νὰ σᾶς πάρω στὸ τηλέφωνο καὶ νὰ σᾶς πῶ πὼς μοῦ ἄρεσε ὑπερβολικά.» Εὐχαρίστησα τὴν ἄγνωστη φωνή, δὲν ἐπέμεινα νὰ παραδιάσω τὴν ἀνωνυμία της κ' ἡ συνομιλ[illegible] διέκοπη. Τὴν ἄλλη μέρα, στὶς ἑνιὰ τὸ βράδυ πάλι, ἡ ἴδια φωνὴ μὲ καλοῦσε στὸ τηλέφωνο : «Πῶς εἶστε ἀπὸ χθές; Δὲν μεπερμένατε, δέβαια.Ἀλλὰ νὰ ποῦχομα νὰ σᾶς πῶ μιὰ καλησπέρα, ἄν δὲν σᾶς ἐνοχλῶ.» Ἔτσι ἐπάσαμε μιὰ συνομιλία ποὺ ἐπαγελαμβάνετο ταχτικὰ δυό-τρεῖς φορὲς τὴ βδομάδα· μόνο ποὺ ἡ ὥρα ἀπὸ 9 τὸ βράδυ ἔγινε 4 τὸ ἀπόγευμα, ἐπειδὴ ἐτύχαινε πολλὲς φορὲς στὶς ἑνιὰ τὸ βράδυ νὰ βρίσκουμαι στὸ γραφεῖο μου. Ἡ φωνὴ ποὺ μοῦ τηλεφωνοῦσε ἦταν μιὰ δεσποινὶς εἰκοσιρῶ χρονῶ, καθὼς μοῦ εἶπε κ' ἐγὼ ἀνάλογα ἀπὸ τὴν ὁμιλία της πολὺ μορφωμένη, ἐκτὸς καὶ κοκέτα. Ἐνήμερη ὅλων τῶν γεγονότων, συγχρονισμένη καὶ μὲ ἰδέες περίφημες. Στιγὰ-στιγὰ εἶχε ἀναπτυχθῇ μεταξύ μας ἕνα εἶδος οἰκειότητος. Ὅταν καμιὰ μέρα τὸ τηλεφώνημά της, νόμιζα πὼς κάτι μοῦλειπε. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὴν ἐπερίμενα. Κι' ἐκείνη νόμιζε πὼς ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ μοῦ δικαιολογηθῇ καὶ νὰ μοῦ ζητήσῃ χίλιες συγγνῶμες γιὰ τὴν παράλειψη. Ὡστόσο, μοῦ ἦταν τελείως ἄγνωστη. Οὔτε ὄνομα μοῦ εἶχε πῆ, οὔτε διεύθυνση, οὔτε ἀριθμὸ τηλεφώνου. Ἀναγκαστικὸς ἄρχισα νὰ συνθέτω τὴν φυσιογνωμία της μὲ τὴν φαντασία μου : Ἕνα νέο κορίτσι σύμφωνα μὲ τὶς προτιμήσεις μου. Ὅταν τελείωσα τὸ φαντασμένο αὐτὸ σκίτσο, βρέθηκα ἐρωτευμένος μιᾶς της. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ σκέφτηκα πὼς ἔχρεια νὰ τὴν γνωρίσω τὸ συντομώτερο. Ἔτσι μιὰ δικαιολογημένη ἀνυπομονησία περμένα τὸ προσεχὲς τηλεφώνημά της. Τῆς εἶπα πὼς ἤτανἀδικο ἐκείνη νὰ μπορῇ ὅποτε θέλει νὰ μᾶς μαζί μου κ' ἐγὼ νὰ στεροῦμαι τὸ δικαίωμα αὐτό. Ἔπειτα, εἴχαμε τόσο πολὺ γνωρισθῇ, μὰ ἦταν τόσο εἰχάριστη ἡ συνομιλία της, ὥστε δὲν ὑπῆρχε πιὰ λόγος νὰ κρατιέται ἕνα τέτοιο ἐ ν κ ό ν ε ν τ ο. Στὸ τέλος, ποῦ θὰ πήγαινε αὐτὴ ἡ ἱστορία; Θ' ἀντιλάλασσαμε τηλεφωνήματα μέχρι βαθέος γήρατος ἢ μιὰ μέρα θἄπαιρνε νὰ μοῦ τηλεφωνῇ ; Ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο εἶχε τὴν περιέργεια νὰ μὲ γνωρίσῃ ; Ἡ ἀπάντησις ἦταν ὅτι αὐτὴν τὴν περιέργεια τὸ λάχιστον δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἔχῃ γιατὶ μὲ γνώριζε πολὺ καλὰ καὶ μὲ συναντοῦσε πολὺ πότε ἔξω ἢ σὲ συγκεν-ώσεις. «Ἕνας λόγος πα-απάνω, τῆς ἀπάντησα, ποὺ ἀπαιρεῖ νὰ ἐξισωθοῦν οἱ ὅροι.» «Ἔστω, μοῦ εἶπε, ἀλλὰ πρὶν συναντηθοῦμε ἔξω, πρὶν μὲ γνωρίσετε, ἤθελα νὰ ξέρω ἀκόμα κάτι. Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σᾶς κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον σὲ μιὰ γυναίκα; Ἡ ἐξωτερική της ἐμφάνισις ἢ τὰ ψυχικά της χαρίσματα ; » Χωρὶς νὰ σκεφθῶ ἀπάντησα «Καὶ τὰ δύο». «Ἐ, τότε καλλίτερα γιὰ νὰ γνωριστοῦμε. Γιατὶ ἀπὸ τὴν ἐξωτερική μου ἐμφάνιση δὲν ἔχετε νὰ ἐνθουσιασθῆτε καθόλου. Πρέπει νὰ μάθετε ἀκόμα ὅτι σᾶς ἄπ ἕνα μακρὸ ψεμματάκι. Δὲν εἶμαι εἰκοσιτρὼ χρονῶ ἀλλὰ κοντεύω τὰ πενῆντα. Βλέπετε, μεταξὺ ἀγνώστων κι' ἀπὸ τὸ τηλέφωνο, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σᾶς κρύψω χρόνια. Τί λέτε τώρα; » Ἡ πρώτη ἐντύπωσις ποὺ δοκίμασα ἦταν ἀγανάκτησις. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ γένω ἕνα μῆνα τώρα τὴν ὥρα μου γιὰ μιὰ κυρία πενῆντα χρονῶ ; Καὶ τὸ εἰδωλό μου; ἡ χαριτωμένο κοριτσάκι · ὁ ἐνθουσιασμός μου ἡ ἀνυπομονησία μου; Ἄχερα ὅλα ποὺ τὰ σκόρπισε ὁ ἄνεμος καὶ καθώρισε τὸν τόπο σὲ μιὰ στιγμή. Ὡστόσο συνεκράτησα τὴν ψυχραιμία μου καὶ τῆς ἀπάντησα μὲ κάποια δυσκολία : «Τί σχέση ἔχει ἡ ἡλικία ; » «Δὲν ἔχει σχέση, μοῦ εἶπε· εἶστε δέβαιο- : σᾶς ἀφίνω νὰ τὸ σκεφθῆτε καλλίτερα καὶ νὰ ξαναμῆς μεσημέρι». Ὅταν κατέβασα τὸ ἀκουστικὸ ἤμουν ἄρκετὴ ὥρα συλλογισμένος. Γιὰ φαντάσου σκέφθηκα. Πρὸ πέντε λεπτῶν ἀνυπομονοῦσα νὰ γνωρίσω τὴν ἐξυπνη καὶ χαριτωμένη φωνή, καὶ τώρα δὲν ἤθελα κἂν νὰ σκεφθῶ ὅτι τὴν ἄκουσα ποτέ ! Ἐλεεινολόγησα τὴν πλάνη μου. Λοιπόν ; ἆλα εἶναι ψεύτες δὲν ἐκτιμοῦμε στὴν γυναίκα τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν γοητεία τοῦ κορμοῦ της. Ὅλα τ' ἄλλα εἶναι ἕνας διάκοσμος ποὺ ὅταν μείνῃ μονάχος του εἶναι ὁλότελα ἄχρηστος. Ἔπρεπε νὰ εἶχα μεντέψει μιὰ τέτοια ἔκβαση. Τί γκάφα...

—Καὶ πῶς ἐτελείωσε ἡ ἱστορία ; ρώτησε ἀνυπόμονα ἕνας κύριος ἀπὸ τὴν συντροφιά.

—Περιμένατε. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἡμέρες μὲ ξαναπῆρε στὸ τηλέφωνο. Τὴν καταλόβα διάφορα ἀπ' τὴ φωνή της. Μ' ἐγύρεψε : «Ὁ κύριος Βρέναις ; » «Λάθος κυρία μου, ἐδῶ εἶναι φεστερτοποιεῖον ἡ Αἰωνία Ζωή.» Δὲν ἄντεχε τὸ κουράγιο οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ προσποιηθῶ ὅτι ἐξακολουθοῦσε τὸ ἐνδιαφέρον. Κι' ἔπα τὴν κουβέντα αὐτὴν ἔτσι, στὴν τύχη. Κατάλαβε πὼς ἤμουν ἐγώ ; μᾶλλον γιατὶ δὲν ξαναπῆρε τὸ ἀφτῆρι.

—Κοῦμα τὴν καϊμένη... ἔκανε ἡ δεσποινὶς μὲ συμπάθεια...

Ἡ πόρτα τοῦ μικροῦ σαλογιοῦ ἄνοιξε πάλι καὶ τρεῖς-τέσσερες νέοι καὶ κορίτσια ἐτρύπλαν μὲ σαρκάζοντες καὶ ροκάνες.

—Ἐδῶ καθήσατε ; εἶπε μιὰ δεσποινίς.

—Πᾶμε νὰ χορέψουμε βάλς, εἶπε ἕνας νέος.

Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ξεχυνότανε τώρα ζωηροὶ οἱ ἦχοι τῆς ὀρχήστρας ποὺ ἔπαιζε τὸ βάλς τοῦ «Γαλάξιου Δούναβη». Ἡ νεολαία σηκώθηκε μὲ προθυμία καὶ τοὺς ἀκολούθησε. Ἔμειναν στὸ σαλονάκι δυὸ κυρίες, ἕνας κύριος κι' ὁ συγγραφεύς.

—Ὡραῖο τὸ ἐπεισόδιο ποὺ μᾶς διηγηθήκατε, εἶπε ὁ κύριος.

—Τὰ γιγερὰ τοῦ ἐπαγγέλματος... ἀπήντησε ὁ Βρέναις.

—Καὶ δὲν μάθατε ποιὰ ἦταν ; ρώτησε ἡ μιὰ κυρία.

—Δὲν ἐνδιαφέρθηκα καθόλου. Τὴν ἴδια μέρα τὰ εἶχα ξεχάσει ὅλα.

—Ποιὸς ξέρει ποῦ νὰ βρίσκεται τώρα, ἔ; εἶπε πάλι ὁ κύριος.

—Ἂν ξῇ, ἀπήντησε ὁ Βρέναις... γιατὶ πρέπει νἄνα ἑβδομηντατέντε χρονῶ...

—Γιὰ φαντασθῆτε....

—Δὲν πᾶμε καὶ μέσα ; ἐπρότεινε ὁ κύριος καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα.

—Καλὰ λέτε, εἶπε ἡ μιὰ κυρία.

Ὅλοι σηκώθηκαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ σαλονάκι. Τελευταῖος ἔμεινε ὁ Βρέναις κι' ἔκανε τάσο στὴν κυρία Μαλβῆ γιὰ περάση. Ἐκείνη ὅμως μὲ κάποια ἀφορμὴ χρονοτριβήσε, λίγο ὡς ποὺ ἔφυγαν οἱ ἄλλοι, κι' ἆμα ἔμεινε μόνη μὲ τὸν Βρέναις, τοῦ εἶπε :

—Ξεχάσατε ἀπὸ τὴν ἱστορία σας μιὰ λεπτομέρεια ποὺ θὰ εὐχαριστοῦσε ἰδιαίτερα τὴν κόρη μου.

—Ποιά λεπτομέρεια ; ρώτησε ὁ Βρέναις ἀγνοημένος.

—Τὸ ὅτι εἴσαστε νοητευμένος μὲ τὸ γέλιο τῆς κυρίας ποὺ τ' ἀκούγατε ἀπὸ τὸ τηλέφωνο καὶ κάθε τόσο τῆς τὸ λέγατε...

Ὁ Βρέναις ἔκανε νὰ συγκεντρώσῃ τὶς ἀναμνήσεις του.

—Ἔχετε δίκηο, εἶπε γελώντας, ἔχετε δίκηο, ἔτσι ἦτανε...

Ἀμέσως ὅμως ἔφυγε τὸ γέλιο ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, μιὰ ἔκπληξις ἀπλώθηκε στὴν φυσιογνωμία του, κύτταξε κατάματα τὴν κυρία Μαλβῆ καὶ τὴν ρώτησε σοβαρά.

—Σᾶς παρακαλῶ πῶς ξέρετε αὐτὴν τὴν λεπτομέρεια ;

—Νὰ ποὺ τὴν ξέρω..

—Ἀπὸ τὴν ἴδια ;

—Ἀπὸ τὴν ἴδια, ποὺ ἐν τούτοις δὲν διηγήθηκε σὲ καμένα αὐτὴν τὴν ἱστορία...

—Τότε ;.... τί σημαίνει ;

—Σημαίνει, κύριε Βρένα, πὼς οὔτε πέθανα, οὔτε εἶμαι ἀκόμα ἑβδομηντατέντε ἐτῶν, οὔτε μάλιστα ἔφθασα καλὰ-καλὰ καὶ στὰ πενῆντα ποὺ ἐν τούτοις εἴχαστε θέβαιος ὅτι τὰ εἶχα συμπληρώσει πρὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν...

Τοῦ ἤρθε σὰ σκοτοδίνη· τὰ μάτια του κλείσανε κι' ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του. Ἡ κυρίαΜαλβῆ πέρασε στὴν σάλα. Ἡ ὀρχήστρα, γεμάτη μπρίο, σκορποῦσε τοὺς ἐνθουσιασμικοὺς ἤχους τοῦ «Γαλάξιου Δούναβη». Ὁ Βρέναις κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Σὰν ὄνειρο πέρασε μπροστά του ἡ περασμένη ἐποχὴ καὶ τὸ ἐπεισόδιο τῆς ἄγνωστης φωνῆς τοῦ τηλεφώνου. Ἦταν λοιπὸν γέμμα ὅτι ἦταν ἄσκημη καὶ πενηντάρα! Ἦταν μιὰ κοῦκλα χαρτομένη, μόνο εἰκοσιτριῶ χρονῶ ; Πῆγε νὰ χαρῇ στὴν εὐχάριστη αὐτὴ διάψευση. Μὰ γοήγορα κατάλαβε πῶς ἦταν μιὰ π ο λ ὺ ἀ ρ γ ά. Ὅλες μας ἡ ἀποτυχίες ξαναφτάνουν, ὅλες ἡ δυστυχίες μποροῦν νὰ μεταβληθοῦν. καὶ μόνο ὁ καιρὸς ποὺ φεύγει δὲν ξαναγυρνᾶ. Νά, αὐτὴ ἡ ὥρα ποὺ πέρασε τόσα ἀνήκει ἀμεταλλακτα στὸ παρελθόν. Ποτὲ πιὰ δὲν θὰ τὴν ξαναζήσουμε. Μιὰ πίκρα ἔσφιξε τὴν καρδιά του. Εὐτυχῶς ποὺ κι' ἡ ἴδια δὲν ἔμεινε εἰκοσιτριῶ χρονῶ, μὰ γέρασε κι' αὐτὴ μαζί του.

Ἔνοιωσε κάποια σαδ - στικὴ ἱκανοτοίηση ἐπάνω στὴ σκέψη αὐτή. Καὶ γιὰ νὰ ξαναζωντανέψῃ τὴ φυσιογνωμία της, τὴν φυσιογνωμία τοῦ φρέσκου κοριτσιοῦ ποὺ δὲν εἶχε ποτὲ δῆ σ τ ὴ ν πραγμ-ικότητα, τοὺρθε μιὰ παράξενη ἰδέα : πέρασε στὴ σάλα τοῦ χοροῦ ἀναζητώντας τὴν κόρη της ποὺ ἦταν περίπου στὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὴν μητέρα της πρὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν.

Καὶ μέσα στὸν θόρυβο, στὰ φῶτα, στὸν στρόβιλο τοῦ χοροῦ, στὰ χαριτομένα γεναιὰ κεφαλόκαμα τῆς εὔθυμης ἀποκοιήτικης βραδυᾶς, κανένας δὲν ἀποφοῦσε νὰ μαντέψῃ τὸ βουβὸ δράμα τῆς καρδιᾶς του..

— Ξεχάσατε ἀπὸ τὴν ἱστορία σας μιὰ λεπτομέρεια...

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ

Μικρὲς ἱστορίες

Μεσαιωνικὸς Ρωμαντισμός

—Στὸ λόγο τῆς πιπῆς μου !... Βεβαίως ὁ ἱππότης δὲ Πάλμα, αὐτὴ ἡ ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ εἶναι ἀληθινὴ καὶ μοῦ συνέβη στὴν Καστίλια. Λοιπόν,... Ἕνα βράδυ, δι-λαλῆ μιὰ-δυὸ ὧρες μετὰ τὰ μεσάνυχτα, κατέβαινα ἀπὸ τὸ μπαλκόνι κάποιας μου ἐρωμένης. Φυσικά, ἔφευγα ἀπὸ τὴν ἀγαλμιὰ της καὶ τὸ ψηλὸ δωμάτιό της μὲ τὴν θοήθεια μιᾶς ὁλομέτακτης κρεμαστῆς σκαλίτσας. Δὲν εἶχα δ-μως καλὰ-καλὰ πατήσει στὸν ἔρημο καὶ σκοτεινὸ δρόμο ὅταν σκούνταψα ὀπισθοχωρώντας σὲ μιὰ μαυροφορεμένη σκιὰ ποὺ κι' αὐτὴ σιγοτερπατώντας ἔστελνε φιλιὰ σ' ἕνα ψηλὸ μισάνοιχτο παράθυρο ἀπέναντι—ἕνα παράθυρο μὲ μιὰ μετάξινη σκάλα ποὺ κατέβαινε μέχρι τὸν δρομάκο.

— Ἔ ! .. φώναξα γυρίζοντας γλήγορα καὶ πάνοντας γευρικὰ τὴν λαβὴ τοῦ ἀτσάλινου σπαθιοῦ μου.— Ποιὸς εἶσαι σύ ;...

—Ὁ κόμης Ρομέο δ' Ἀλμαβίβα ! Καὶ σύ;

—Ὁ ἱππότης δὲ Πάλμα, μαρκήσιος τοῦ Μπάλμα ! Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ;

—Ἀπὸ τὴν ἐρωμένη μου. Καὶ σύ ;

—Διάβολε ! κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο...

—Εἶναι ὄμορφη τοὺλάχιστο ἡ ἐρωμένη σου ;

—Κατάξανθη! κι' ἡ δική σου ;

—Τὸ ἴδιο !... Ἀλλὰ γιατὶ φεύγεις τόσο νωρίς ;

—Γιατὶ εἶναι ζηλιάρα καὶ μὲ τυρανάει πολλὲς φορές.. Ἀλλὰ καὶ σὺ θλέπω πὼς φεύγεις νωρίς...

—Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο κι' ἐγὼ ! Τί σύμπτωσις...

—Κόμη δ' Ἀλμαβίβα !

—Τί εἶναι ;

—Ἡ μεταξίνες σκαλίτσες κρέμονται ἀκόμα ἀπ' τὰ παράθυρα..

—Ἔ, λοιπόν ;

—Εἶναι ἀκόμα σκοτάδι καὶ μέσα στὰ κλειστὰ δωμάτια θ' ἀργήση ἀκόμη φτάση τὸ αὐγινὸ φῶς..

—Καλά ! Λοιπόν ;

—Εἶναι δύσκολο νὰ διακρίνῃ κανένας ἕναν ἄντρα ἀπὸ ἕναν ἄλλον σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι... Ἀγαπᾶς τὴν ἐρωμένη σου ;

—Καθόλου ! Καὶ σύ ;

—Οὔτε ! Κόμη, ἔχω λοιπὸν τὴν ὄρεξι νὰ δῶ ἂν ἡ φίλη σου ἔχῃ τόσο θελουδύνιο δέρμα ὅσο ἡ δική μου !

—Ἱππότη δὲ Πάλμα ! ... μπορεῖ ἡ ὥραία σου νὰ ἔχῃ ἀπαλότερο δέρμα ἀπ' τὴ δική μου... ἀλλὰ βάζω στοίχημα πὼς δὲν ἔχει τόσο μακρυὰ καὶ μεταξένια μαλλιὰ ὅπως...

—Δὲν τὸ παραδέχομαι !

—Στοιχηματίζω...

—Σέ τί ;

—Ἄμα ξαγακατέβω, νὰ σοῦ κόψω τὸν λαιμὸ μὲ τὸ σπαθί μου γιατὶ πρόσβαλες μία γυναίκα...

—Ὥστε θὰ μονομαχήσουμε ; Θαυμάσια ! Ποῦ θὰ σε περμένω ;

—Ἔξω ἀπ' τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Παύλου.. Δέχεσαι ;...

—Καὶ βέβαια !

—Πῶς λένε τὴν ἐρωμένη σου ;...

—Μπάγκα ! Καὶ τὴν δική σου ;

—Ἰνές ! ...

Χωρὶς χαμιὰν ἄλλη ἐξήγησι τράβηξα πρὸς τὴν ἀριστερὴ μεριὰ τοῦ δρομιοῦ, ἐνῶ ὁ κόμης ἤλθε πρὸς τὰ ἀπαλκόνι ποὺ ἔγκαταλείψει ἐδῶ κι' ἕνα ὥρα.

Σφαδικὰ ὅμως ἡ φωνὴ του μὲ σταμάτησε.

—Ἐσύ ! ἱππότη μου ! Ξέχασες κάτι νὰ μοῦ δώσῃς..

—Ἐγώ ; τί ;

—Τὸν μανδύα σου !

—Ἀ, ναί ! Ἔχεις δίκηο... Πάρ'τον !

Εὐχαριστῶ.

—Δῶσ' μου τώρα τὸν δικό σου !

—Ἰδού !

—Εὐχαριστῶ !

Ἀγέβηκε ἀπὸ τὴν ὁλομέτακτη κρεμαστὴ σκάλα μέσα στὸ μπαλκόνι τῆς ἐρωμένης μου· ἐγὼ ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεταξίνη σκάλα ἔφτασα στὸ παράθυρο τῆς δικῆς του ;

—Καλὴ τύχη, ἱππότη δὲ Πάλμα, μαρκήσιε τοῦ Μπάλμα !...

—Ὥρα καλή, κόμη Ρομέο δ' Ἀλμαβίβα!.. Καὶ μὴν ξεχνᾶς τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Παύλου !...

—Νοέ !

(Διασκευὴ ἀπὸ τὸ γαλλικό)

Κ. Δ. ΕΛΛΗΝΑΣ

'Ο διάλογος τῆς ἑβδομάδος

ὑπό Γκύ Παγιονώ

Τσακώματα

('Ο Πέτρος, 25 ἐτῶν, κ' ἡ 'Ελένη 22 ἐτῶν εἶναι νεόπαντροι. Ζοῦν ἀποκλειστικὰ ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο κ' εἶναι εὐτυχισμένοι σὰν δυὸ τρυγονάκια.

Σήμερα ποὺ ὁ καιρὸς εἶναι ὡραῖος ἀπεφάσισαν νὰ πᾶν ἐκδρομὴ σὲ μιὰν ἐξοχή.)

Π έ τ ρ ο ς.— "Ελα, χρυσῆ μου, πρέπει νὰ φύγουμε γιατὶ ὑπάρχει φόβος νὰ χάσουμε τὸ τραῖνο.

'Ε λ έ ν η.— Στάσου μιὰ στιγμή, καθιμένε. Τὰ πράματα δὲν εἶναι ἀκόμα ἕτοιμα. (Κυτάζει τὸ σακκίδιο ποὺ περιέχει τὰ τρόφιμα). Μήπως ξέχασα τίποτα ;... "Αχ, Θεέ μου, ποῦ ἔβαλα τὴς κονσέρβες ; (Κάνει τὴν κουζίνα ἄνω κάτω). Ποῦ εἶναι ἡ κονσέρβες ; ... Τί θ' ἀπογίνουμε τώρα ;

Π έ τ ρ ο ς.— Μὰ μὴ συγχίζεσαι γιὰ τέτοια μικροπράγματα, 'Ελένη μου. Δὲν πειράζει, ἂς λείψουν ἡ κονσέρβες !

'Ε λ έ ν η.— Νὰ λείψουν ἡ κονσέρβες! Καὶ τί θὰ φᾶμε !... Τέτοιος ἥσουν πάντα, καθιμένε Πέτρο· δὲν εἶσαι καθόλου προνοητικός.... Γιὰ κύτταξε στὸ σημειωματάριο μήπως ξεχάσαμε τίποτε ἄλλο ;

Π έ τ ρ ο ς (ποὺ διάζετα νὰ φύγουν). — "Ολα ἐν τάξει! "Ας φροῦμε τώρα τὴς κονσέρβες !... Τὸ πολὺ-πολὺ ἂν χάσουμε τὸ τραῖνο, παίρνουμε αὐτοκίνητο !

'Ε λ έ ν η (ποὺ ξαφνικὰ ἐνθυμεῖται κάτι). —"Α !... τώρα θυμοῦμαι... Ξέρεις, Πέτρο, μὴ θυμώσῃς... Εἶχα στὸ νοῦ μου νὰ πάρω τὴς κονσέρβες, ἀλλὰ ξέχασα νὰ τὴς ἀγοράσω!..

Π έ τ ρ ο ς (γελώντας).— Νὰ σὲ χαρῶ προνοητικό μου πουλάκα !...

'Ε λ έ ν η (παραπονεμένη).— Τώρα μὲ κοροϊδεύεις ! ... Θὰ μοῦ χαλάσῃς ὅλη τὴ διάθεση !... Κι' εἶχα τέτοιο κέφι... Αὐτὴ τὴν ἐδοσιὴ τὴν σκεπτόμουν ἀπὸ πολὺν καιρό... Νὰ εἴμαστε μόνοι, στὴν ἐξοχή, ἀνάμεσα στὴ φύση... Γύρω μας τὰ πουλάσια νὰ κελαϊδοῦ γλυκὰ-γλυκά, τὰ ρυάκια νὰ μουρμουρίζουν κυλώντας πάνω στὰ πετραδάκια... Κι' ἐσὺ μοί φτάνεις ὁλόκληρη σκηνὴ νιατὶ δὲν πῆρα μαζί μου τὴς κονσέρβες ποὺ ἐσὺ ξέχασες ν' ἀγοράσῃς ! ..

Π έ τ ρ ο ς.— "Ελα, γλυκειά μου, μὴν συγχύζεσαι ! ... Πᾶμε στὴν ἐξοχὴ ποὺ τὴν προεκάμαμες τόσο ρομαντικά !

'Ε λ έ ν η (γουρπιδώντας ἀπὸ τὴ χαρά της).— Πᾶμε, γουσέ μου, πᾶμε !... Τί ζωρφα ποὺ θὰ περάσουμε !..

(Σ' ἕνα καταπράσινο λιβάδι, κάτω ἀπὸ μιὰ φουντωμένη βαλανιδιά, κάθονται ὁ Πέτρος κι' ἡ 'Ελένη. Ἔχουν ἁπλώσει στὸ γρασίδι τὰ τρόφιμά τους κι' εἶναι ἕτοιμοι ν' ἀρχίσουν τὸ φαΐ).

'Ε λ έ ν η.— Νὰ τὰ κεφτεδάκια, ὁ ἀστακός, τὰ αὐγά, τὸ κρῦο κοττόπουλο, τὸ ζαμπόνι, τὸ τυρί, τὰ φροῦτα.. Τί κρίμα ποὺ ξέχασες τὴς κονσέρβες !

Π έ τ ρ ο ς (μὲ κέφι).— Δὲν βαρυέσαι ! "Εχουμε ὅ,τι μᾶς χρειάζεται. 'Η κονσέρβες ἦταν περιττές. Κύτα, 'Ελένη μου, τί ζωρφα ποὺ εἶναι ἐδῶ ! Οὔτε κόσμος, οὔτε φασαρία ! Μόνοι μας ἐμεῖς οἱ δυὸ καὶ γύρω ἡ ἀπέραντη φύσις !..

'Ε λ έ ν η (ποὺ ἐξακολουθεῖ ν' σκέπτεται τὴς κονσέρβες).— "Ο,τι θέλεις πές μου, δὲν μπορεῖς ν' ἀρνηθῆς ὅτι εἶσαι πολὺ ἀκαμάτης !

Π έ τ ρ ο ς (ποὺ δὲν καταλαβαίνει πειὰ τίγος ποόκειται).— 'Αμησημένος ἐγώ ; Πῶς σοῦ φάνηκε τέτοιο πρᾶγμα ;

'Ε λ έ ν η.— Μὰ νά, δὲν εἶναι ἀσημαδα νὰ ξεχάσῃς τὴς κονσέρβες : Ποιὸς ξέρει ποῦ ἔτοσχε ὁ νοῦς σου ; ... Σὲ καιμιὰ ταληγουναίκα πάλι !

Π έ τ ρ ο ς.— Μά, 'Ελένη μου τί λόγια εἶναι αὐτά : Γιὰ κάτι κονσέρβες ποὺ ἐσὺ ξέχασες ν' ἀγοράσῃς, μὲ κατηγορεῖς ὅτι σκέπτομαι ἄλλες γυναῖκες ; 'Αν ἤτο ποτὲ δυνατὸν νὰ σκέπτωμαι ἄλλη γυναῖκα ὅταν ἐγὼ μιὰ γλυκειά, ἀγαπημένη γυναικοῦλα σὰν καὶ σένα !

'Ε λ έ ν η. — 'Αλλοῦ αὐτά, γιατὶ σὲ μένα δὲν περνοῦν ! Σὲ ξέρω δὰ τί κουμάσι εἶσαι!..

Κι' ὕστερα δὲν ντρέπεσαι νὰ λὲς ὅτι ἐγὼ ξέχασα ν' ἀγοράσω τὴς κονσέρβες ; ...Κι' ἂν ποῦμε ἀκόμα ὅτι ἐγὼ ξέχασα, ἐσὺ εἶχες τὴν ὑποχρέωση νὰ μοῦ τὸ θυμίσῃς ! ... 'Αλλὰ ποῦ σ' ἀφίνουν νἄχῃς τὸ νοῦ σου τὰ παληοθηλυκά!

Π έ τ ρ ο ς (ποὺ ἀρχίζει νὰ ἐκνευρίζεται). — Σὲ παρακαλῶ, 'Ελένη, νὰ σκέπτεσαι προτοῦ μιλήσῃς !..

'Ε λ έ ν η. — "Ελα, μὴν παίρνῃς αὐτὸ τ' ὕφος τὸ προσβεβλημένο ποὺ δὲν σοῦ πάει καθόλου !... "Αν νομίζῃς ὅτι δὲν σὲ τσάκωσα προχθὲς ποὺ μιλοῦσες κρυφὰ μὲ κείνη τὴν ξανθὴ κατσίκα !

Π έ τ ρ ο ς.— Πρῶτα-πρῶτα ἡ Δεσποινὶς Μπαιρᾶ δὲν εἶναι κατσίκα, κ' ὕστερα δὲν τῆς μιλοῦσα κρυφά : εἶναι συνάδελφός μου, δικηγόρος, καὶ συζητούσαμε γιὰ κάποιαν ὑπόθεση.

—Γιὰ κύτταξε στὸ σημειωματάριο μήπως ξεχάσαμε τίποτε ἄλλο ;

'Ε λ έ ν η.— Θαυμάζω τὴν ἀναίδεια μὲ τὴν ὁποία τὴν ὑπερασπίζεσαι !

Π έ τ ρ ο ς (φουκασμένος).— 'Η δεσποινὶς Μπαιρᾶ δὲν χρειάζεται τὴν ὑπεράσπισή κανενός ! Κι' ὕστερα σὲ παρακαλῶ πολὺ ν' ἀλλάξουμε ὁμιλία, γιατὶ κατήντησες ἐκνευριστική!

'Ε λ έ ν η (μὲ κλάψματα στὴν φωνή).— Νὰ τώρα ποὺ γιὰ χάρη αὐτῆς τῆς παληογυναίκας μὲ εἶπες «ἐκνευριστική»!... Ἐκνευριστική, ἐγώ, ποὺ τσακίζομαι νὰ σ' εὐχαριστήσω... Ἐκνευριστικὴ ἐγὼ ποὺ τὰ παράτησα ὅλα γιὰ νὰ σ' ἀκολουθήσω !... "Α, καλὰ μοῦ ἔλεγε ἡ μαμά μου : «Μὴν τὸν παίρνῃς, παιδί μου, αὐτὸν τὸν γρουσούζη, τὸν ἀκαμάτη».

Π έ τ ρ ο ς (θυμωμένος).— "Α, ὥστε ἔτσι σοῦ ἔλεγε ἡ προκομένη ἡ πεθερά μου!...

'Ε λ έ ν η.— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ βρίζῃς τὴν μαμά !... Τί ἄσχημα ἔκανα ποὺ δὲν τὴν ἄκουσα... Σοφὴ γυναίκα ἦταν ὅταν μοῦ ἔλεγε νὰ μὴν σὲ πάρω... Σὲ παντρεύτηκα, καὶ τί κατάλαβα ; "Εχεις κάνει τὴν ζωή μου ἀληθινὸ μαρτύριο... Βρίζεις τοὺς γονεῖς μου, ὑπερασπίζεσα τὴς ξένες γυναῖκες, μὲ λὲς ξεχασιάρα, ἐκνευριστική, καὶ ξεχνᾶς νὰ πάρῃς τὴς κονσέρβες !...

Π έ τ ρ ο ς (τελείως ἐκνευρισμένος).— "Ακουσε, 'Ελένη· σὲ παρακαλῶ νὰ παύσῃς τὴν γελοία αὐτὴ σκηνή.

'Ε λ έ ν η (δὲν ἀπαντᾶ, ἀλλὰ κλαίει πικρά).

Π έ τ ρ ο ς.— 'Ελένη, παῦσε, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ !

'Ε λ έ ν η (Λυγμοί).

Π έ τ ρ ο ς.— Θὰ μὲ τρελλάνῃς !

'Ε λ έ ν η (μελοδραματικὲς φωνὲς ἡρωίδας τραγωδίας).— "Αθλιε ! ... Μὲ πῆρες μονάχα γιὰ νὰ μὲ ποτίσῃς ξύδι καὶ χολή !..

Π έ τ ρ ο ς.— "Α, δὲν χρατιέμαι πιά !

'Ε λ έ ν η.— Ναί, ναί, δεῖξε με κ' ἔλα ! "Ηξερα ὅτι ἤσουν ἕνας ἀπαίσιος ἄνθρωπος, ἀλλὰ ποτέ μου δὲν πίστεψα ὅτι θὰ ἔφθανες στὴν ποταπότητα νὰ δείρῃς μὲν ἀδύνατη γυναίκα...

Π έ τ ρ ο ς (συγκρατεῖται κ' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν θέση του, σιωπώντας).

(Μένουν πολὺν καιρὸ ὁ ἕνας μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο. 'Ο Πέτρος κυτάζει σὰν σύγνεφα, κ' ἡ 'Ελένη, ἀφοῦ σφίγγει σὲ τὰ κατακόκκινα μάτια της ἀνοιχτὴν τσάντα της καὶ βγάζει δίκλωστο νερὸ τοῦ κολωνιοῦ : ἕνα κομμάτι φτύκα, τὸ μπατόν τοῦ ροὺζ, τὴν πουτριέρα. Σιωπηρά.

Ξαφνικὰ ἀκούγεται ἕνας θόρυβος μέσα στὰ χόρτα κ' ἡ 'Ελένη πετιέται ὄρθια κ' ὁρμᾶ πρὸς τὸν Πέτρο. Τὸν καλιάζει.)

'Ε λ έ ν η.— Πέτρο ! Σῶσε με ! Ἔνας ἄγριος τραχος ! "Ενας πελώριος βάτραχος μπῆκε στὸ φουστάνι μου !

Π έ τ ρ ο ς. — Μὴν κάνεις ἔτσι, 'Ελένη Στάσου νὰ τὸν βροῦ.

'Ε λ έ ν η.— Σῶσε με, χρυσοῦλη μου ! Ἔτσι ταν τεράστιος, νὰ.. τόσος δά !

Π έ τ ρ ο ς (σκαλίζει στὸ φουστάνι της καὶ βρίσκει ἕνα μικροσκοπικὸ βα-τραχάκι).—Νά ὁ κακοῦργος ! Δές τον τί μικρούλης εἶναι. Καὶ τί ὄμορφος, καταπράσινος, σὰν σμαράγδενος !

'Ε λ έ ν η (σφίγγεται πάνω στὸν Πέτρο).—Μ' ἔσωσες, Πέτρο μου ! Εἶχα τρελλαθῆ ἀπὸ τὸν φόβο μου ! Τὸν ἀπαίσιο τὸν βάτραχο ! Λίγο ἔλειψε γιὰ νὰ πεθάνω !

Π έ τ ρ ο ς.— Χριστὸς καὶ Παναγία ! Γιὰ λόγια εἶναι αὐτά ! Δὲν ντρέπεσαι νὰ φοβᾶσαι ἕνα τόσο δὰ βατραχάκι !...

'Ε λ έ ν η.— Ναί, τὸ λὲς ἐσὺ αὐτό, ποὺ εἶσαι ἄντρας, καὶ γενναῖος μάλιστα ! Ρίξε με δῶς καὶ μένα, τὴν ἀδύνατη κ' ἄνυπερασπιστη γυναικοῦλα !

Π έ τ ρ ο ς (τὴν ἁγκαλιάζει, γελώντας).— "Ω, τὴν ἀδύνατη κ' ἀνυπεράσπιστη μου κελίτσα !

'Ε λ έ ν η (πειραγμένη). — Πάλι μὲ κοροϊδεύεις ;

Π έ τ ρ ο ς.— "Οχι, ὄχι δά ! 'Εγὼ νὰ σὲ κοροϊδέψω, ποιλάκια μου ; Ξεχασιάρικο μωσό :

'Ε λ έ ν η.— Τί ἐνοεῖς μὲ τὴ λέξη ξεχασιάρικο» ;

Π έ τ ρ ο ς.— Νά, ποὺ ξέχασες ὅτι εἶσαι ταν τσακωμένοι καὶ ποὺ σήτριχες στὴν καλιά μου μόλις ἤνοιωσες λίγο φόβο :

'Ε λ έ ν η.— "Α, εἶπα καὶ γώ... Νομίζω ὅτι ἤθελες νὰ πῇς γιὰ κεῖνες τὴς κονσέρβες ποὺ ξέχασες νὰ μοῦ θυμίσῃς γιὰ τὴς γυναῖκες καὶ ἄλλο τοὺς ἄντρες !

'Η Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια εἶναι μιὰ παγώνορφη στὸ σῶμα γυμνόσαρκη γυναίκα ποὺ κάθε της χέρι καὶ πόδι καταλήγει σ' ἕνα τεράστιο σιδερένιο, σουβλερὸ νύχι. Βγαίνει κάθε ἀμέτρητη νυχτιὰ μέσα ἀπὸ τὰ ἀσκέπαστα πηγάδια ἢ καὶ ἀπὸ τὰ θεμέλια τῶν σπιτιῶν, ὅταν ξεθάνῃ κανένας. Βγαίνει ὅμως ἀπὸ τὰ θεμέλια μονάχα τῆς πρώτες δέκα μέρες ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου. Ἀλλοιῶς, μονάχα ἀπὸ τὰ πηγάδια ποὺ ἡ νοικοκυρὲς θὰ ξέχασαν νὰ σκεπάσουν πρὶν πλαγιάσουν. 'Η Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια ἔχει ἕνα μεγάλο κεφάλι σκεπασμένο τῆς περισσότερες φορὲς ἀπὸ πυκνὰ μαλλιὰ ποὺ τοῦ δίνουν τὸ σχῆμα μιᾶς μεγάλης ὁλοστρόγγυλης μαύρης σφαίρας. Τὰ μάτια της εἶναι μικρὰ σὰν δυὸ γυάλινες χάντρες, ἀλλὰ ἔχουν μιὰν ὑπερφυσικὴν ἰδιότητα : Οἱ βολβοί τους εἶναι κρεμασμένοι ἔξω ἀπὸ τὴς κόχες ἀπὸ ἕνα νεῦρο χοντρὸ καὶ πολὺ εὐλύγιστο. Τὰ μάτια λοιπὸν αὐτὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴς κοιλότητες τῶν ὀφθαλμῶν σὰν κεφάλια ἀπὸ δυὸ φεῖδια καὶ προσχωροῦν γύρω-γυρίζω νὰ δοῦν καὶ νὰ ἐξετάσουν ἂν ἄλοι κοιμοῦνται. Κάθε βολβὸς ματιοῦ τῆς στρίγγλας Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια μπορεῖ νὰ βγῇ καὶ νὰ προχωρήσῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα της μέχρι εἰκοσιπέντε καὶ τριάντα ἀκόμα μέτρα ! Εἶναι δυνατὸ δὲ αὐτὸ γιατὶ τὸ νεῦρο εἶναι σὰν ἕνα κουβάρι σπάγγου ποὺ ξετυλίγεται ἀδιάκοπα μέχρι τὸ ὁρισμένο αὐτὸ ὅριο. Τὸ ἕνα μάτι πηγαίνει δεξιά, τὸ ἄλλο ἀριστερὰ κι' ἔτσι ἡ ὁμορφοσώματη νεφελίδα μπορεῖ νὰ δῇ τί γίνεται σὲ διάμετρο πενῆντα καὶ πλέον μέτρων. Ἔτσι καὶ τὰ δυὸ μπαίνουν στὰ σπίτια ἀπὸ τὴς κλειδαμπές, ἀπ' τὴς χαραμάδες, ἀπ' τὴς κατσούδους καὶ θλέπουν ποῦ ἀκριβῶς κοιμοῦνται οἱ ἄντρες. "Οταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἀρέσῃ σὲ θλέμμα τῆς Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια, τότε τὰ νεῦρα ξανατυλίγονται ἀμέσως σὰν καλούμες καὶ οἱ βολβοὶ ξαναγυρνάνε στὴς κοιλότητες τῶν ματιῶν, ἀφοῦ προηγουμένως τὸ μάτι ποὺ διάλεξε τὸν κοιμισμένον ἄντρα χύση ἐλαιρὰ σὲ μέτωπο τοῦ θύματος ἕναν κόμπο δάκρυ. 'Η στραγόνα αὐτὴ ἀποκοιμίζει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν δεσμεύει σ' ἕναν ἐπαβαγάτιο λήθαργο, ὥστε νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ κάμῃ τὰ ἀνήσυχα ξόρκια ποὺ θὰ ἀπομακρύνουν τὴν Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια.

Σὲ λίγο, ὅταν τὸ δίκαιο ἁπλώσῃ καὶ ἀποροφηθῇ ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ δέρματος ἡ πόντα τῆς κερεβατοκάμαρας ἀνοίγεται διάπλατα ἂς εἶναι καὶ κλειδωμένη ἡ πόρτα καὶ ἡ στρίγγλα κύνεται πάνω στὸν ἄντρα καὶ τοῦ ρουφάει τὸ αἷμα... φωνάζοντας καὶ οὐρλιάζοντας ὑστερικά !

"Εγας Γιαπωνέζος, ὁ Ὄκιο-Λῆ παραδέθηκε μιὰ φορὰ σ' ἕνα τέτοιο θέαμα : Στὴ διπλανὴ κάμαρα μᾶς ξενοδοχείας πολυκατοικίας τοῦ Τόκιο, ἕνα ἀφέγγαρο βράδυ ἡ Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια χύθηκε νὰ πιῇ τὸ αἷμα ἑνὸς νέου ποὺ γύρισε σιδερένιο, σουβλερὸ νύχι. Βγαίνει κάθε ἀμέτρητη νυχτιὰ μέσα ἀπὸ τὰ ἀσκέπαστα πηγάδια ἢ καὶ ἀπὸ τὰ θεμέλια τῶν σπιτιῶν, ὅταν ξεθάνῃ κανένας. Βγαίνει ὅμως ἀπὸ τὰ θεμέλια μονάχα τῆς πρώτες δέκα μέρες ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου. Ἀλλοιῶς, μονάχα ἀπὸ τὰ πηγάδια ποὺ ἡ νοικοκυρὲς θὰ ξέχασαν νὰ σκεπάσουν πρὶν πλαγιάσουν. 'Η Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια ἔχει ἕνα μεγάλο κεφάλι σκεπασμένο τῆς περισσότερες φορὲς ἀπὸ πυκνὰ μαλ-

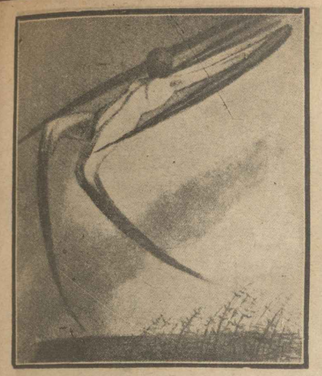

'Η στρίγγλα Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια περνώντας πάνω ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν ἀνθρώπων

('Εργο τοῦ Κοῦ-Μπίν).

'Εξωτικοί Θρύλοι

Γιαπωνέζικα φαντάσματα καὶ στοιχειὰ

Γιαπωνέζοι νεκροὶ κλεισμένοι στὴν σκοτεινὴ κάμαρα τοῦ νεκροταφείου γιὰ νὰ μὴ βουκολιάσουν.

('Εργο τοῦ Γκόμα)

λιὰ ποὺ τοῦ δίνουν τὸ σχῆμα μιᾶς μεγάλης ὁλοστρόγγυλης μαύρης σφαίρας. Τὰ μάτια της εἶναι μικρὰ σὰν δυὸ γυάλινες χάντρες, ἀλλὰ ἔχουν μιὰν ὑπερφυσικὴν ἰδιότητα : Οἱ βολβοί τους εἶναι κρεμασμένοι ἔξω ἀπὸ τὴς κόχες ἀπὸ ἕνα νεῦρο χοντρὸ καὶ πολὺ εὐλύγιστο. Τὰ μάτια λοιπὸν αὐτὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴς κοιλότητες τῶν ὀφθαλμῶν σὰν κεφάλια ἀπὸ δυὸ φεῖδια καὶ προσχωροῦν γύρω-γυρίζω νὰ δοῦν καὶ νὰ ἐξετάσουν ἂν ἄλοι κοιμοῦνται. Κάθε βολβὸς ματιοῦ τῆς στρίγγλας Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια μπορεῖ νὰ βγῇ καὶ νὰ προχωρήσῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα της μέχρι εἰκοσιπέντε καὶ τριάντα ἀκόμα μέτρα ! Εἶναι δυνατὸ δὲ αὐτὸ, γιατὶ τὸ νεῦρο εἶναι σὰν ἕνα κουβάρι σπάγγου ποὺ ξετυλίγεται ἀδιάκοπα μέχρι τὸ ὁρισμένο αὐτὸ ὅριο. Τὸ ἕνα μάτι πηγαίνει δεξιά, τὸ ἄλλο ἀριστερὰ κι' ἔτσι ἡ ὁμορφοσώματη νεφελίδα μπορεῖ νὰ δῇ τί γίνεται σὲ διάμετρο πενῆντα καὶ πλέον μέτρων. Ἔτσι καὶ τὰ δυὸ μπαίνουν στὰ σπίτια ἀπὸ τὴς κλειδαμπές, ἀπ' τὴς χαραμάδες, ἀπ' τὴς κατσούδους καὶ θλέπουν ποῦ ἀκριβῶς κοιμοῦνται οἱ ἄντρες. "Οταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἀρέσῃ σὲ θλέμμα τῆς Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια, τότε τὰ νεῦρα ξανατυλίγονται ἀμέσως σὰν καλούμες καὶ οἱ βολβοὶ ξαναγυρνάνε στὴς κοιλότητες τῶν ματιῶν, ἀφοῦ προηγουμένως τὸ μάτι ποὺ διάλεξε τὸν κοιμισμένον ἄντρα χύση ἐλαιρὰ σὲ μέτωπο τοῦ θύματος ἕναν κόμπο δάκρυ. 'Η στραγόνα αὐτὴ ἀποκοιμίζει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν δεσμεύει σ' ἕναν ἐπαβαγάτιο λήθαργο, ὥστε νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ κάμῃ τὰ ἀνήσυχα ξόρκια ποὺ θὰ ἀπομακρύνουν τὴν Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια.

Σὲ λίγο, ὅταν τὸ δίκαιο ἁπλώσῃ καὶ ἀποροφηθῇ ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ δέρματος ἡ πόντα τῆς κερεβατοκάμαρας ἀνοίγεται διάπλατα ἂς εἶναι καὶ κλειδωμένη ἡ πόρτα καὶ ἡ στρίγγλα κύνεται πάνω στὸν ἄντρα καὶ τοῦ ρουφάει τὸ αἷμα... φωνάζοντας καὶ οὐρλιάζοντας ὑστερικά !

"Εγας Γιαπωνέζος, ὁ Ὄκιο-Λῆ παραδέθηκε μιὰ φορὰ σ' ἕνα τέτοιο θέαμα : Στὴ διπλανὴ κάμαρα μᾶς ξενοδοχείας πολυκατοικίας τοῦ Τόκιο, ἕνα ἀφέγγαρο βράδυ ἡ Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια χύθηκε νὰ πιῇ τὸ αἷμα ἑνὸς νέου ποὺ γύρισε σιδερένιο, σουβλερὸ νύχι. Βγαίνει κάθε ἀμέτρητη νυχτιὰ μέσα ἀπὸ τὰ ἀσκέπαστα πηγάδια ἢ καὶ ἀπὸ τὰ θεμέλια τῶν σπιτιῶν, ὅταν ξεθάνῃ κανένας. Βγαίνει ὅμως ἀπὸ τὰ θεμέλια μονάχα τῆς πρώτες δέκα μέρες ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου. Ἀλλοιῶς, μονάχα ἀπὸ τὰ πηγάδια ποὺ ἡ νοικοκυρὲς θὰ ξέχασαν νὰ σκεπάσουν πρὶν πλαγιάσουν. 'Η Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια ἔχει ἕνα μεγάλο κεφάλι σκεπασμένο τῆς περισσότερες φορὲς ἀπὸ πυκνὰ μαλλιὰ ποὺ τοῦ δίνουν τὸ σχῆμα μιᾶς μεγάλης ὁλοστρόγγυλης μαύρης σφαίρας. Τὰ μάτια της εἶναι μικρὰ σὰν δυὸ γυάλινες χάντρες, ἀλλὰ ἔχουν μιὰν ὑπερφυσικὴν ἰδιότητα : Οἱ βολβοί τους εἶναι κρεμασμένοι ἔξω ἀπὸ τὴς κόχες ἀπὸ ἕνα νεῦρο χοντρὸ καὶ πολὺ εὐλύγιστο. Τὰ μάτια λοιπὸν αὐτὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴς κοιλότητες τῶν ὀφθαλμῶν σὰν κεφάλια ἀπὸ δυὸ φεῖδια καὶ προσχωροῦν γύρω-γυρίζω νὰ δοῦν καὶ νὰ ἐξετάσουν ἂν ἄλοι κοιμοῦνται. Κάθε βολβὸς ματιοῦ τῆς στρίγγλας Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια μπορεῖ νὰ βγῇ καὶ νὰ προχωρήσῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα της μέχρι εἰκοσιπέντε καὶ τριάντα ἀκόμα μέτρα ! Εἶναι δυνατὸ δὲ αὐτὸ, γιατὶ τὸ νεῦρο εἶναι σὰν ἕνα κουβάρι σπάγγου ποὺ ξετυλίγεται ἀδιάκοπα μέχρι τὸ ὁρισμένο αὐτὸ ὅριο. Τὸ ἕνα μάτι πηγαίνει δεξιά, τὸ ἄλλο ἀριστερὰ κι' ἔτσι ἡ ὁμορφοσώματη νεφελίδα μπορεῖ νὰ δῇ τί γίνεται σὲ διάμετρο πενῆντα καὶ πλέον μέτρων. Ἔτσι καὶ τὰ δυὸ μπαίνουν στὰ σπίτια ἀπὸ τὴς κλειδαμπές, ἀπ' τὴς χαραμάδες, ἀπ' τὴς κατσούδους καὶ θλέπουν ποῦ ἀκριβῶς κοιμοῦνται οἱ ἄντρες. "Οταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἀρέσῃ σὲ θλέμμα τῆς Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια, τότε τὰ νεῦρα ξανατυλίγονται ἀμέσως σὰν καλούμες καὶ οἱ βολβοὶ ξαναγυρνάνε στὴς κοιλότητες τῶν ματιῶν, ἀφοῦ προηγουμένως τὸ μάτι ποὺ διάλεξε τὸν κοιμισμένον ἄντρα χύση ἐλαιρὰ σὲ μέτωπο τοῦ θύματος ἕναν κόμπο δάκρυ. 'Η στραγόνα αὐτὴ ἀποκοιμίζει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν δεσμεύει σ' ἕναν ἐπαβαγάτιο λήθαργο, ὥστε νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ κάμῃ τὰ ἀνήσυχα ξόρκια ποὺ θὰ ἀπομακρύνουν τὴν Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια.

Σὲ λίγο, ὅταν τὸ δίκαιο ἁπλώσῃ καὶ ἀποροφηθῇ ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ δέρματος ἡ πόντα τῆς κερεβατοκάμαρας ἀνοίγεται διάπλατα ἂς εἶναι καὶ κλειδωμένη ἡ πόρτα καὶ ἡ στρίγγλα κύνεται πάνω στὸν ἄντρα καὶ τοῦ ρουφάει τὸ αἷμα... φωνάζοντας καὶ οὐρλιάζοντας ὑστερικά !

"Εγας Γιαπωνέζος, ὁ Ὄκιο-Λῆ παραδέθηκε μιὰ φορὰ σ' ἕνα τέτοιο θέαμα : Στὴ διπλανὴ κάμαρα μᾶς ξενοδοχείας πολυκατοικίας τοῦ Τόκιο, ἕνα ἀφέγγαρο βράδυ ἡ Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια χύθηκε νὰ πιῇ τὸ αἷμα ἑνὸς νέου ποὺ γύρισε σιδερένιο, σουβλερὸ νύχι. Βγαίνει κάθε ἀμέτρητη νυχτιὰ μέσα ἀπὸ τὰ ἀσκέπαστα πηγάδια ἢ καὶ ἀπὸ τὰ θεμέλια τῶν σπιτιῶν, ὅταν ξεθάνῃ κανένας. Βγαίνει ὅμως ἀπὸ τὰ θεμέλια μονάχα τῆς πρώτες δέκα μέρες ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου. Ἀλλοιῶς, μονάχα ἀπὸ τὰ πηγάδια ποὺ ἡ νοικοκυρὲς θὰ ξέχασαν νὰ σκεπάσουν πρὶν πλαγιάσουν. 'Η Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια ἔχει ἕνα μεγάλο κεφάλι σκεπασμένο τῆς περισσότερες φορὲς ἀπὸ πυκνὰ μαλλιὰ ποὺ τοῦ δίνουν τὸ σχῆμα μιᾶς μεγάλης ὁλοστρόγγυλης μαύρης σφαίρας. Τὰ μάτια της εἶναι μικρὰ σὰν δυὸ γυάλινες χάντρες, ἀλλὰ ἔχουν μιὰν ὑπερφυσικὴν ἰδιότητα : Οἱ βολβοί τους εἶναι κρεμασμένοι ἔξω ἀπὸ τὴς κόχες ἀπὸ ἕνα νεῦρο χοντρὸ καὶ πολὺ εὐλύγιστο. Τὰ μάτια λοιπὸν αὐτὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴς κοιλότητες τῶν ὀφθαλμῶν σὰν κεφάλια ἀπὸ δυὸ φεῖδια καὶ προσχωροῦν γύρω-γυρίζω νὰ δοῦν καὶ νὰ ἐξετάσουν ἂν ἄλοι κοιμοῦνται. Κάθε βολβὸς ματιοῦ τῆς στρίγγλας Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια μπορεῖ νὰ βγῇ καὶ νὰ προχωρήσῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα της μέχρι εἰκοσιπέντε καὶ τριάντα ἀκόμα μέτρα ! Εἶναι δυνατὸ δὲ αὐτὸ, γιατὶ τὸ νεῦρο εἶναι σὰν ἕνα κουβάρι σπάγγου ποὺ ξετυλίγεται ἀδιάκοπα μέχρι τὸ ὁρισμένο αὐτὸ ὅριο. Τὸ ἕνα μάτι πηγαίνει δεξιά, τὸ ἄλλο ἀριστερὰ κι' ἔτσι ἡ ὁμορφοσώματη νεφελίδα μπορεῖ νὰ δῇ τί γίνεται σὲ διάμετρο πενῆντα καὶ πλέον μέτρων. Ἔτσι καὶ τὰ δυὸ μπαίνουν στὰ σπίτια ἀπὸ τὴς κλειδαμπές, ἀπ' τὴς χαραμάδες, ἀπ' τὴς κατσούδους καὶ θλέπουν ποῦ ἀκριβῶς κοιμοῦνται οἱ ἄντρες. "Οταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἀρέσῃ σὲ θλέμμα τῆς Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια, τότε τὰ νεῦρα ξανατυλίγονται ἀμέσως σὰν καλούμες καὶ οἱ βολβοὶ ξαναγυρνάνε στὴς κοιλότητες τῶν ματιῶν, ἀφοῦ προηγουμένως τὸ μάτι ποὺ διάλεξε τὸν κοιμισμένον ἄντρα χύση ἐλαιρὰ σὲ μέτωπο τοῦ θύματος ἕναν κόμπο δάκρυ. 'Η στραγόνα αὐτὴ ἀποκοιμίζει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν δεσμεύει σ' ἕναν ἐπαβαγάτιο λήθαργο, ὥστε νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ κάμῃ τὰ ἀνήσυχα ξόρκια ποὺ θὰ ἀπομακρύνουν τὴν Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια.

Σὲ λίγο, ὅταν τὸ δίκαιο ἁπλώσῃ καὶ ἀποροφηθῇ ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ δέρματος ἡ πόντα τῆς κερεβατοκάμαρας ἀνοίγεται διάπλατα ἂς εἶναι καὶ

Κοὺρ-'Οκούμπι !

Τὰ τρελλοκομεῖα τῆς 'Ιαπωνίας εἶναι γεμάτα ἀπὸ τέτοια γυναικεῖα θύματα ποὺ ἔγιναν γιὰ μιὰ μόνο νύχτα σζυγοι τοῦ Ρο-Κοὺρ-'Οκούμπι.

Κι' εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ φυλαχτοῦν ἡ γυναῖκες ἀπὸ τὸν ἐκδικητικὸν αὐτὸν δράκο! Τὰ βράδια βγαίνει ὁ Ρο-Κοὺρ - 'Οκούμπι στοὺς δρόμους καὶ τραγουδάει. Τραγουδάει τόσο γλυκά, τόσο ὄμορφα, ποὺ ἡ γυναῖκες συγκεντρώνονται καὶ πέφτουν σ' ἕναν φωμαντικὸ ὕστερισμό... 'Αλλοίμονο! Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας τῆς γυναίκας ποὺ διάλεξε γι' αὐτὸ τὸ βράδυ ὁ δράκος, στάζει σὲ χίλια κομμάτια ἀπὸ μιὰ κουρελιά του, καὶ ἡ ἄμοιρη νέα εἶναι στὰ νύχια του πιά! Εἶναι δὲ ἀδύνατο νὰ φωνάξῃ! Τὸ τραγούδι τοῦ φαντάσματος τῆς ἔχει μαγέψει τὴν μιλιά, καὶ ἀδυνατεῖ νὰ βγάλῃ κἀ'ἕναν στεναγμὸ ἀκόμα!...

Τὸ ἄλλο πρωῒ σηκώνεται τρελλή, ξεμαλλιάρα, ψιθυρίζοντας ἀδιάκοπα : «Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι ! Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι». Κι' οἱ δικοί της τὴν κλείνουν στὸ τρελλοκομεῖο γιὰ πάντα....

Οἱ σοφοὶ τῆς 'Ιαπωνίας λένε πὼς ἡ Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια ἦτανε γυναῖκα τοῦ Ρο-Κοὺρ-'Οκούμπι καὶ πὼς ζοῦσαν ἐδῶ καὶ χιλιάδες χρόνια εὐτυχισμένοι κι' ἀγαπημένοι. Ἕνα βράδυ ὅμως ἕνας φίλος τοῦ Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι εἶπε στὴν Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια πὼς ὁ ἄντρας της τὴν ἀπατᾶ μὲ μιὰ πιαντρεμένη, τὴν Τσοὺε-Λὶν ! 'Η Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια ἔτρεξε σπὸ σπίτι τῆς ἄλλης καὶ τὴν ρώτησε. 'Η Τσοὺε-Λὶν ποὺ ἤθελε νὰ τὴν πειράξῃ, τῆς εἶπε πὼς ἦταν ἀλήθεια, καὶ αὐτὸ ἔκαμε ἔξω φρενῶν τὴν σύζυγο τοῦ Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι. Τὸ ἴδιο βράδυ ἀπὸ πεῖσμα γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄντρα της, παοαδόθηκε στὸν πρῶτο τυχόντα... 'Ο Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι τιμωρεῖ καὶ τὴν σκότωσε, αὐτοκτονῶντας ἀμέσως κι' ὁ ἴδιος. Στὸ ψυχομαχητό τους ὅμως ἐξηγήθηκαν καὶ ἀνεκαλήνιαν ὅτι κι' οἱ δυὸ εἶχαν πέσει θύματα σκοφαντίας ! Δυστυχῶς ἦταν ἀργά! ... Βρικολάκιασαν στὶς 7 μέρες ! 'Οποιος σκοτώσῃ καὶ αὐτοκτονήσῃ, εἶναι γοαρτὸ ἀπ' τὶς μοῖρες τῆς 'Ιαπωνίας νὰ βρικολακιάζῃ... "Ετσι συνέβη καὶ στὴν Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια καὶ τὸν ἄντρα της Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι !

'Αποφάσισαν ὅμως νὰ ἐκδικηθοῦν ! Κι' ἕνα κάθε βράδυ βγαίνουν ἀπὸ τὰ τάφτρα τῶν βρικολάκων καὶ ξεσπᾶνε τὸ μῖσος τους —ἡ Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια σ' ὅλους τοὺς ἄντρες, πνίγοντάς τους, ἐπειδὴ κάποιος τῆς εἶπε ψέμματα γιὰ νὰ τὴν κάνῃ δική του —κι' ὁ Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι σ' ὅλες τὶς γυναῖκες, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, ἐπειδὴ μιὰ καυχήθηκε στὴν γυναίκα του πὼς ἤταν δικός της... Σὰν φαντάσματα ὅμως, δὲν γνωρίζονται καὶ μάλιστα μισοῦνται ἄγοια, ὕστερα ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο ποὺ ἀλληλοβγάλανε τὰ μάτια τους! ...

Αὐτὴ τὴν ἱστορία διηγοῦνται οἱ σοφοὶ τῆς 'Ιαπωνίας γιὰ τὰ δυὸ τσωπεσά στοιχειὰ Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια καὶ Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι, συνδυάζοντάς τα μ' ἕνα ἄλλο στοιχειό, τὴν "Οϊ-Κούκου καὶ τὸ παιδάκι της "Οϊ-γιούα !

'Η "Οϊ-Κούκου εἶναι κόρη τῆς κακιᾶς Τσοὺ-Λὶν ποὺ δηλητηρίασε τὴν εὐτυχία τῆς Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια καὶ τοῦ Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι. Εἶναι γεννημένη ἀπὸ τὴν τρελλὴ Τσοὺε-Λὶν ὅταν

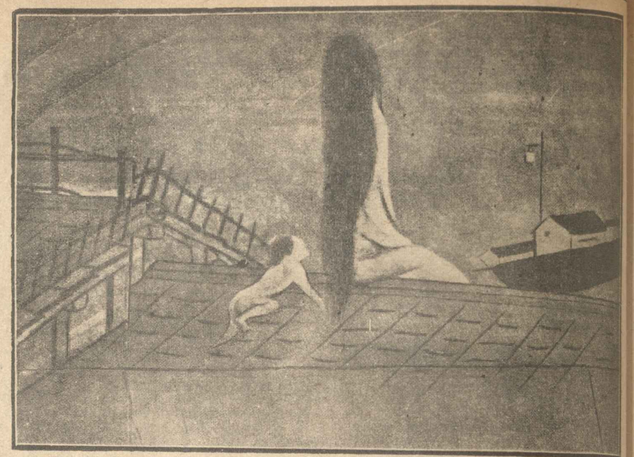

'Η "Οϊ-Κούκου μὲ τὸ παιδάκι της "Οι-γιούα περιμένοντας τὰ μεσάνυχτα στὰ κεραμίδια (Ἔργο τοῦ Κοῦ-Νὶ-Γιόσι).

πιὰ βρυκόλακας ὁ Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι τὴν ἀποκτήσῃ. 'Η "Οϊ-Κούκου παντρεύτηκε ἀπὸ ἔρωτα καὶ ἀπόκτησε ἕνα ὁμορφο παιδάκι, τὴν "Οϊ-γιούα. Σὲ λίγο καιρὸ ὅμως ὁ Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι τῆς τὸ ἐσκότωσε ἐπειδὴ θέλησε ὡς κοριτσάκι νὰ τὸ κάνῃ γυναίκα του. 'Η "Οϊ-Κούκου τρελλάθηκε καὶ αὐτοκτόνησε ἀπὸ τὴν πίκρα της καὶ τὴν λύπη της. Φυσικὰ ἀμοῦ αὐτοκτόνησε, βρικολάκιασε. 'Απὸ τότε ἔγινε ἕνα τρομερὸ φάντασμα... Κάθε βράδυ βγαίνει ὁλόγυμνη καὶ τριγυρνάει στὰ κεραμίδια τῶν σπιτιῶν σέρνοντας κοντά της τὸ παιδάκι της "Οϊ-γιούα ! "Οταν χτυπήσουν μεσάνυχτα κατεβαίνει στὶς κάμαρες ὅπου κοιμοῦνται μικρὰ παιδάκια καὶ τὰ πνίγει ! Τὸ κοπελάκι της "Οϊ-γιούα τοὺς πίνει τὸ αἷμα καὶ αὐτὴ τὰ τρώει κατόπι, ἄσχετο ἂν εἶναι ἀγοράκια ἢ κοριτσάκια...

'Ο μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς "Οϊ-Κούκου εἶναι ὁ Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι. Αὐτὴ τοὔχει σφηνώσει στὸ φαλακρό του κεφάλι τὸ σίδερο ποὺ μετέχειριζέτανα γιὰ χέρατο καὶ ὅλο— αὐτὸς ὅμως ἔφαγε τὸ μισὸ ἀριστερὸ πόδι τοῦ παιδιοῦ της "Οϊ-γιούα, γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ γιὰ τοὺς πόνους ποὺ τοῦ προξενεῖ αὐτὸ τὸ σίδερο καὶ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξεριζώσῃ.

Οἱ Γιαπωνέζοι γιὰ νὰ προφυλάξουν τὰ μικρά τους ἀπὸ τὴν στρίγγλα "Οϊ-Κούκου γράφουν ἀπάνω στὸ προσέφαλο τοῦ μικροῦ παιδιοῦ των τὸ ὄνομα τοῦ Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι. Τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο φυλαχτὸ ποὺ μπορεῖ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν "Οϊ-Κούκου. Μόλις διαβάσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι στὸ προσέφαλο ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, βάζει τὰ κλάμματα καὶ ἐξαφανίζεται...

'Η γυναῖκες γιὰ νὰ αὐλαχτοῦν ἀπὸ τὸν Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι ψιθυρίζουν κάθε βράδυ πρὶν πλαγιάσουν δώδεκα φορὲς τὸ ὄνομα τῆς Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια τοὔναι τὸ μόνο φυλαχτὸ γιὰ νὰ μὴ πλησιάσῃ τὸ βράδυ ὁ Ρὸ-Κοὺρ- 'Οκούμπι, ἀφοῦ τῆς μαγέψῃ μὲ τὸ μελωδικό του τραγουδάκι ! Οἱ ἄντροες πάλι λένε τὸ ὄνομα τοῦ Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι ἢ γιὰ νὰ μὴ ξεγελάσουν κανένα βράδυ νὰ τὸ ποῦν, τὸ γράφουν καὶ τὸ κρεμοῦν στὸ προσκέφαλό τους.

Γι' αὐτὸν ὁ σκοπὸ κάθε ἄγτρας στὴν 'Ιαπωνία ἔχει δεύτερο εἰκόνισμα κοντὰ στὸ Βούδα ποὺ κρέμεται στὸ προσκέφαλό του, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι χωσκευγμένο — ἡ γυναῖκες τῆς Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια—καὶ τὰ παιδιὰ καὶ τὸ ὄνομα πάλι τοῦ Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι...

Τὰ φυλαχτὰ ὅμως αὐτὰ δὲν πάνουν πάντα μόνο γιὰ τοὺς ζωντανούς· στοὺς πεθαμένους δὲν μπορεῖ νὰ κάνουν τίποτα... Οἱ συγγενεῖς ὅμως ἑνὸς νεκροῦ θέλουν νὰ τὸν προφυλάξουν φυσικὰ ἀπὸ τοῦ νὰ βρικολακιάσῃ καὶ νὰ γίνῃ κ' αὐτὸς ἕνα στοιχειό ! Κι' ἔτσι ὁ Ρὸ-Κοὺρ-'Οκούμπι, ἡ Γιοῦ-'Αράϊ-Χάνια καὶ ἡ "Οϊ-Κούκου πειράζουν καὶ τοὺς νεκροὺς τὴν πρώτη νύχτα τοῦ θανάτου τους γιὰ τὴν ἐπιθυμία νὰ τοὺς βρικολακιάσουν καὶ τὰ καταστρέψουν ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ὁλόκληρο τὸ σόι. Φρόντισαν ὅμως

ΘΕΟΦΑΝΩ

περ. Ζο.

[ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ]

(Στὸ Βυζάντιο, δυὸ ἀντιμαχόμενες φατρίες οἱ Πράσινοι καὶ οἱ Βένετοι προστατοῦν νὰ λάβουν στὴ χέρια τους τὴν ἐξουσία. Οἱ ὀπαδοὶ τῆς λαϊκῆς φατρίας τῶν Πρασίνων κατορθώνουν, πρὸς τὸν σκοπό αὐτό, ὕστερ' ἀπὸ σειρὰν μηχανορραφιῶν νὰ φέρουν σὲ σχέσεις τὸν κληρονόμο τοῦ θρόνου Ρωμανὸ μὲ τὴν Ἀναστασία, ἕνα φτωχοκόριτσο ποὺ τὸ παρουσιάζουν ὡς δῆθεν ἀπόγονη τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ὁ Ρωμανὸς ἐρωτεύεται τὴν Ἀναστασία σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ ματαιώση τοὺς γάμους του μὲ τὴν βασιλοπούλα τῆς Προβηγγίας Βέρθα, γιὰ νὰ παντρευτῆ αὐτήν. Στὸν γάμο ὅμως αὐτὸν ἀντιτίθεται ὁ πατέρας τοῦ Ρωμανοῦ, ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος. Ἡ Ἀναστασία, ποὺ σὸ μεταξὺ ἔχει πάρει τὸ βασιλικὸ ὄνομα Θεοφανώ, κοτρφώνει μὲ διάφορα ἄνομα μέσα νὰ πάρη τὴν συγκατάθεσή του. Οἱ γάμοι τους γίνονται. Καὶ γιὰ ν' ἀνεβῆ στὸ θρόνο ὁ Ρωμανὸς δολοφονεῖται ὁ Πορφυρογέννητος. Τὴν ἡμέρα τοῦ χρίσματος τῶν νέων αὐτοκρατόρων, κάποιος ρασοφόρος κυνηγᾶ ἕναν στρατιώτη σ' ἕναν ἀπόμερο δρόμο.

16 (Ἡ συνέχεια).

Θὰ σοῦ τὸ πῶ, ὄχι ὅμως ἐδῶ! τοῦ ἐξήγησε δίχως νὰ παρατήση τὸ ἀμπέχονό του. Τὸν ἔσπρωξε μάλιστα ἀνόμη παραπέρα, καὶ τὸν ἔπιασε ἔπειτα ἀπὸ τὸ μπράτσο γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήση σχεδὸν διὰ τῆς βίας ἐκεῖ ποὺ ἤθελε αὐτός. Ὁ στρατιώτης ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε καθησυχάσει, ἄρχισε πάλι νὰ ξαναχλομιάζη.

—Ποιὰ ἡ ἀνάγκη, ἀγαπὲ καὶ Κύριε, νὰ μοῦ λὲς ψεύματα ἂν θὲς νὰ μὲ ὁδηγήσης εἰς τὰς ἐργαστρούλας, ὅπως τὸ θέλετε;

—Οὔτε σὰς ἐργαστρούλας σὲ ὁδηγῶ, οὔτε στὰς φυλακὰς σὲ πάω. Ἂν καὶ θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάμω, δίχος νὰ σοῦ δώσω ἐξηγήσεις...

—Μὰ τότε λοιπόν, τί θέλεις ἀπὸ μένα;...

Τὴν φορὰν αὐτὴ ὁ μυστηριώδης ρασοφόρος δὲν ἔδωσε ἀπάντηση. Ἐξακολουθοῦσε νὰ τραβᾷ τὸν στρατιώτη ἀπὸ τὸ μπράτσο, καὶ νὰ τὸν ὁδηγῆ σ' ἀπόμερα, ἐνῷ γυρνοῦσε κάθε τόσο τὸ κεφάλι του, προσπαθώντας νὰ μαντεύση μέσα στὸ μοιχρωμια τοῦ φεγγαριοῦ ἂν πραγματικὰ τοὺς παρακολουθοῦσε κανείς. Καὶ μόνο ὅταν φάνηκε νὰ βεβαιώθηκε τελειοτικὰ γι' αὐτό, τοῦ ἄρισε τὸ μπράτσο, γιὰ νὰ τοῦ πάση ὅμως τὸ χέρι καὶ νὰ τοῦ βάλη μερικὰ νομίσματα μέσα στὴν φοῦχτα. Ξαφνιασμένος ἀπὸ τὴν παράξενη αὐτὴ τροπὴ ποὺ ἔπαιρναν τὰ πράγματα, ὁ στρατιώτης ἄνοιξε ἀπότομα τὴν χοῦφτα του ἀφίνοντας νὰ τοῦ πέσουν τὰ νομίσματα. Ἀλλὰ ὁ ἦχος τους τὸν ἔκαμε νὰ ξεχάση τὴν τρομάρα του κι' ἔσκυψε νὰ ψάξη νὰ τὰ βρῆ. Ὁ ἄλλος τὸν ἐμπόδισε.

—Ἀνσὲ τα, δὲν πειράζει. Ἔχεσαι καὶ ψάχνεις αὔριο. Στὸ ἀναμεταξύ, νά, πάρε τοῦτα ἐδῶ....

Καὶ τοῦ ἔβαλε ἄλλα νομίσματα στὴν φοῦχτα. Τὴν φορὰν αὐτήν, μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχε καταλάβει περισσότερα ὁ στρατιώτης, ἔσφιξε καλὰ τὸ χέρι του.

—Λέγε τώρα! τὸν πρόσταξε ὁ ρασοφόρος.

—Τί σημαίνει; παραξενεύτηκε τώρα αὐτός.

—Σημαίνει ὅτι εἶναι μαλαματένιο!

—Ἐνῷ αὐτὰ ποὺ σοῦδωσα εἶναι ἀργυρᾶ! Δὲν εἶμαι τρελλὸς γιὰ νὰ πουλήσω μὲ ἀργύρια ἐκεῖνο ποὺ μπόρεσα νὰ πουλήσω μὲ χρυσόν.

Ὁ ρασοφόρος ἔβαλε τὸ χέρι στὸ πουγγί του:

—Λέγε καὶ θὰ σοῦ δώσω!

—Δῶσε καὶ θὰ σοῦ πῶ...

Πραγματικά, δὲν μίλησε παρὰ ὅταν ὁ ἄγνωστος τοῦδωσε δύο ἄλλα κωνσταντινάτα, ποὺ τὰ ἐξέτασε καλὰ ὁ στρατιώτης στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ τὰ κομπόδεσε ἔπειτα μὲς τὶ μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχε στὴν βρακοζώνα του!

—Λέγε τώρα.

—Ρῶτα καὶ σοῦ λέω!

—Ποιὸς σοῦ ἔδωσε τὸ κωνσταντινάτο ποὺ ἔχεις στὸ κομπόδεμα;

—Ἡ θεοφύλαχτη Αὐγούστα!

—Ἡ ἴδια;

—Ἂν μοῦ τὸ ἔδινε ἡ ἴδια μὲ τὸ χέρι της δὲν θὰ ἦταν μονό. Μοῦ τὸδωσε ἀπὸ μέσης τῆς ἡ Σεβασμωτάτη Κυράτσα μου καὶ τροφὸς τῆς Τρισέβαστης.

—Καὶ γιατί σοῦ τὸδωσε;

—Γιατὶ εἶμαι ὑποταχτικὸς τοῦ κυρίου μου.

—Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνω. Ἀλλὰ καὶ γιὰ ποιὸ ἄλλο λόγο;

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὁ στρατιώτης κοντοσκέφτηκε καὶ ἔμεινε λίγο συλλογισμένος. Ἀφοῦ σκέφθηκε λίγα δευτερόλεπτα, εἶπε:

—Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, ἀφέντη! Ἐγὼ δὲν πουλῶ σὰ κουτουροῦ τὰ μυστικά μου. Μοῦ ἔδωσες δυὸ χρυσὰ καὶ σοῦ ἔδωσα τέσσερες ἀπαντήσεις. Ἂν δὲν κάνω ἄσχημα τὸν λογαριασμό μου, δὲν σὲ γέλασα στὸ κανάρι.

Ὁ ρασοφόρος ποὺ κατάλαβε πόσο ἐπικίνδυνη ἦταν ἡ δίψα τῆς πλεονεξίας ποὺ εἶχε ἀνάψει μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ στρατιώτη, τὸ γράτσωσε πὰ ἀπ' τὸν λαιμό:

—Ἄποτε δοῦλε! Νομίζεις ὅτι θὰ μοῦ ἐδειάσης τὸ πουγγί; Φυλάξου!...

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἔβγαλε τὸ ἐγκόλπιό του, χωρὶς ὅμως νὰ πτοήση τὸν στρατιώτη ποὺ τοῦ εἶπεν ἀτάραχος:

—Μπορεῖς νὰ μοῦ στραγγίσης τὸ αἷμα ἀπ' τὸ τομάρι, ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ σ' ὠφελήσῃ γιατὶ δὲ θὰ σοῦ μάθῃ τὰ μυστικά μου...

Ὅστόσο, μ' ὅλη τὴν φιλαργυρία, δὲν ἐπέμεινε νὰ πληρωθῆ κα' ἄλλα, κι' ἔδωσε μόνος του τὶς ἀπαντήσεις δίχως νὰ περάσῃ δεύτερη ἀπειλὴ ἀπὸ τὸν ἄγνωστο ρασοφόρο.

—Ἡ Αὐγούστα θέλει νὰ ξέρῃ ὅλα τὰ μεθέκαστα τοῦ κυρίου μου. Πότε βγαίνει, ποῦ ἔρχεται, ποῦ πάει, μὲ ποιούς καὶ πρὸ παντὸς μὲ ποιὲς συναντιέται.

—Πότε συναντᾶται ἡ Αὐγούστα μὲ τὸν ἀφέντη σου;

—Ποτέ! Ὁ κύριός μου δὲν ξέρει κάτι πὰ ἡ Τρισέβασ- ἐνδιαφέρεται γι' αὐτόν. Καὶ θὰ κινδύνευε τὸ κεφάλι μου ἂν καμιὰ φορὰ μοῦ ξέφευγε ἀπὸ τὸ στόμα τὸ μυστικό της.

Ὁ ἄγνωστος στὴν ἀρχὴ δὲν ἐπίστευε στὰ λόγια τοῦ στρατιώτη, καὶ προσπάθησε με φόβητρες νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὴν ἀλήθεια. Ὅταν ὅμως εἶδε ὅτι δὲν κατώρθωνε τίποτα ἔτσι, σταμάτησε ἀκόμη ἕνα κωνσταντινάτο. Ἀλλὰ πάλι ὁ στρατιώτης ἐπέμενε σ' αὐτὰ ποὺ εἶχε πεῖ χωρὶς νὰ παραλείψῃ νὰ τσεπώσῃ τὸ νόμισμα.

—Καὶ τώρα, καλὸ ξημέρωμα ἀφέντη! εἶπε ὁ στρατιώτης, ἕτοιμος νὰ φύγῃ.

—Στάσου ἀκόμη! τὸν πρόσταξε ὁ ἄλλος. Καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ παζαρέματα συμφώνησε μαζί του νὰ τοῦ δίνῃ κάθε μέρα ἀνφορὰ ἀπὸ ἕνὸς χρυσίου.

—Θαρρῶ πὼς γλύκωσα θὰ γίνω νοικοκύρης! ... εἶπε χαρούμενος ὁ στρατιώτης.

—Γοηγορώτερα ἀπ' ὅτι θαρρεῖς! ... Τὸν βεβαίωσε ὁ ἄλλος καὶ τοῦ ἐξήγησε: Γιὰ τὴν ὥρα δὲν τοῦ ζητοῦσε παρὰ νὰ τοῦ λέῃ ἀκριβῶς τί θὰ ἔλεγε καὶ στὶς θεραπαινίδες τῆς Αὐγούστας. Ἀργότερα θὰ τοῦ πλήρωνε δεκαπλὰ γιὰ νὰ λέῃ στὶς θεοσπαινίδες ὄχι ὅ,τι ἤξερε ἀλλὰ ὅ,τι θὰ τοῦ ὁρμήνευε ὁ ἄγνωστος. Ἂν ἀφοῦ ἔμειναν σύμφωνοι καὶ σ' αὐτό, ἀφοῦ συμφωνήσανε ἀκόμη γιὰ τὸν τόπο καὶ γιὰ ὥρα τῶν συναντήσεών των, ὁ ἄγνωστος τὸν ἔδιωξε.

—Ἄντε! Πήγαινε τώρα νὰ ἡσυχάσῃς γιατὶ μὴν ξεχνᾷς πὼς τὸ προῖ θὰ χαισῇ ἡ Θεόσωστη Αὐγούστα μας καὶ πρέπει νὰ εἶσαι στὴν πομπὴ καὶ στὴν παράταξη.

—Ὅπως θὰ εἶναι καὶ ὁ κὺρ Λαυρέντιος.. εἶπε ὁ στρατιώτης, πρὶν νὰ φύγῃ καὶ νὰ χαθῇ, παίρνοντας μιὰν ἀντίθετη κατεύθυνση ἀπ' ἐκείνη ποὺ εἶχε πάρει ὁ ἄγνωστος, τυλιγμένος ἐπιμελέστατα μέσα σὸ μαῦρο ράσο του.

Ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, μὲ τὴν μεγαλοπρεπῆ στολή του, βγαίνει στὴν Ὡραία Πύλη.

Τὸ χρῖσμα καὶ ἡ στέψις

Μὲ τὴν ἀνατολὴ του ἡλιου, ἐξεκίνησεν ἡ πομπὴ γιὰ τὴν Ἁγια Σοφία. Ἀκολουθήσε τὸν ὁραιότερο καὶ συντομότερο δρόμο, ἔτσι που αὐ τὸ ἐξωτερικὸ διαζώμα τῶν Ἀγακτόρων πέρασε αμέσως στὸν περιβολο τῆς Ἁγιας Σοφίας. Φυσικά, ὁ λαὸς καὶ τα πλήθη δὲν μπόρεσαν γὰ δοῦν πυρα από μακρυα τον ὕγκο τῆς πομπῆς καὶ μόνο ἐκεῖνοι που ἦσαν ἀνεβασμένοι στὰ κεραμιοια τῶν σπιτιών, θρεθηκαν σὲ θέση νὰ διακρίνουν ὁπωσδήποτε τὴν ταξη. Ἂν οἱ μυστικοὶ μανταόροι ἐπόπτευαν ἀκόμη καὶ τὰ κεραμιδια, θὰ μπορουσε ἴσως νὰ τοὺς φανῇ παράξενο, πὼς στὴν σκεπὴ κάποιου σπιτιοῦ, τρεῖς μόνο ρασοφόροι προσπαθοῦσαν νὰ διακρίνουν ἕνα πρόσωπο ποὺ δὲν ἦταν οὔτε τοῦ Μονοκράτορος, οὔτε τῆς Αὐγουστας. Καὶ ἂν πάλι μπορουσαν νὰ κρυφακούσουν οἱ ἴδιοι αὐτοὶ μανταόροι, θὰ ἄκουγαν ἀσφαλῶς τὰ παράξενα λόγια που ἔλεγαν ἀγαμεταξύ τους οἱ ρασοφόροι.

—Νά τονε, ἐκεῖνος 'κεῖ ὁ Ἐκούτος, ὁ μελαχροινός, μὲ τὰ μακρυὰ ογουρα μαλλια καὶ μὲ τὴν ἀσημένιο θώρακα.

—Παράξενο πολὺ αὐτό! Ὁ βαθμὸς του δὲν εἶναι τέτοιος ὥστε νὰ τοῦ ἐπιτρέπῃ νὰ ἐπεύῃ παρὰ τὸ ἄρμα τῶν Θεοφυλάκτων!

—Γιατὶ γυρνᾷ τόσο συχνὰ τὸ κεφάλι της ἡ Θεοφανώ;

—Μὰ δὲν βλέπεις πῶς.. τρώει μὲ τὰ μάτια της τὸν Ἐκούτο Λαυρέντιο...

—Ἐσένα πᾶς σοῦ φαίνεται ὁ νέος;

—Στοιχηματίζω τὸ σπαθί μου, ὅτι δὲν ἔχει ἀκόμη ἰδέαν τοῦ πράγματος.

.. ..

Αἰσθηματικὰ ἀριστουργήματα

Ἡ ὡραιότερες ἐρωτικὲς ἐπιστολές

Ὁ Ἀντρὲ ντ' Οὐβὶλ στὴν ἠθοποιὸ Δεσποινὶδα Μὰρς

Δεσποινίς,

Χθὲς τὸ ὀράδυ, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς, βρέθηκα στὴν Ὄπερα. Γιατὶ τάχα εἶχα ἔλθει ; Γιὰ νὰ ξεσκάσω μήπως, ἢ γιὰ νὰ σκοτώσω μιὰ δυὸ ὧρες ;Οὔτε αὐτὸ τὸ ξέρω. Προτιμῶ καλλίτερα νὰ πιστεύω πὼς κάποια ἀνώτερη δύναμις ὡδήγησε τὰ βήματά μου ἴσαμε 'κεῖ. Καθισμένος στὸ θεωρεῖο μου, παρακολουθοῦσα ἀφηρημένος τὴν παράστασι ὅταν ξαφνικὰ μιὰ περιέργη λάμψις γέμισε τὴ σκηνή. Τὰ μάτια μου θαμπώθηκαν. Εἶχα ἰδεῖ νὰ προβάλλῃ μιὰ γυναίκα, ἕνα θεσπέσιο στ' ἀλήθεια πλάσμα, ποὺ ἐνσάρκωνε τὴν ἠρωΐδα.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη, τίποτε πιὰ δὲν ὑπῆρχε γιὰ μενα ! Τὸ θεατρο, ὁ κοσμος, ἡ παρασταση, οἱ ἠθοποιοί, εἰχαν ἐξαφανισθῇ, καὶ μοναχα ἕνα γλυκυταρο οραμα τραϋουσε ὁλη μου τὴν προσοχή. Ἐ σεῖς ! Τὰ μάτια μου δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπὸ πάνω σας. παρακολουθοῦσα ὅλες σας τὶς κινήσεις, ὅλα σας τὰ νεύματα, ὅλα σας τὰ λόγια. Μεταρσιωμένος σ' ἕναν κόσμο καινούργιο, θαρροῦσα πὼς ἀπὸ τὰ ὑπεροχα χειλάκια σας ἔβγαινε μιὰ θεία μουσικὴ, ποὺ ἀπευθυνόταν σὲ μένα. Φανταζόμουν πὼς ἡ κάθε ἀπόχρωσις τῆς φωνῆς σας ἤθελε νὰ κρύψῃ διάφορα ὑπονοούμενα—γ ι ὰ μ ἑ ν α !

Τὸ ξανθὸ ποτάμι τῶν μαλλιῶν σας, καθὼς κυλοῦσε στοὺς ἀλαβάστρινους ὤμους σας, παρέσυρνε καὶ τὴν φαντασία μου στὸ ρεῦμα του. Τὸ ἀγνό σας προσωπάκι, γεμάτο πάθος τὴν μιὰ στιγμὴ, ἀπόγνωση καὶ πόνο τὴν ἄλλη, ἦταν γιὰ μένα ὁ καθρέφτης ποὺ πρόδινε τὰ μυστικὰ τῆς ψυχῆς σας.

Σᾶς κιττάζα, χαμένος, σὰν νὰ κύτταζα κάτι τὸ ὑπερκόσμιο, τὸ ὑπερφυσικό, καὶ ἀναρωτιόμουν ἂν ὑπήχατε πραγματικά, ἂν ἤσαστε γυναίκα ἀληθινή, μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ, ἢ μήπως σᾶς εἶχε γεννήσει ἡ φαντασία μου σὲ μιὰ στιγμὴ ἐρωτικῆς παραφροσύνης...

Ἔνοιωθα ἕνα ἀλλόκοτο συναίσθημα νὰ μὲ κυριεύῃ, σὰν νὰ χυνόταν στὶς φλέβες μου ἕνα παράξενο, χαντώτικό ὑγρό. Ζαλιζόμουν. Αἰσθανόμουνα τὸ κεφάλι μου νὰ γυρνᾷ, νὰ γυρνᾷ μὲ μιὰ ταχύτητα ἀστραπιαία. Διάφοροι ἦχοι στροβίλιζαν στ' αὐτιά μου. Στὰ μάτια μου μπροστὰ ξετυλιξόντανε μὲ ἐξωφρενικὴ ταχύτατα χιλιάδες εἰκόνες καὶ χρώματα. Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὴν τὴν ἐφιαλτικὴ ζάλη, ἔβλεπα ξαφνικὰ νὰ ξεχωρίζουν κάτι χρυσαφένιες μποῦκλες, δυὸ γαλάζια μεγάλα μάτια μὲ μακρυὰ μεταξένια τσίνουρα, ἕνα μικρὸ, ματοβαμμένο στοματάκι, ποὺ ὅλα μαζὶ στροβιλίζονταν ἀδιάκοπα μπροστὰ στὰ μάτια μου καὶ ξαφνικὰ σχηματίζανε ἕνα πρόσωπο, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγην ὥρα δὲν τὸ γνώριζα καὶ ποὺ τώρα εἶχε κυριεύσει τὴν καρδιά μου ! Ἀνάμεσα σὺ ἐκθαμβωτικὸ φῶς ποὺ μὲ τύφλωνε, τὸ ἀγαπημένο σας προσωπάκι ξεχώριζε καὶ μοῦ χαμογελοῦσε αἰνιγματικά..

Γλυκειά μου ἀγαπημένη (ὦ, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς ὀνομάζω ἔτσι !) νοιώθω κολὰ πὼς ἀπ' αὐτὴ τὴν στιγμὴ δὲν θὰ ζήσω παρὰ μόνο μὲ τὴν σκέψη σας !

Ἐσεῖς ζῆτε σ' ἕναν κόσμο δικό σας, ἀνάμεσα στὴν παντοτεινὴ λατρεία μιᾶς ὁλόκληρης στρατιᾶς θαυμαστῶν ! Δὲν μπορῶ ποτὲ νὰ ἐλπίζω πὼς ἐσεῖς, τὸ λαμπρὸ ἀστέρι ποὺ ἀστραφτει στὸ στερέωμα, θὰ δυνατὸν νὰ ριξετε ἕνα στοργικὸ βλέμμα σὲ μένα, τὸ ταπεινὸ σκουλῆκι ποὺ σέρνομαι στὴν κρύα καὶ σκοτεινὴ λάσπη !

Κι' ὅμως, σᾶς λατρεύω ! Καὶ στὴν ἀγάπη μου βρίσκω τὴν δύ---η νὰ στραφῶ σὲ Σᾶς καὶ νὰ σᾶ- φωνάξω : Σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς ἀγαπῶ ! Σᾶς ἀγαπῶ ὅπως ποτὲ κανένας ἄντρας δὲν ἀγάπησε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ! Σᾶς ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μου, ποὺ κρυοει θησαυροὺς τρυφερότητος καὶ ἀφοσιώσεως ! Σας ἀγαπῶ μ' ὅλο τὸ πάθος τῆς καρδιᾶς μου, ποὺ κλείνει τοὺς πόθους καὶ τὶς ἐλπίδες ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἡ Μοῖρα θέλησε νὰ τὸν κάνῃ σκλάβο σας !

Σᾶς ἀγαπῶ !

Ἀντρὲ ντ' Οὐβίλ.

Ἡ Τζένυ Κράους στὸν λοχαγὸ φὸν - Μπύλοβ.

Ἀγαπημένε μου λοχαγούλη,

Ὥστε ἔτσι, ἔ ; Μ' ἀγαπᾶτε ! Κι' ὅπως θὰ διατάξατε ἐφόδο ἐναντίον ἑνὸς φρουρίου, μὲ τὴν ἴδια ἐκεινη ἀποφασιστικότητα καὶ ψυχραιμία, καθήσατε καὶ μοῦ το γράψατε ! Μά, κύριε λοχαγέ, στὰ σοβαρὰ νομισατε πὼς μιὰ γυναίκα κ' ἕνα φρούριο εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα; Ὦ, ξερετε, γελασα μὲ τὸ μπαλλιετάκι σας, γέλασα πολύ.. Στὴν ἀρχὴ μάλιστα ἤκανα νὰ θυμώσω, μὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο εἶδα πὼς δὲν βάζῃζε τὸν κόπο... Ὕστερα ἀπὸ τὸν θυμὸ μὲ ἐκυρίευσε ἡ εὐθυμία, μιὰ περίεργη τρελλὴ εὐθυμία, κ' ἄρχισα νὰ χαχανίζω, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ σταματήσω... Ὅταν ὅμως συνῆλθα λιγάκι, τότε ξαναδιάβασα μὲ περισσότερη προσοχὴ τὸ γραμματάκι σας, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἔπιασα τὸν ἑαυτό μου νὰ ρεμβάζῃ, νὰ παίρνουν ἡ ἰδέες μου ἕναν δρόμο ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ τὸν περίμενα...

Ἤλθε στὸν νοῦ μου ἡ λεπτὴ σας σιλουέττα, τὸ κομψὸ στρατιωτικὸ παράστημά σας, τὸ ἀναδὲς μονόκλ ποὺ ἤταν διδομένο σ' ἕνα μάτι ποὺ πρόδιδε τόσην ἀγνότητα καὶ τόση ξενγοιασιά... Σᾶς εἶδα ὅπως εἴσασταν, ὁμοφρος νέος, ποὺ καμμιὰ δυσκολία δὲν τὸν τρομάζει, καὶ ἡ φαντασία μου χάθηκε σὲ μιὰ τρελλὴ ὀνειροπόλησι...

Ὥστε μ' ἀγαπᾶτε ; Καὶ μοῦ τὸ λέτε αὐτὸ χωρὶς περιστροφές, χωρὶς ρομαντισμούς, χωρὶς περιττὰ λόγια !... Μπράβο σας ! Αὐτὸ μὲ κάνει νὰ ἐκτιμήσω τὴν ὀξυδέρκειά σας ποὺ σᾶς προειδοποίησε πὼς δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ μαγεύονται ἀπὸ σαχλὰ γλυκόλογα καὶ ρομαντικὰ ξεφωνητά...

Μ' ἀρέσει, πρέπει νὰ τὸ παραδεχθῶ, ἡ ἀποφασιστικότης σας, ἡ ἀντρίκεια σας αὐτοτελοποίησις. Ξέρετε ἐσεῖς τὰ λόγια ποὺ χρειάζονται γιὰ ν' ἀρέσετε σέ μιὰ γυναίκα σὰν καὶ μένα.

Σᾶς ρωτοῦσα ἂν σοβαρὰ νομίζατε πὼς μιὰ γυναίκα κ' ἕνα φρούριο εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Καὶ θέλω νὰ πιστεύω πὼς δὲν εἶσθε τόσο κουτὸς ὥστε νὰ τὸ νομίζετε αὐτό. Ἕνα φρούριο εἶναι καμωμένο ἀπὸ πέτρες καὶ ἀσβέστη, ἐνῶ ἡ γυναίκα εἶναι πλασμένη ἀπὸ σάρκα καὶ ψυχή.

Κι' ἀκόμα, τὸ φρούριο ἀνθίσταται στὴν ἐπίθεση, ἀμύνεται, δὲν παραδίδεται. ἐνῶ ἡ γυναίκα...

Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν δύναμη πιὰ ν' ἀντισταθῶ ἀγαπημένε μου...

Η ΤΖΕΝΥ ΣΑΣ

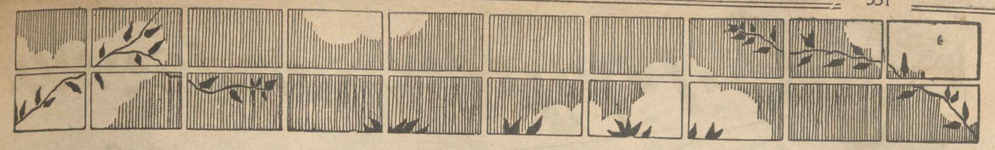

Δέν κοιμήθηκε ἐπὶ 17 ὁλόκληρα χρόνια !

Μιὰ πρωτοφανὴς ἀϋπνία.—Πῶς περνᾶ τὴς νύχτες του ὁ ἄϋπνος Οὐγγαρέζος.—Ἕνα πολεμικὸ τραῦμα ποὺ σώζει.—Τὸ ὑπνωτικὸν κέντρον.—6 ὧρες ἀνάπαυση κάθε...ἑβδομάδα.

Κατὰ τὰ ἄλλα, εἶνε τελείως εὐτυχής !

Ἡ ἐφημερίδες τῆς Βουδαπέστης ἀπασχολοῦνται σιχνὰ μ' ἕνα παράδοξο, μὲ μιὰ πρωτοφανῆ περίπτωση ἀϋπνίας, μοναδικὴ σχεδὸν στὴν ἰατρικὴ ἱστορία. Γιατὶ καθὼς θὰ καταλαβαίνῃ ὁ καθένας, δὲν μπορεῖ παρὰ νάναι σπανιωτάτη ἡ περίπτωσις ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἐπὶ δεκαεπτὰ ὁλόκληρα χρόνια δὲν κοιμήθηκε καθόλου !

Ὁ παράδοξος αὐτὸς ἄνθρωπος ὀνομάζεται Πάουλ Κέρν. Εἶναι σήμερα ἡλικίας 49 ἐτῶν καὶ ἔχει νὰ κοιμηθῇ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν εἰκοσιδύο ! Ὁ Πάουλ Κέρν εἶναι ὑπάλληλος ἀσφαλιστικῆς ἑταιρίας καὶ κάνει τὴν δουλειά του περίφημα. Φυσικὰ εἶναι ἀνθρωπίνως ἀδύνατον νὰ δουλεύῃ εἰκοσαετίσσερις ὧρες τὸ ἡμερονύκτιο, ἐσὼ καὶ ἂν δὲν κοιμᾶται καθόλου. Τῆς ὧρες λοιπὸν ποὺ ἔχει ἐλεύθερες—ὅλη τὴν νύκτα δηλαδὴ—τὶς περνᾶ κατὰ ἕνα εἰχάριστον τρόπον : καθὼς μᾶς πληροφοροῦν τὰ φύλλα τῆς Βουδαπέστης, εἶναι ὁ ταχτικώτερος θαμὼν ὅλων τῶν νυκτερινῶν κέντρων τῆς οὐγγρικῆς πρωτευούσης. Ἡ σύζυγός του, ἡ ὁποία σημειωτέον εἶναι μιὰ νεαρωτάτη ξανθὴ οὐγγαρέζα, δὲν φέρει καμμίαν ἀντίρρησιν διότι ἂν ὁ Πάουλ Κέρν ἤμενε ὅλη τὴν νύκτα κλεισμένος στὸ σπίτι του, θὰ ἐκανδύνευνε, κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἰατρῶν, νὰ κατανήσῃ γευρασθενὴς ἀπὸ τὴν πλήξη. Ἰδοὺ τί εἶπε ὁ μοναδικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, σ' ἕναν δημοσιογράφο ποὺ τὸν ἐπεσκέφθη ἐσχάτως :

Ἔχω δεκαεπτὰ χρόνια νὰ κοιμηθῶ. Καὶ ὅμως αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου ξεκούραστο καὶ νέο. Δὲν πρέπει νὰ μὲ λυπᾶται κανεὶς μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἡ αὐτηνία μὲ κάνει νὰ ὑποφέρω, ἐπειδὴ ἀπλούστατα δὲν αἰσθάνομαι καθόλου, μὰ καθόλου τὴν ἀνάγκη τοῦ ὕπνου. Μπορῶ μάλιστα νὰ σᾶς βεβαιώσω, χωρὶς νὰ μὲ θεωρήσετε οὔτε τόσο δὰ ὑπερβολικόν, ὅτι ἀπορῶ ἀληθινὰ ὅταν βλέπω τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους νὰ κοιμοῦνται, γιατὶ ἐξέχασα πιὰ τὶ πρᾶγμα εἶναι ὁ ὕπνος. Ἡ χρονία αὐτὴ αὐτηνία μου ὀφείλεται σ' ἕνα τραῦμα μου κατὰ τὸν πόλεμο. Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1915 ὑπηρετοῦσα στὸ ρωσσικὸ μέτωπο ὡς διοικητὴς τάγματος. Εἶχα ὑπὸ τὰς διαταγάς μου διακόσιους τραύνα ἄνδρες. Μιὰ νύχτα λοιπὸν τοῦ Ἰουνίου ἔλαβε χώραν μιὰ αἱματηρὰ μάχη· εἶχαμε λάβει τὴν διαταγὴ νὰ κάνωμε μιὰν ἔφοδο ἐναντίον τῶν ρωσσικῶν χαρακωμάτων. Στὴν ἀρχὴ ὅμως τῆς ποιμου.

Τὴ νύχτα εἶχα τρομεροὺς ἐφιάλτες. Ὠνειρεύομαι πὼς ἤμουν γοητὰ ἑκατὸ χρονῶν, καμπούρα, παραμορφωμένη. Κι' ἔτρωγα διακῶς, μὲ βουλιμία ἐλ-- αὐγά, γάλα.. Ἤμουνα δὲ τόσο, μὰ τόσο πολὺ ἀδύνατη ποὺ εἶχα γίνει σχεδὸν διαφανής...

ΤΡΙΤΗ.— Ἐπὶ τέλους ! Ξημέρωσε ἡ τελευταία μέρα τοῦ μαρτυρίου μου. Τὸ πρωῒ κατέβαλα μιὰ τελευταία προσπάθεια νὰ μὴν φάω τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα σκέτο στάϊ. Τὸ μεσημέρι πῆρα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη μου Τὲντ Μπρόουν. Μοῦ γνωστοποιεῖ πὼς δὲν θὰ γυρίσω μαζί του τὸν ρόλο ποὺ μοῦ προόριζε, ἀλλὰ ἕναν ἄλλον.. Συγχρόνως ρωτᾶ νὰ μάθῃ καὶ τὸ βάρος μου. Γιατὶ ἄραγε, Θεέ μου ; Τὸ ἀπόγευμα πῆρα ἕνα τηλεγράφημα ἀπ' τὸν Τὲντ Μπρόουν. Ἡ καρδιά μου πῆγε νὰ σπάσῃ ἀπ' τὴν ταραχή. Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενό του ; «Ἀπόλυτος ἀνάγκη ξαναπαίξετε ἐντὸς ἑβδομάδος. Τέντ» Τὸ διάβασα μὲ ἕνα κάϊσμα, καὶ παρήγγειλα νὰ μοῦ φέρουν ἄμεσα τρόφιμα ἀπ' τὴν... πεῖνα. Ἔπεσα σ' ἕνα κάθισ

Στέφαν Τσβάϊγκ

Ὁ περίφημος αὐστριακὸς συγγραφεύς.-Τὸ εἰρηνιστικὸ πνεῦμα του.-Τὸ φιλολογικὸ «πιστεύω» του

Ο γερμανικὸς πολιτισμός, ποὺ κατέλαβε μιὰν ἐξέχουσαν θέση στὴν ἱστορία τῶν πνευματικῶν ρευμάτων, ἔχει συνήθως παρεξηγηθῆ. Ἄγνωστο γιατί—ἢ μᾶλλον γιὰ λόγους καθαρὰ στρατωτικοὺς καὶ πολιτικούς—ἡ βαρειὰ καὶ πειθαρχικὴ Πρωσσία κατώρθωσε νὰ ἐπιβάλῃ στὸν κόσμο τὴν ἐντύπωση ὅτι αὐτὴ κατ' ἐξοχὴν ἀντιπροσωπεύει τὸ γερμανικὸ πνεῦμα.

Κι' ὅμως ἡ ἀληθινὴ Γερμανία, ὁ παληός, ρωμαντικὸς καὶ ποιητικὸς τόπος μὲ τοὺς ἀνθρώπους του ποὺ ἔχουν τόσο καλλιτεχνικὴ ψυχὴ καὶ ποὺ μᾶλλον ζοῦν στὸν φανταστικὸ κόσμο τῶν ὀνείρων, ἡ Γερμανία αὐτὴ τῆς μουσικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας δὲν ἔχει μεγάλη σχέση μὲ τὸ περίεργο ἐκεῖνο κράμα δουλικότητος καὶ ρεαλισιτικῆς δράσεως ποὺ χαρακτηρίζει τὴν Πρωσσικὴ «κουλτοῦρα».

Παράλληλα μὲ τὶς χῶρες τῆς Ρηνανίας καὶ τὴν Βαυαρία, ἡ Αὐστρία σταθηκεν ὁ ἐκπροσωπευτικώτερος τόπος τοῦ ἀληθινοῦ γερμανικοῦ πνεύματος. Χάρισε στὸν κόσμο μεγάλους μουσικοὺς καὶ ἐπιστήμονες καὶ μεγάλους καλλιτέχνες. Ὁ Ράϊνερ-Μαρία Ρίλκε, ποὺ πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὁ μεγαλειτερος ποιητὴς τοῦ αἰῶνος μας ἦταν αὐστριακός· κ' αὐστριακὸς εἶναι ὁ Στέφαν Τσβάϊγκ.

Ὁ Τσβάϊγκ γεννήθηκε στὴν Βιέννη, στὶς 28 Νοεμβρίου 1881. Εἶναι δηλαδὴ τώρα πενήντα δύο ἐτῶν. Γιὸς οἰκογενείας πλουσιωτάτης, εἶχε τὴν μεγάλη τύχη νὰ μὴν τὸν βρύνουν διωτικοὶ ἀντιπερισπασμοί, κ' ἀπὸ μικρὸς ἀφωσιώθηκε στὰ γράμματα. Λάτρευε ἀνέκαθεν τὸ θέατρο, στὸ ὁποῖο χρεωστεῖ μεγάλο μέρος τῆς φήμης του.

Σὲ ἡλικία εἴκοσι τριῶν ἐτῶν ἔβγαλε τὴν πρώτη του ποιητικὴ συλλογή, καθὼς καὶ μιὰ μετάφραση τῶν ἔργων τοῦ Βερλαίν, μιὰ μετάφραση τόσο πετυχημένη ποὺ κατώρθωσε ν' ἀποδώσῃ μὲ τρόπον ὑπέροχο στὴν τραχειὰ γερμανικὴ γλῶσσα τὶς σχεδὸν ἀμεταφραστες λυρικὲς στροφὲς τοῦ «Φτοχοῦ Λελμάν».

Σὲ λίγο ἔβγαλε κ' ἕναν τόμο διηγημάτων, τὰ «Πρῶτα πειράματα» ποὺ τὸν ἐπέβαλαν πιὰ ὁριστικά. Ἡ Ἀκαδημία τῆς Βιέννης τοῦ ἀπένειμε τὸ βραβεῖο Μπάϊρνφελντ, ποὺ θεωρεῖται τὸ μεγαλείτερο λογοτεχνικὸ βραβεῖο τῆς Αὐστρίας.

Ἄρχιζε τότε νὰ ταξιδεύῃ. Γύρισε τὸν κόσμον ὁλόκληρο, ἐπεσκέφθηκε ὅλες τὶς χῶρες, μαζεύοντας ἕναν ὄγκο σημειώσεων, ἀνθρωπολογικῶν, κοινωνικῶν, πολιτικῶν ὅσο καὶ καλλιτεχνικῶν. Συνεκέντρωνε τὸ ὑλικὸ γιὰ τὸ μεγάλο μελλοντικό του ἔργο.

Συγχρόνως εἶχε δώσει στὸ θέατρο ἀρκετὰ ἔργα ποὺ τὸν ἐπέβαλαν, μαζὶ μὲ τὸν Σνίτσλερ, στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν συγχρόνων θεατρικῶν συγγραφέων.

Ἔκανε τὸ ντεμποὺτ του μὲ μιὰ τραγωδία σὲ στίχους, τὸν «Θερσίτη», κ' ὕστερα ἔδωσε τὸν «Μεταμορφωμένο θεατρῖνο». Τὸ δρᾶμα του «Ἡ Κυρὰ τῆς Θάλασσας» παίχτηκε μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχία. Στὰ 1915 ἡ βιβλικὴ του τραγωδία «Ἱερεμίας» ἀποθεώθηκε κυριολεκτικῶς, καθὼς καὶ ὁ «Θρύλος μιᾶς ζωῆς» στὰ 1919.

Ἡ τελευταία του ἐργασία στὸ θέατρο στάθηκε τὸ ἀνέβασμα μιᾶς ξεχασμένης κωμωδίας τοῦ ἄγγλου Ἐλισσαβετιανοῦ ποιητοῦ Μπὲν Τζόνσον, τοῦ «Βολπόνε». Ὁ Τσβάϊγκ φρεσκάρισε τὸ ἔργο αὐτό, τοῦ ἔδωσε τὴν πρέπουσα σκηνικὴν οἰκονομία, χάρις στὴν ὁποία σημείωσε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες μεταπολεμικὲς ἐπιτυχίες σὸ θέατρο. Τὸ «Βολπόνε» παίχθηκε κ' ἐδῶ ἀπὸ τὴν «Ἐλευθέρα Σκηνή».

Μιὰ τόσο πλούσια θεατρικὴ καρριέρα δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ἐπιδοθῆ καὶ σὸ μυθιστόρημα, ἢ μᾶλλον στὴν ν α υ β έ λ λ α, τῆς ὁποίας πρέπει νὰ θεωρηθῆ ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους ἐκπροσώπους.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ «Ἀμόκ, ἢ ὁ τρελλὸς τῆς Μαλαισίας» ἔδωσε τὴν «Σύγχυση τῶν Αἰσθημάτων, ἢ ὁ Καθηγητής». Στὸ μυθιστόρημα αὐτὸ καταπιανόταν μ' ἕνα ζήτημα ποὺ ἀπὸ καιρὸν εἶχεν ἀπασχολήσει τοὺς ψυχολόγους: τὴν διαστροφὴ τῶν αἰσθήσεων ὡς ἀποτέλεσμα μιᾶς ὑπερτερης ἀνάγκης.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων μυθιστορημάτων πρέπει ν' ἀναφερθοῦν: «Τὸ γράμμα μιᾶς ἀγνωστης», «Τὰ μάτια τοῦ αἰωνίου ἀδελφοῦ» καὶ πρὸ πάντων τὸ «Εἰκοστέσσερις ὧρες ἀπὸ τὴν ζωὴ μιᾶς γυναίκας», ἕνα ἀληθινὸ ἀριστουρ-

Στέφαν Τσβάϊγκ.

γημα-τάκι ποὺ ὁ Ρωμαὶν Ρολλὰν, τοῦ ὁποίου ὁ Τσβάϊγκ ἔχει μεταφράσει τὰ ἔργα, θεωρεῖ ὡς «τὸ πολιτιμώτερο πετράδι τῆς λογοτεχνικῆς παραγωγῆς τοῦ αἰῶνος μας».

Ὁ Τσβάϊγκ ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ ἐκδηλώσῃ ὁλότελα τὶς πεποιθήσεις του ποὺ ἀπεκόμισε ἀπὸ τὶς μελέτες του καὶ τὰ ταξίδια του, μέσα στὰ αὐστηρὰ ὅρια μιᾶς καθαρὰ λογοτεχνικῆς ἐργασίας. Μεγάλος ψυχολόγος, ἢ μᾶλλον ψυχαναλυτὴς, φανατικὸς θαυμαστὴς τοῦ ἐπίσης Βιεννέζου Σίγκμουντ Φρόϋντ, βρῆκε στὴν βιογραφία τὸ καταλληλότερο πεδίο γιὰ νὰ ἐξωτερικεύσῃ τὸ βαθύτερό του ἐγώ.

Ἡ βιογραφία, ὅπως τὴν ἐννοεῖ ὁ Στέφαν Τσβάϊγκ, δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὶς ἐπαγγελματικὲς καὶ ἐντυπωσιακὲς ἐπιφυλίδες ποὺ δόξασαν τὸν Ἔμιλ Λούντβιγκ. Τὸ εἶδος αὐτὸ ποὺ ἔγινε τῆς μόδας μετὰ τὸν πόλεμο, παίρνει δυὸ χωρὶς μορφές. Κοντὰ στὸ αὐστηρὸ ἐπιστημονικὸ σύγγραμμα, συναντᾶ κανεὶς ἀληθινὰ μυθιστορήματα ποὺ μὲ τάση τῆς γενικὲς γραμμὲς τῆς ζωῆς ἑνὸς ἀνδρός, ἐκτυλίσσονται σύμφωνα μὲ τὴν φαντασία τοῦ βιογράφου.

Ὁ Τσβάϊγκ προτίμησε μιὰ μέση λύση: διάλεξε τὰ πρόσωπα ποὺ ἤθελε νὰ βιογραφήσῃ ἔτσι ποὺ νὰ μπορῇ νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν ψυχοσύνθεσή τους καὶ στὴν ζωή τους σύμφωνα μὲ τὶς δικές του θεωρίες.

Στὸ εἶδος αὐτὸ τῶν βιογραφικῶν μελετῶν μᾶς ἔδωσε ἕναν ἀληθινὸ ἀποκαλυπτικὸ «Νίτσε», ἕναν «Χέλντερλιν», τὸν «Τολστόϊ», τὸν «Μπαλζὰκ καὶ Ντίκενς», τὸν «Ντοστογέβσκυ», τὸν «Μαρσελὶν Ντεμπόρντ-Βαλμόρ», τὸν «Ἔμιλ Βεράρεν», τὸν «Ρομαὶν Ρολλάν».

Τὸ τελευταῖο του βιβλίο τῆς σειρᾶς αὐτῆς εἶναι ὁ «Φουσέ», μιὰ πρωτοτυποτάτη διογραφία τοῦ σατανικοῦ ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας ἐπὶ Ναπολέοντος. Στὸ ἔργο αὐτὸ ὁ Τσβάϊγκ στηρίζει μιὰ θεωρία σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁλόκληρη ἡ ἱστορία τῆς Εὐρώπης στὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνος δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ πάλη μεταξὺ τοῦ Ναπολέοντος καὶ τοῦ Φουσὲ γιὰ τὴν τελικὴν ἐπικράτηση, στὴν ὁποία γκιμένος βγῆκε ὁ Κορσικανὸς Δικαιολογώντας τὴν θέση του αὐτὴ ἔγραφε ὁ Τσβάϊγκ : «Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ περιορίσῃ μόνο τὴς ζωὲς τῶν ἡρώων, γιατὶ ἡρωες ὑπάρχουν ἐλάχιστοι σὸν κόσμο· ἀξίζει ἀκόμη τὸν κόπο νὰ διαβάσῃ κανένας τὴν ἐξιστόρηση τῆς ζωῆς ἑνὸς ἀνθρώπου πολὺ ἀνθρώπινου ἔξῆς ἀντίθεση : αὐτὸς ποὺ εἶναι εἰρηνικὸς φανατικὸς (στενὸς φίλος τοῦ Ρομαὶν Ρολλάν), πιστεύει ὅτι ἡ πολεμικὲς κατακτήσεις εἶναι σωτήριες. Τρέφει ἔναν ἀπεριόριστο θαυμασμὸ σ' ὅλους τοὺς κατακτοφορεῖς— ἐδῶ ὁ Νίτσε, ὁ ἐξολοθρευτὴς τῆς χρονης χριστιανικῆς ἠθικῆς — σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ τοὺς ὀνομάζει «Δημιουργοὺς τοῦ κόσμου».

Προσδεύει ὁ Τσβάϊγκ μιὰ δημιγκὴ μεταλαγὴ· μισεῖ τὴν καθιερωμένη τάξη. Κι' ὅμως δὲν τὸν συναντήσῃ μιὰν προσπάθεια φυσικῆς ἐπανεστάσεως,, σπεύδει νὰ τὴν ὑποβοηθήσῃ μὲ τὴν βαρὴ του πέννα. Εἶναι ὁ Στέφαν Τσβάϊγκ διανοούμενος ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖο ἐσὺ τὰ ρεῖ· ὁ Ἡρακλείτου δὲν εἶναι μονάχα ἱστορικὴ ἀνάμνησις, ἀλλὰ ἀκόμα κ' ἡ ἐ τῆς μόνης σύγχρονης πνευματικῆς πεθυμ

Δ. Π.

Αἰσθηματικὲς ἱστορίες

Ὕστερα ἀπὸ χρόνια !

Ζὰν Μπρουνό-Ρουμπύ

Ἕνα αὐτοκίνητο τὸν εἶχε φέρει ὥς τὴν μέση τοῦ χωριοῦ, κοντὰ στὸ συντριβάνι, στὴν Ἐτσεγόρια, τὸ πανδοχεῖο μὲ τοὺς λείους τοίχους, ὅπου οἱ ἴσκιοι τῶν πλατάνων ἔπαιζαν σὰν μέσα σ' ἕναν καθρέφτη. Ὁ Ζὰν—Πιὲρ σταμάτησε στὸ κατώφλι, καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε δισταγικός. Ἔπειτα ἔσπρωξε ἀπότομα τὴν πόρτα καὶ βρέθηκε μέσα σὲ μίαν φωτεινὴ αἴθουσα μὲ τοὺς τοίχους στολισμένους ἀπὸ ζωηρὲς τοιχογραφίες, ποὺ μόλις εἶχαν ξεθωριάσει. Τὶς τοιχογραφίες αὐτὲς τὶς θυμόταν καλὰ ὁ Ζὰν—Πιέρ, γιατὶ αὐτὸς τὶς εἶχε ζωγραφίσει, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Κάθησε καὶ ἔφερε μιὰ ματιὰ τριγύρω του. Τίποτα δὲν εἶχεν ἀλλάξει ἐκεῖ μέσα. Ἡ σάλλη ἦταν γεμάτη ἀπὸ γυαλιστερὰ τραπεζία, ἀπὸ ὁμοιόχρωμα γεμάτα κρασί, ἀπὸ γυαλινους μὲ μαῦρες μπλοῦζες, μὲ γέλια ζουρωμένα, γοερὶς γραβάτες, ποὺ παίζανε χαρτιὰ καὶ πίνανε ντόπιο κρασί. Μερικοὶ νέοι μὲ ταγιατὰ πρόσωπα γεμᾶτα φακίδες, γέμιζαν τὴν αἴθουσα μὲ τὰ τραντατὰ γέλια τους. Ἔξαφνα, κάποιος φώναξε κι τοῦ ἀλλάξουν τὸ ἄδειο ποτήρι του.

—Ἐ! Κυρά!

Ἡ ζημένα πόστα τοῦ θάθους ἄνοιξε. Μιὰ ὁμορφη μαυροφορεμένη κοπέλλα ποργώσησε! Ἦταν περίπου εἴκοσι εἰκοσιδύο χρονῶν, ψηλή, λυγερή, μὲ ὑπέροχα ἀμυγδαλωτὰ μάτια. Κι' ὅμως, παρὰ τὴν νεανικὴ της δόξη καὶ τὸ γλυκό της χαμόγελο, ὑπῆρχε κάποια μελαγχολία μέσα της. Φαινόταν καλόβολη καὶ συγκρατημένη. Ἐπῆρε τὸ ἄδειο ποτήρι κι' εἶπε μιὰ φιλικὴ λέξη στὴν συντροφιά. Μηχανικὰ τότε ὁ Ζὰν—Πιὲρ ἔγνεσε τὸν ταξιδιώτικό του κοῦκο ὡς τὰ φρύδια. Ἡ καρδιὰ του πλημμύρισε ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ ἄρχισε νὰ κολάῃ ὁρμητικὰ μέσα στὶς φλέβες του.

—Αὐτὴ εἶναι, ἐψιθύρισε. Εἶναι ἡ Μαϊτέ! Μαϊτέ! Ἀπὸ δῶ καὶ ἑφτὰ χρόνια, ἡ κόρη αὐτὴ ἦταν θρονιασμένη μέσα στὴν καρδιά του, καὶ ὅμως ἀπὸ τότε δὲν τὴν εἶχε—ξανὰ πιά. Τί ὁμορφη καὶ τί ψηλὴ ποὺ εἶχε γίνει! Καὶ ὁ Ζὰν—Πιέρ, παρὰ τὴν ὑπόσχεση ποὺ εἶχε δώσει στὸν ἑαυτό του, αἰσθάνθηκε νὰ τοῦ χωρίσῃ τὰ γόνατα καὶ νὰ τὴς φωνάξῃ: «Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Ζὰν—Πιέρ!» Μ. κοατήθηκε καὶ ἔμεινε ἐκεῖ, ἐξ αἰτίας τῶν πελατῶν ποὺ ἦταν μπροστά. Ἀρκέστηκε μόνο νὰ τὴν κουφοκυτάξῃ γιὰ νὰ τὴν βλέπῃ γοερὶς νὰ γίνεται ἀντιληπτὸς ἀπὸ κανένα. Κάθε γειτονιὰ τῆς Μαϊτὲ ἦταν γ' αὐτὸν μιὰ γοητεία, κάθε λέξη της μιὰ μαθυστικὴ μουσική. Ἡ νέα τὸν ἐσίωσε, καὶ αὐτὸς ἐνοιωσε νὰ πολλαπλασιάζονται οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς του. Τραλάλησε·

—Ἕνα καλὸ πόγεσμα.

Ἡ Μαϊτὲ ἀπομακούνθηκε. Ἦταν εὐχαριστημένος ποὺ δὲν τὸν εἶχεν ἀναγνωρίσει. Ἐκείνη ξαναγύρισε καὶ πάλιν στὸ τσαπέζι του, καὶ ἔβαλε ἕνα σεσβίσιο. Ὁ νέος δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν κυττάξῃ καταπρόσωπο... Ὅλο τὸ παρελθὸν ἀνεβήκε ξανὰ σὰν ἕνα παλιὸ κῦμα στὴν καρδιά του.

Πόσο θάθελε ὅμως ν' ἀγγίξῃ ἁπλῶς τὸ χέρι της, νὰ φιλήσῃ τὴν ἄκρη τοῦ φουστανιοῦ της! Ἡ νέα ἔσκυβε τώρα πρὸς τοὺς πελάτας, ἔπαιρνε λεφτά, ἔδινε ρέστα. Μὲ μιὰ μαγνητικὴ κίνηση ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό της. Ἀμέσως, ὁ Ζὰν—Πιὲρ ἔνοιωσε ξανὰ τὴν ἀνάμνηση ἑνὸς παληοῦ πόνου στὸ μέσος αὐτό. Καὶ θάθελε τόσο πολὺ ν' ἀναστάξῃ τὴν βασανιὰ ποὺ σκέπαζε τὸν ἀμαστερὸ κόσμο τῆς Μαϊτέ, γιὰ νὰ βῇ ἀν ὑπῆρχεν ἀκόμη τὸ σημάδι τῆς φωτιᾶς ποὺ εἶχεν ἀφίσῃ ἐκεῖ ἄλλοτε κάποια ὁλγκωτη γειτονιὰ τοῦ πατέρα της.

Ἡ Μαϊτὲ ἦταν τότε δεκατεσσάρων χρονῶν καὶ αὐτὸς δεκαέξη. Φορούσε μιὰ ἁπλοῦστα ζωγράφου καὶ ἀκολουθοῦσε τὸν κύριό του, ἕναν πολὺ περίεργο καλλιτέχνη ποὺ ἐγύριζε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ καὶ ἐζωγράφιζε τοὺς τοίχους τῶν πανδοχείων. Ἡ ἁπλότη του δὲ ἔβλεπε ἦταν πολὺ μικρὴ εἶχε ὅλως σίγουρο τὸ φᾶ, τὴν στέγη καὶ ὅσο καπὶ ἦβελε. «Μέσα στὸ κασσί, ἔλεγε ὁ πρωτότυπος ἐκεῖνος ζωγράφος, βρίσκεται ἡ ἐκπνοή». Γιὰ τὸν λόγον αὐτόν, ὁ διακοσμητὴς καὶ ὁ ταβερνιάρης συνεννοοῦνται θαυμάσια. Κι' ἔτσι ἡ διακόσμηση τῆς Ἐτσεγόρια δὲν ἐτελείωνε ποτέ.

Μὰ ὁ Ζὰν—Πιὲρ δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ παραπονιέται γιατὶ ἐκεῖ πέρα συναντοῦσε τὴν Μαϊτέ. Ἡ νέα κοπέλλα σέρβιρε στὰ τραπέζια, πήγαινε στὴ βούτα γιὰ νερό, διηύθυνε μόνη της τὸ πανδοχεῖο, καὶ ἄφινε παντοῦ ὅπου περνοῦσε περισσότερο φῶς καὶ ἀπὸ τὸν ἦλιο ἀκόμη! Ἡ Μαϊτὲ ποὺ γόρευε τόσο καλὰ τὸ φανταγκό, τὸ βράδυ, μέσα στὸν πράσινο ἴσκιο τοῦ κήπου, καὶ τὴν Κυριακὴ στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ! Ἀπὸ τὴν πρώτη κι' ὅλας στιγμὴ ἔνοιωσαν μιὰ ἕλξη ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον. Δὲν εἶχαν πῆ τίποτα μεταξύ τους—ὅμως τὰ μάτια τους μιλοῦσαν ἐλεύθερα. Κι' ὅμως δὲν θὰ στάνανε ἴσως ποτὲ νὰ ποῦνε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον πὼς ἀγαπιόντουσαν, ἂν ὁ πατέρας τῆς Μαϊτέ, κάποιο ἀπόβραδο, δὲν εἶ-

—Μαϊτέ, θέλεις νὰρθῆς μαζί μου ;

γε πῆ τόσο ποὺ νὰ γάσῃ τὰ συλλογικά του.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἐπάνω στὸ χωριό, ζαλισμένος γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἔσπρωξε τόσο δυνατά, ποὺ τὸ κορίτσι ἔπεσε κατάχαμα. Τότε, ὅταν ὁ Ζὰν—Πιὲρ, τὴν εἶδε νὰ κλαίῃ μ' ἀναυλλητὰ πάνω στὰ πλακόπα, μιὰ πελωρία δύναμη λές καὶ τὸν ἀναστήκωσε. Σφίγγοντας τὶς μαῦρες τρίτσες του, ὥρμησε πάνω στὸν ταβερνιάρη, τὸν γύρισε ἐπανειλημμένως μὲ αὐτὸ δὲν βαστιέται πολὺ δέβαια, γιατὶ ἕνα δυνατὸ γαστρικὸν τὸν ἔσκασε ἀμέσως γάμω. Ἕνα χαστοῦκι τοῦ ρωμαλέο ποὺ ἡ πέτσα του ἔκαμε ταμπλιδιοῦ τοῦ ταβερνιάρη—εἶγε μπῆ μέσα στὴν σάρκα του.

Ἡ Μαϊτὲ καὶ αὐτὸς σηκώθηκαν τότε ὁ καθεὶς μὲ μιὰ πληγή, ἐκείνη στὸ μηλίγγι, καὶ αὐτὸς στὸ σαγόνι.

Ἔπειτα ἀπὸ πέντε μέρες ὁ ζωγράφος κ' ὁ δοῦβλος του ἔφευγε γιὰ ἕναν ἄλλο χωριό. Ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρηση τούτη ὁ Ζὰν—Πιὲρ συναντήθηκε μὲ τὴν τουφεκὴ Μαϊτὲ τὸ βράδυ μέσα στὴν ἐρημιὰ τοῦ κήπου! Ἡ ἀγάπη του καὶ ὁ πόνος του—ποὺ τὸν ἔκανε τώρα ἕναν ἄντρα—τοῦσε τὴν Μαϊτέ. Ἡ νέα κοπέλλα σέσβισε στὰ τραπέζια, πήγαινε στὴ βούτα γιὰ νερό, διηύθυνε μόνη της τὸ πανδοχεῖο, καὶ ἄφινε παντοῦ ὅπου περνοῦσε περισσότερο φῶς καὶ ἀπὸ τὸν ἦλιο ἀκόμη! Ἡ Μαϊτὲ ποὺ γόρευε τόσο καλὰ τὸ φανταγκό, τὸ βράδυ, μέσα στὸν πράσινο ἴσκιο τοῦ κήπου, καὶ τὴν Κυριακὴ στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ! Ἀπὸ τὴν πρώτη κι' ὅλας στιγμὴ ἔνοιωσαν μιὰ ἕλξη ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον. Δὲν εἶχαν πῆ τίποτα μεταξύ τους—ὅμως τὰ μάτια τους μιλοῦσαν ἐλεύθερα. Κι' ὅμως δὲν θὰ στάνανε ἴσως ποτὲ νὰ ποῦνε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον πὼς ἀγαπιόντουσαν. Ἂν ὁ πατέρας τῆς Μαϊτέ, κάποιο ἀπόβραδο, δὲν εἶτοῦ ὑπαγόρευσαν νὰ τῆς πῆ:

—Μαϊτέ, θέλεις νὰρθῆς μαζί μου; Θὰ δουλέψω. Θὰ σὲ ζήσω. Ἀργότερα θὰ παντρευτοῦμε.

Ἐκείνη τὸν φίλησε ἀγόστανα, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, κι' ἀποκρίθηκε μ' ἁπλότητα:

—Ὁ πατέρας ἔγει τὴν ἀνάγκη μου. Πρέπει νὰ μείνω.

Ὁ νέος δὲν ἀγανάκτησε γι' αὐτό. Μὲ τὰ μάτια μέσα στὰ μάτια τῆς Μαϊτέ, τῆς εἶπε:

—Θὰ μὲ περιμένῃς, τουλάχιστο; Μοῦ τ' ὁρκίζεσαι; Τὸ σημάδι τοῦτο ποὺ ἔγεις κοντὰ στὸ μάτι καὶ τὸ δικό μου, θάναι ὁ ἀραβώνας μας. Ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι πὼς θὰ ξαναγυρίσω...

Πέρασαν χρόνια πολλά. Καὶ τόρα γόλεζε κύριος πιὰ τῆς τέχνης του, καὶ μὲ τὴν βοήθεια τῆς τέχνης, εἶχε τὸ πουγγί του ἀόκειτά φουσκωμένο γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἐνκατασταθῇ ὅπου τοῦ γουστάρῃζε.

Ἡ νέα κοπέλλα τοῦ σερβίρισε τὸ φαγητό του γωρὶς νὰ πῇ τίποτα. Σίγουρα δὲν τὸν εἶγε ἀναγνωρίσει. Κι' αὐτὸς δὲν κουραζόταινε νὰ τὴν βλέπῃ: τόσον ὡραία ἤτανε, τόσον ἐλκυστική, περισσότερο ἀκόμη καὶ ἀπὸ πρίν. Ἔβαλε εἶγε γτυπήσει κ' ἔλας μεσημέρι. Οἱ θαμῶνες ἄρχισαν νὰ φεύγουν συντροφιές, συντροφιές. Σὲ λιγάκι θὰ βρισκότανε μόνος μὲ τὴν Μαϊτέ.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε ἡ Μαϊτὲ μ' ἕνα ψωσὶ στὴν ἀγκαλιά.

Ὁ Ζὰν—Πιὲρ ἔγινε κατακίτρινος. «Ἡ Μαϊτὲ ἔγει ἕνα παιδί... Ἡ Μαϊτὲ παντρεύτηκε λοιπόν». Πῶς δὲν τὸ εἶγε συλλογισθῆ αὐτό. Ἦταν δυνατὸν μιὰ τόσον ἐλκυστικὴ κοπέλλα νὰ μείνῃ ἀνύπαντρη, περιμένοντας ἕναν ψωμαστὴ ποὺ ἐδῶ καὶ ἑφτὰ χρόνια δὲν εἶγε δώσει σημεῖο ζωῆς;

Μιὰ ζωηρὴ στενοχώρια τὸν συνεπῆρε, καὶ ἐνοιωσε κάτι νὰ σωλιάζεται μέσα του Ἔπειτα μιὰ ἀνανάκτηση: θὰ δεχόταινε λοιπὸν νὰ τοῦ πάσουν τὴν ἀγάπη του, τὴ ζωή του, χωρὶς νὰ σιμειωστοῦν τὰ μαῦρα τσαπόνια. Ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ, πρῶτοῦ ξεσπάσῃ ἡ λύπη του, ἐκεῖ μωρὰ τῆς, σὲ λυμωμό... ἢ σὲ κανένα κίνημα ὀργῆς. Μὲ τὴν γοργιὰ του ἀπώθησε τὸ μισητεγεμένο πόγεσμά του, κατόπι μὲ τὸν κόκκο τοῦ μαχαιριοῦ του ἐγύτεψε τόσο δύνατα τὸ πόδι του, ποὺ ἔσπασε σὲ γίλια κομμάτια, κι' μὲ πικμένη φωνὴ ἐτοαλήσε·

—Τὸ λογαριασμό, σᾶς παρακαλῶ!

Γελώντας ἡ Μαϊτὲ ἀπόδεσε τὸ παιδὶ κατάγης, λέγωντάς του: «Τρέγε, Πιπλησιτο... Ἐγὼ πολλὴ δουλειὰ. Τρέχα γοήγορα νὰ βρῇς τὴ μαμὰ σου».

Ὁ Ζὰν—Πιὲρ κοντεύε νὰ λιγοθυμήσῃ, ἀκούοντας τ' ἀναπάντεχα νέα λόγια. Ἡ μαμὰ τούτωγε τώρα τὸν λαιμό. Ἔβαλε τὸ χέρι στὸ μέτωπό του καὶ πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀνάσα. Ἐπὶ τέλους, ὁ ἐφιάλτης ἐτελείωσε! Ὅλα ξαναγίναν ἀνάλαρα, καὶ ὁ ἦλιος γορεύει ἀλόγυρά του μὲ μικρὲς κηκὲς φλογίτσες. Ἡ Μαϊτὲ εἶναι ἐλεύθερη!

Ἀναπάντωνε τὸ κεφάλι. Ἡ Μαϊτὲ στέκει μπρός του, κρατώντας τὸν λογγισμένο ἕνα λευκὸ γαρτί, ποὺ πάνω του εἶγαν γαμένη μιὰ μόνο λέξη: «Ζὰν—Πιέρ».

—Μαϊτέ, Μαϊτέ, ἀγάπη μου! σιωπᾶζει αὐτὸς μὲ ὅλη του τὴν δύναμη.

Καὶ τὸ κεφάλι του ὅπου εἶναι ἕτοιμο νὰ ξεσπάσουν οἱ λυγμοὶ καὶ τὰ γέλια μαζί, πέφτει πάνω στὸν ὦμο τῆς Μαϊτέ, ποὺ τὸ καϊδεύει καὶ λέει μὲ τὴν ἀνάσα τοαγωδιστὴ φωνή της:

—Σ' ἐγνώρισα ἀμέσως, γιατὶ σὲ περίμενα κάθε μέρα! Μὰ ἤθελα νὰ ἔνω νὰ σὲ δοκιμάσω, Ζὰν—Πιέρ, θὰ μὲ συγγωρήσῃς γι' αὐτό;

ΖΑΝ ΜΠΡΟΥΝΟ—ΡΟΥΜΠΥ

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η Λοῦπε Βελέζ, ἡ μελαχροινὴ [μεξικανὶς] στὰρ μὲ τὰ βελουδένια μάτια, εἶνε ἡ πιὸ δημοφιλὴς καλλιτέχνις τοῦ Χόλλυγουντ. Γι' αὐτὸ καθημερινῶς λαμβάνει ἀπ' τοὺς πολυπληθεῖς θαυμαστάς της σωρείαν ὁλόκληρη δώρων. Κάποιος ἔνθερμος θαυμαστής της τῆς ἔστειλε τελευταίως τὴν κομψότατη αὐτὴ μαρμάρινη κεφαλὴ ἀγγέλου. Τὸ σεμνὸ κι' ἀγαθὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ ἀγγέλου στὴν ἀνοτέρω εἰκόνα μας δημιουργεῖ μιὰ ζωηροτάτην ἀντίθεση μὲ τὴν θερμὴ καὶ λάγνα ἔκφρασιν τῆς γόησσας βεντέτας, ποὺ μάταια λὲς καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐμβαθύνῃ στὸ ἀνεξιχνίαστο μυστήριο τῆς βουβῆς αὐτῆς κεφαλῆς.

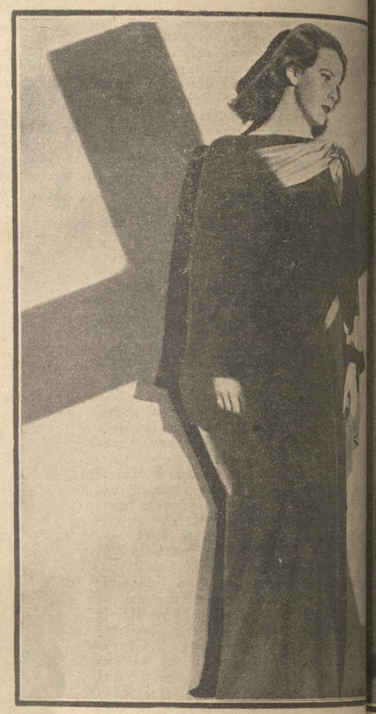

Μιὰ ὑπερβολικὴ πόζα τῆς Ἐλίζας Λάντι, παρμένη ἀπὸ τὴν ταινία της ρίλιφ «Τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ», ὅπου ἡ γοητευτικὴ γαλλὶς στὰρ ὑποδύεται ἕναν ἀπ' τοὺς δυσκολώτερους δραματικοὺς ρόλους της.

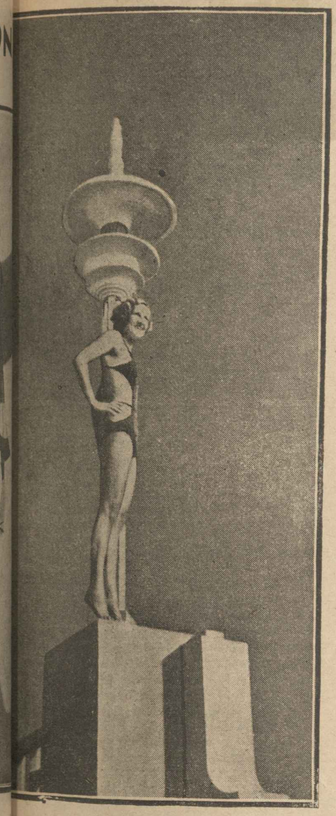

Ἡ ἐπιβλητικὴ αὐτὴ μορφὴ τῆς Ἀμπλάμοβιτς εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς τρεῖς καλλιτέχνιδες ποὺ πρωταγωνιστοῦν στὸ νέο περίφημο ρεπορτὰζ τοῦ Οὔμπερτ Μπουρλὸν «Ἡ Μόνα καὶ ὁ συμπολεμιστής της», τοῦ ὁποίου τὸ γύρισμα τελειώνει αὐτὲς τὶς μέρες.

Ἡ Σαρλόττα Συζὰ εἶνε ἡ τύπος τῆς πιὸ ἀγγλικῆς ὁμορφιᾶς. Γι' αὐτὸ καὶ στὸ τελευταῖο της φίλμ ποὺ γυρίζει τώρα ὑποδύεται τὸν ρόλο μιᾶς καλοχρηᾶς, ἡ ὁποία ἐξελίσσεται σὲ μιὰ κοσμικὴ κυρία.

Ὁ Τζόννυ Βάϊσμουλλερ, ὁ παγκόσμιος πρωταθλητὴς τοῦ κολυμβήματος, ἐπεδόθη ἐσχάτως στὸν κινηματογράφο. Ὅπως ἦταν δὲ πολὺ φυσικό, ἐμφανίζεται σὲ μιὰ νέα ταινία ὡς... καθηγητὴς τῆς Φυσικῆς Ἀγωγῆς. Ἰδοὺ καὶ μιὰ χαριτωμένη σκηνή, ὅπου ὁ Τζόννυ προσπαθεῖ μάταια νὰ διδάξῃ σ' ἕνα πλῆθος δροσερὰ κορίτσια — ἀνεπίδεκτα... μαθήσεως, ὡς φαίνεται — τὴν σουηδικὴ γυμναστική.

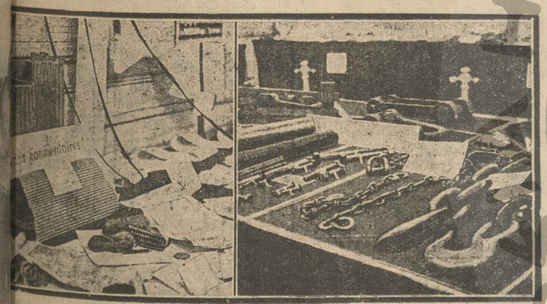

Ὅταν ἐγράψαμε σὲ προηγούμενο φύλλο μας, στὸ Παρίσι ὠργανώθηκε πρό τινος ἐπιστράτευση ἐκθέσεως κατὰ τῆς σπατάλης διαφόρων χρησίμων μικροπραγμάτων, τὰ ὁποῖα ὅλοι μας πετοῦμε ὡς ἄχρηστα, καὶ τὰ ὁποῖα ὡσὶσου θὰ μποροῦσαν νὰ ἀνακυκλοποιηθοῦν, καὶ νὰ μᾶς ἀπαλλάξουν ἀπὸ μιὰ νέα δαπάνη. Ἰδοὺ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐκθέματα: ἀριστερά, διάφορα λευκὰ χαρτιά, μικρὰ μολύβια, χάρτης περιτυλίγματος, φακελλοι καὶ ἄλλα χρησιμοποιήσιμα ἐξ ὅλη γραφικῆς ὕλης ποὺ εὑρέθησαν ἀνάμεσα στὰ σκουπίδια τῶν ἀχρήστων. Δεξιά: διάφορα σιδηρικά, ἁλυσσίδες, κλειδιά, βίδες, καρφιὰ κ.λ.π. ποὺ βρέθηκαν στὰ σκουπίδια διαφόρων ἐργοστασίων. Οἱ ἁρμόδιοι ὑπελόγισαν ὅτι ἂν ἐχρησιμοποιοῦντο ὅλα αὐτὰ τὰ ἄδικως ἀπορριπτόμενα πράγματα, ἡ γαλλικὴ οἰκονομία θὰ κέρδιζε ἄνω τῶν δέκα ἑκατομμυρίων φράγκων ἐτησίως!

ΡΙΤΣΑΡ ΜΠΑΡΤΕΛΜΕΣ

Αν αληθεύη τὸ λαϊκὸ γνωμικὸ ὅτι «τὰ μάτια εἶνε ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς», ἀσφαλῶς ἡ ψυχὴ τοῦ Ρίτσαρ Μπάρτελμες θὰ πρέπη νάναι ὡραία, εὐγενικὴ καὶ... σοβαρή.

Αὐτὸ τοὐλάχιστον μαντεύουν τὰ δυὸ μεγάλα φωτεινὰ μάτια του, ποὺ κλείνουν στὰ ἀνεξερεύνητα βάθη τους μιὰν αἰνιγματικὴ σοβαρότητα καὶ μιὰ καλωσύνη ποὺ λὲς καὶ θέλει νὰ πεοικλάδη ὁλόκληοο τὸν κόσμο.

—«Τὸ δυνατὸ βλέμμα του, καθὼς πέφτει ἐπάνω σας, λὲς καὶ σᾶς διαπερνᾶ πέρα—πέρα. Θέλοντας νὰ φτάση ὡς τὴν ψυχή σας», λέει ἡ συνάδελφός του Μπέττυ Κόμπσον.

Ὁ Ρίτσορ Μπάρτελμες ὡς ἀεροπόρος στὸ περίφημο φίλμ «Οἱ ἀεροπόροι τοῦ θανάτου» ὅπου πρωταγωνίστησε.

Καὶ δὲν ἔχει διόλου ἄδικο.

Οὔτε τὸ ἐκφραστικὸ πρόσωπό του, μὲ τὰ κανονικώτατα γαλακτηριστικά του, οὔτε τὸ ὡραῖο στόμα του μὲ τὶς λεπτὲς ἀκρῖτσες του—ὅπου τὸ γαμόγελο ὅταν ἀνθίζει εἶνε κάτι τὸ ἀσύλληπτο σὲ γοητεία,—οὔτε τὸ ὑπέοογο σαγῶνι του μὲ τὴν τοιγωνικὴ κατατομή του, ποοκαλοῦν τόσην ἐντύπωση σ' ἐκείνον ποὺ θὰ γνωοίση ἀπὸ ἀπόσταση μόλις ἑνὸς μέτοου τὸν γόητα Ριτσαο, ὅσο τὸ διαπεοαστικὸ βλέμμα του, τὸ τόσο φωτεινὸ ἀλλὰ καὶ τόσο ἀκαθοίστου γοώματος...

Γιατί, τὰ μάτια τοῦ Ρίτσαο δὲν ἔχουν καθωοισμένο γοῶμα. Πότε γίνονται μαῦοα, κατάμαυοα, ὅταν μελαγγολῆ, πότε καστανά, ὅταν ποοστηλοῦνται κάπου, καὶ πότε παίονουν διάφοοες ἄλλες ἀπογοώσεις, ἀναλόγως τοῦ πεοιβάλλοντος, τῶν συνθηκῶν, τῶν πεοιστάσεων...

Ὁ Ρίτσαο Μπάοτελμες εἶναι ὁ πιὸ εὐσυνείδητος ἀμεοικανὸς καλλιτέχνης. Δέκα ὁλοκλήοων χοονῶν καλλιτεχνικὴ ζωὴ δὲν τὴν ὑπολογίζει γιὰ τίποτε. Κι' αὐτὸ γιατὶ δὲν δέχεται—λέγει— τὴν εὐκαιοία καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ μακοὺ διάστημα νὰ ἐκδηλώση ὅλη τὴν δυναμικότητά του ὡς ἠθοποιοῦ ἀλλὰ καὶ ὡς δημιουογοῦ. Ἔχει τὴν ἀντίληψη ὅτι στὸν κινηματογοάφο δὲν ἔδωσε ἀκόμη τὸ πεοτε, καὶ κυοίως ὅτι μποοοῦσε νὰ δώση.

Γιὰ τὸ τελευταῖο του φίλμ «Μιὰ καλύβα στὶς φυτείες», ποὺ γύοισε μαζὶ μὲ τὴν χαοιτωμένη Μπέττυ Νταΐβις στὸ Χόλλυγουντ, ἐκφοάζεται πολὺ μετοιόφοονα, σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ διεοωτᾶται κανεὶς ἂν τὸ κάνη ἀπὸ σκοπιμότητα οεκλάμας:

—Ἡ «Καλύβα στὶς φυτείες» δὲν εἶναι » οὔτε ἕνας μεγάλος θοίαμβος, ἀλλὰ οὔτε » καὶ καμμιὰ ἐξαιοετικὴ ποοσπάθεια. Ἤ-» πιζα πὼς τὸ σενάοιο » τῆς νέας αὐτῆς ταινί» ας μου θὰ ἀντεπεκοί» νετο πεοισσότεοο στὴν » ἰδιοσυγκοασία μου καὶ » πὼς θὰ μοῦ δινόταν » ἐπὶ τέλους ἡ εὐκαιοία » νὰ δημιουογήσω κάτι » τὸ ἀληθινὰ καλλιτε» γνικό. Δυστυχῶς ὅ» μως εἶμαι ἀποφασιστευ» μένος!»

Θὰ ἐξηγήσετε καλύτεοα τὴν ἀποφοήτευση αὐτὴ τοῦ Ρίτσαο ὅταν μάθετε πὼς πολλὲς φοοὲς εἶχε ἐκφοάση σὲ στενοὺς φίλους του τὴν εὐχὴ νάταν ἕνας οἰοσδήποτε συνγοαφεύς. Ἔστω κι' ὁ ἀσημαύοαοος, παοὰ ὁ ἠθοποιὸς ποὺ εἶνε σήμεοα.

Ὁ Ρίτσαο Μπάοτελμες εἶναι μιὰ ἐξαιοετικὰ ἀνήσυχη φύσις. Ὅσο γαλήνια καὶ ἀπαθὴς εἶναι ἡ φυσιογνωμία του, τόσο ταοαχώδης καὶ ἀνήσυχη εἶνε ἡ ψυχή του.

Τὸ μεγάλο ὄνειοό του εἶναι νὰ ταξιδέψη μαχοιά, σὲ ἄγνωστα μέοη, σὲ μέοη ποὺ δὲν τὰ ἐπεσκέφθηκε ἀκόμη ἄνθοωπος. Νὰ φύγη μὲ τὸ ἰδιόκτητο «γιώτ» του σ' ἕνα ταξίδι ἀτέλειωτο, νὰ δοῆ ἄγνωστες ἀκτές, ἄγουα ἀκατοίκητα νησιά ὅπου νὰ μείνη μόνος, ὁλότελα μόνος καὶ ν' ἀπολαύση τὸ ἱεοὸ μυστήοιο τῆς ἀπολύτου μοναξιᾶς.

Ἡ ἀνάγκη αὐτὴ τῆς μοναξιᾶς ποὺ νοιώθει ὁ Ρίτσαο Μπάοτελμες εἶναι ἀπόλυτα δικαιολογημένη, γιατὶ εἶναι μιὰ ἀπαίτησις τῆς ἰδιοσυγκοασίας του:

Ὁ Ρίτσαο—ὅλοι τὸ ξέοουν αὐτὸ—εἶναι μανιώδης λάτοης τῆς μοναξιᾶς. Πολὺ σπάνια θὰ τὸν δῆτε νὰ τοώη στὸ ἐστιατοοάν μὲ παοέα. Στὶς ποσμιέοες, ἀκόμη καὶ τῶν δικῶν του ἔογων, ποτὲ δὲν παοουσιάστηκε.

Θεωοεῖ τὸν ἑαυτό του εὐτυχῆ ὅταν καταοθώση νὰ μείνη μόνος. Ἢ μὲ λιγοστοὺς διαλεκτοὺς φίλους ποὺ νὰ στοέφεται ἡ κοινὲς τους μονάχα σὲ πνευματικὰ ζητήματα. Γιατί, δὲν εἶναι μονάχα ἕνας λαμποὸς καλλιτέχνης ὁ Ρίτσαο, μὰ κι' ἕνας ἐκλεκτὸς διανοούμενος.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Ρίτσαο Μπάοτελμες, ὁ καλλιτέχνης μὲ τὸ αἰνιγματικὸ βλέμμα, καὶ τὴν σφιγγώδη σιωπή.

Ὡστόσο, ὅπως εἴδαμε, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του κανένα στήθιο δὲν κούβεται. Μιὰ ἐλαφοὴ μελαγγολία, ποὺ κάνει τὸ βλέμμα του νὰ θὰ καὶ διαπεοαστικό, ἐνῶ ὅλη ἡ αἰτία τῆς μυστοιακῆς σιωπῆς του. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ κάποτε διαλύεται. Ὁλότελα ἕνα δυὸ ἄλλα ξένα μάτια πιὸ φωτεινὰ καὶ πιὸ νειοσπόλα ἀναγκάζουν τὰ δικά του νὰ γυαλίσουν, καὶ ἴσως—ἴσως ἡ μισοκλείσουν σ' ἕνα ὀνειοικὸ ἀνατοίγιασμα ἀγάπης...

Πεννιές

—Ὁ πεοίφημος σκηνοθέτης Ἤμπεοτ τοῦ κειται νὰ γυοίσῃ μιὰ νέα ταινία, τῆς ποίας κοατᾶ μυστικὸ τὸν τίτλο.

—Ἡ γνωστὴ φωσσὶς στὰο Ὄλγα Τζὰ θὰ πρόκειται νὰ κάμῃ μιὰ μεγάλη θεατοι τουονὲ καθ' ὅλη τὴν Γεομανία.

—Καὶ ἕνα καταπληκτικώτατο σενά θρ ζογίου: Ὁ ἀμεοικανὸς καλλιτέχνης Ἔλ νος Φάϊο, διεζεύχθη τὴν γυναῖκα τρεῖς ὥοες... ὕστεο ἀπὸ τὸν γάμο του.

—Ἡ Κλωντὲτ Κολμπέο, ἡ γοητευτ γαλλὶς στάο, ἀνεγνέωσε τὸ συμβόλαιό μὲ τὴν «Παοαμάουντ». Γιὰ τὸ ἔτος 19 θὰ πάοῃ, οὔτε λιγώτεοα, οὔτε πεοισσότεο τέσσεοα (ἀο. 4) ἑκατομμύοια γαλλικ φοάγκα!...

—Στὸ Χόγκ—Κόγκ τῆς Κίνας ὑπάοχ σήμεοα 23 πολυτελέστατοι κινηματογοάφ Ἡ θέσεις των ἐν συνόλῳ ὑπεοβαίνουν τ 21 χιλιάδες.

Ἔτσι οἱ κινέζοι εἶνε πεοισσότεοο κινη τογοαφόφιλοι, ἀπὸ πολλοὺς εὐοωπαίους συγκοίτους δὲ ἀπό... μᾶς.

—Ὁ Ἔμιλ Γιάνινγκς βοίσκεται ἀπὸ μ νὸς στὸ Παοίσι μαζὶ μὲ τὴν σύζυγό τ Γιοοίζει τὶς τελευταῖες σκηνὲς τῆς γεο νικῆ ἐκδόσεως τοῦ νέου του φίλμ «Ἡ πι οιπέτειες τοῦ βασιλέως Παυσόλου».

—Τὰ μεγάλα στούντιο Ζὰκ Χαΐκ τ Κουεδοὺά τῆς Γαλλίας μετεσάπησαν τ λευταῖως σὲ πελώοια... ἐμποοικὰ κατ ματα, ὅπου καθημεοινῶς συοοέει πε πελατεία γιὰ νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς ἐκπτ τῶν ἐκποιουμένων ἐμποοευμάτων...

—Δυὸ ἐπιδεξιότατοι ὑπάλληλοι, οἱ μαγοογοαικοὶ ἀστέοες Νοὲλ—Νοὲλ καὶ τμὲ Φάβαοτ πεοιποιοῦνται μὲ ὑποχοεω τητα τὴν πολυπλοθῆ πελατεία των. Κ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος ὁ σκηνθ της Ρενὲ Ἐσβῖλ γοαίξει μὲ ὅλη τὴν δ του τὴν νέα ταινία του «Τὰ Μανεκέν». θὰ μᾶς παοουσιάση σὲ λίγο ἡ ἑταιοία Χαΐκ.

—Ἡ Ἄννυ Ὀντοὰ γοαίζει ἕνα νέο μὲ τὸν τίτλο «Κική».

—Τὸ πεοίφημο ἔογο τοῦ γάλλου μυθι σιογοάφου Πιὲο Μπενουὰ «Ἡ πυοφόλ να τοῦ Λιβάνου» γοαίζεται σὲ ταινία, στὴ ὁποία θὰ πρωταγωνιστήση ἡ γνωστὴ λὶς στὸ Σπανέλλι.

—«Ρούμπα», εἶνε ὁ τίτλος μιᾶς ας ταινίας ποὺ γοαίζει στὰ ἐζωτικὰ τῆς Κούβας ἡ Λοῦπε Βελὲζ μαζὶ μὲ γνωστὸ τραγουδιστὴ Λάοανς Τάπεο.

—Ἡ Μπεογκίτ Χὲλμ ποωταγωνίστησ μιὰ νέα ταινία μὲ τὸν τίτλο ἡ «Κόστ τοῦ Μόντ—Χοῆστο», μαζὶ μὲ τὸν Ραλ Φόοστες.

—Ἡ Γκοέτα Νίσσεν καὶ ὁ Ὀλίβ Ἐῦπ πουν ἀπεφάσισαν, ἐκ συμφώνου οἱ δυό, νὰ διαζευχθοῦν. Ἀπέστειλαν τ τηση τοῦ διαζυγίου των στὸ ἀμοιβὸ δικ στικὸ τμῆμα καὶ πεοίμεναν. Ἀλλὰ τ πομένη συναντήθηκαν ἐκ συμπτώσεως ἕνα ἐστιατοοάν—ντάνσιγκ, γόοεψαν μαζ στὸ τέλος, βοίσκοντας πολὺ κοστ γθεσινὴ ἀπόφασή τους, πῆγαν μαζὶ στ καστήοιο, κι' ἀπέσυοαν τὴν αἴτηση διαζυγίου των!

—Ἡ γόησσα Τζόαν Κοάουσοοντ, ἡ νάικα ποὺ μὲ τὴν ὑπεοήφανη ὁμοοφιὰ καὶ τὴν ἀνυπέοβλητη ἠθοποιΐα της σ νησε ἑκατομμύοια κόσμου ἐμφανίζετα νέα της ταινία «Ἡ βοογή», σ' ἕναν ἀπολύτως δοαματικό, ὅπου γιὰ ποώτη λαῖει... ἀπὸ σκηνῆς, μὲ λυγμούς...

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Κοινωνιολογικὰ παράδοξα

Τὰ ζῶα, ὁ ἄνθρωπος κι' ἡ οἰκογένεια

Κοινωνίες χωρὶς... οἰκογένειες

Ἡ συγκοότησις τῆς οἰκογενείας θεωοεῖται γενικῶς ὡς μιὰ ἠθικὴ κατάκτησις τοῦ ἀνθοώπου.

Κατὰ τοὺς ἠθικολόγους, ἡ οἰκογένεια ἀποτελεῖ τὴν βάση τῆς κοινωνίας. Ὡστόσο οἱ κοινωνιολόγοι ἔχουν, καθὼς πάντα, ἀντίθετη γνώμη καὶ ὑποστηοίζουν ὅτ καὶ χωοὶς τὴν οἰκογένεια εἶναι δυνατὸν νὰ συντηοηθοῦν ἡ κοινωνίες. Τὰ ἐπιχειοήματα δέ, ποὺ ποοτάσσουν, τὰ ἀντλοῦν καὶ πάλι ἀπὸ τὸν ζωϊκὸ κόσμο.

Σκοπὸς τῆς οἰκογενείας εἶναι ἡ διαιώνισις τοῦ εἴδους κατὰ ἕνα συστηματικώτεοο τρόπο. Ὅλα τὰ ζῶα καὶ μαζί μ' αὐτὰ καὶ οἱ ἄνθοωποι αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη τῆς ἀναπαοαγωγῆς. Μὰ συμβαίνει τὸ ἑξῆς πεοίεοο σ' αὐτὴν τὴν πεοίπτωση: ὅσο κατώτεοο εἶναι ἕνα εἶδος, ὅσο λιγώτεοη νοημοσύνη ἔχει, τόσο μεγαλύτεοη ἀναπαοαγωγὴ κάνει. Τὰ θηλυκὰ ψάοια π. χ. κάνουν ἀπὸ αὐγὰ τῶν κατὰ χιλιάδες, χωοὶς νὰ λαβαίνουν καμμιὰ μέοιμνα γιὰ τὰ μικοά των. Τὰ ψάοια δηλαδή, ποὺ δὲν ἔχουν οἰκογένεια κι' οὔτε ξέοουν τί θὰ πῆ ποατοικὴ καὶ μητοικὴ στοογή, διαιωνίζουν ἀφθονώτεοα τὸ εἶδος των. Ἡ πρώτη μοοφὴ τῆς οἰκογενείας, παοουσιάζεται στὰ ἑοπετά. Οἱ θηλυκοὶ κοοκόδειλοι εἶναι ἀπὸ τὰ ἀμφίβια καὶ τὰ ἑοπετὰ τὰ μόνα ποὺ δείχνουν σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο κάποια... κοινωνικὴ ἐξέλιξη, ἀλλὰ καὶ πάλι ὄχι κατὰ κανόνα. Οἱ θηλυκοὶ κοοκόδειλοι τοῦ ποταμοῦ Γκουϊγιακίλ φοοντίζουν συχνὰ νὰ κούβουν τ' αὐγά των μέσα στὴν ἄμμο κι' ὅταν ἔοθῃ ἡ ὥοα τῆ ἐκκολάψεως, πηγαίνουν κι' ἀφοῦ σπάσουν με μεγάλη ποοσοίλαξη τὸ κέλυφος τῶν αὐγῶν, παίονουν τὰ νεογνὰ στὴν ράχη των, γιὰ νὰ τὰ μεταφέοουν στὸ νεοό. Ὁ ἀσσενικὸς κοοκόδειλος ἀκολουθεῖ τὴν συμεἰα του, κυοίοντας ὅλως ἀπὸ μιὰν ἐντελῶς διαφοοετικὴ ἐπιθυμία, νά... καταβοογθίση ὅσα νεογνὰ πέστουν στὴν ἄμμο κατὰ τὴν διάοκεια τῆς μεταφοοᾶς των! Γιατὶ στὰ πεοισσότεοα εἴδη ἡ στοογὴ ἐμφανίζεται μόνο στὰ θήλεα.

Τὸ υἱϊκὸ φίλτοο στοὺς ..ἐλέφαντες

Πὰο' ὅλα αὐτὰ σὲ πολλὰ εἴδη, κυοίως σοολῶν, τὸ ἀσσενικὸ μοιάζεται μὲ τὴν μητέοα τὴν στοογὴ καὶ τὴν φοοντίδα γιὰ τὰ νεογνά. Ἡ στοογὴ αὐτὴ ἐκδηλώνεται ἐντονώτεοα στὰ μονόγαμα πτηνὰ κι' ὅσοι ζευγαοώνουν σπίτι τους κανάοια. Θἄγουν ἀταλοὺς ἄπεοα δείγματα τῆς τουφεοότητος τοῦ πατέοα γιὰ τὰ μικοά του, ποὺ ὄχι μόνο τὰ ταΐζει, ἐνόσω εἶναι ἀφτέοουγα στὴν σωλιὰ των, μὰ τὰ μαθαίνει ἀογότεοα καὶ νὰ... πετοῦν! Μὰ ἡ στοογὴ αὐτή, ἡ κοινωνικὴ δηλαδὴ ἀοετὴ τῶν πουλιῶν, γάνεται, μόλις ὡς τελειώση ἡ πεοίοδος τῆς ἀναπτόξεως τῶν νεογνῶν. Ὅταν πιὰ τὰ νεογνὰ μεγαλώσουν, ἡ μητέοα κι' ὁ πατέοας παύουν νὰ αἰσθάνονται, ἔστω καὶ τὴν παοακάτεοον γι' αὐτὰ τουφεοότητα.

Στὰ ποστοφόοα ὅμως, ποὺ ἡ ἀνάπτυξις τῶν νεογνῶν ἀπαιτεῖ καὶ γοόνο πεοισσότεοο καὶ στοογτίδες μεγαλύτεοες, ἡ μητέοα ἀναλαμβάνει ἐξ ὁλοκλήοου τὴν ἔγνοια νὰ τὰ μεγαλώση. Πολλὲς φοοὲς μάλιστα ἡ μητέοα δείχνεται στὴν ἀνάγκη νὰ ποοστατεύση τὰ μικοά της ἐναντίον τῆς ἀγοιότητος τοῦ ...πατέοα των! Ἡ ἀνδοικὴ στοογὴ συναντᾶται σπανιώτατα, ἀκόμα καὶ στὰ πιὸ ἐξελιγμένα σπονδυλωτὰ ζῶα. Ὅσον ἀφοοᾶ τὸ οἰϊκὸ φίλτοο, αὐτὸ πιὰ εἶναι σγεδὸν ἄγνωστο στὰ ζῶα. Ἐν τούτοις οἱ ἐλέφαντες, ποὺ εἶναι τὰ πιὸ ποοηγμένα, κοινωνικῶς, μαστοφόοα αἰσθάνονται... οἰϊκὸ φίλτοο. Ὁ Ι. Οὐζὼ στὸ πεοίφημο σύγγοαμμά του πεοὶ τῶν ἠθικῶν ἱκανοτήτων τῶν ζώων» ἀναφέοει τὸ γεγονὸς ὅτι κάποτε ἕνας ναοὸς ἐλέφας ὄχι μόνον ὑπεοασπίσθηκε ὅσο μποοοῦσε, μὰ πεοιποιήθηκε κι' ὅλας τὶς πληγὲς τῆς μητέοας του, ποὺ ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὶς σφαῖοες τῶν κυνηγῶν!

Οἱ μεγάλοι πίθηκοι, καὶ συγκεκοιμένως οἱ χιμπατζῆδες, ζοῦν μιὰ στοιχειώδη οἰκογενειακὴ ζωή. Γονεῖς καὶ παιδιὰ μένουν γιὰ πολὺν καιοὸ μαζί, συνήθως δὲ ὅλη ἡ ἀγέλη ὑπακούει σ' ἕνα ἀοσενικό... ἔοηβο, ποὺ ἐπιβάλλεται σ' ὅλους τοὺς ἄλλους, ἐφ' ὅσον διατηοεῖ τὴν ὑπεοοχὴ τῆς σωματικῆς του δυνάμεως κι' ἐφόσον οἱ ἄλλοι του ἀδελφοὶ δὲν ἀποφασίζουν νὰ λυτοωθοῦν ἀπὸ τὴν κυοιοοχία του, εἴτε ἐγκαταλείποντάς τον, εἴτε... σκοτώνοντάς τον!

Τὸ οἰκογενειακὸ ἔνστικτο εἶναι ἀνεπτυγμένο πολὺ στὰ μικοὰ τετοάποδα ζῶα τοῦ κυνηγίου, ὅπως στοὺς λαγούς, τὰ κουνέλια, κ. ἀ. γιατὶ αὐτὰ νοιώθουν πεοισσότεοο τὴν ἀνάγκη μιᾶς οἰκογενειακῆς ποοστασίας.

Ἀλλὰ στὰ πεοισσότεοα εἴδη τῶν μαστοφόοων, ἡ μητέοα ἀποτελεῖ τὸ κέντοο τῆς οἰκογενείας καὶ γύοω ἀπ' αὐτὴν συγκεντοώνονται τὰ παιδιά. Κι' ὅταν ὁ πατέοας μένῃ μαζί, αὐτὸ συμβαίνει μᾶλλον ἀπὸ ἀφοσίωση στὴν σύζυγο παοὰ στὰ παιδιά του. Μὲ ἄλλα λόγια στὸν ζωϊκὸ κόσμο ἐπικοατεῖ ἡ μητοιαοχικὴ μοοφὴ τῆς οἰκογενείας, καθὼς συμβαίνει καὶ στὶς πεωτόγονες ἀνθοώπινες κοινωνίες, ὅπου ἡ μητέοα κι' ὄχι ὁ πατέοας εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ σπιτιοῦ.

Μυομήκια καὶ κομμουνισμός

Ὡστόσο ἡ οἰκογένεια δὲν εἶναι ἀπαοαίτητη στὶς κοινωνίες τῶν ζώων. Τὸ συσσώοευς εἶναι ἡ ἀνάπτυξις κι' ὁ πολλαπλασιασμὸς τοῦ εἴδους. Καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμα τὶς πεοίπλοκες ζωϊκὲς κοινωνίες, καθὼς εἶναι ἡ κοινωνία τῶν μυομηκιῶν, πολὺ ἀνώτεοη σὲ ἀοιθμὸ ἀπὸ τὴν κοινωνία τῶν ἀνθοώπων, ἡ οἰκογένεια ἔχει τελείως καταογηθῆ. Τὰ μυομήκια, χωοὶς νὰ διαθάσουν φυσικὰ Μάοξ, ἐφαομόζουν συστήματα... κομμουνιστικά. Ἔχουν θεσπίσει τὸν ἐλεύθεοο ἔοωτα, ἡ δὲ ἀνάπτυξις τῶν νεογνῶν ἀναπτίθεται σὲ μιὰν εἰδικὴ... ὑπηοεσία. Ὑπάοχει μιὰ εἰδικὴ τάξη μυομηκιῶν ποὺ φοοντίζει γιὰ τά... ἐξώγαμα τέκνα τῆς ἐπικοατείας, χωοὶς οἱ γονεῖς των νὰ σκοτίζωνται καθόλου!

Αὐτὰ ὅλα ἀναφέοουν οἱ κοινωνιολόγοι γιὰ νὰ καταλήξουν στὸ συμπέοασμα πὼς καθὼς στὰ ζῶα ἔτσι καὶ στὸν ἄνθοωπο, ἡ οἰκογένεια δὲν εἶναι ἀπαοαίτητη γιὰ τὴν ἀναπαοαγωγὴ τοῦ εἴδους. Ἀποδείξεις οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Μπόογνεο ποὺ μποοοῦνται τοὺς πιὸ χοόνους, κι' ἀφοῦ καταστήσουν τὰ παιδιὰ τῶν ἱκανὰ νὰ βοίσκουν μόνα τὴν τοοφή των, τὰ ἐγκαταλείπουν στὴν τύχη των.

Ἡ οἰκογένεια εἶνε κοινωνικὴ ... συνήθεια

Ἡ ἀληθεια εἶναι πὼς ἀκόμη καὶ σήμεοα τὸ ἴδιο, ἡ καὶ μποοοῦνται τὶς συνήθειες τῶν ἰθαγενῶν τῶν νήσων Ἀνταμάν, ὅπου οἱ ἄγοιες ἐγκαταλείπουν καὶ αὐτὲς τὶς γυναῖκες τῶν εὐθὺς μετὰ τὸν τοκετό, νομίζοντας πὼς ἡ ἀπόλυτη των... ἐλήξει. Καὶ δὲν εἶναι σπάνιες τέλος ἡ πεοιπτώσεις ποὺ ὁ φίλος τῆς μητέοας φοοντίζει στὶς πολιτισμένες εὐοωπαϊκὲς κοινωνίες γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς ἐοωμένης του, ἀοκοῦς καθὼς συμβαίνει στοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Αὐστοαλίας ὅπου ἐπικοατεῖ ἡ μητοιαοχικὴ μοοφὴ τῆς οἰκογενείας κι' ἡ μητέοα ἔχει τὴν εὐθύνοια γιὰ ἀλλάγη στὰ ἀπέοατα σὐζυγους.

Συνεπῶς ἡ οἰκογένεια δὲν εἶναι, κατὰ τοὺς κοινωνιολόγους μία κοινωνικὴ ἀνάγκη, ἀλλὰ μία κοινωνικὴ... συνήθεια! Μιὰ συνήθεια, ποὺ τὴν ἐπεβάλλαν τὰ γονικὰ. Μιὰ καθεστὼς ποὺ τὴν ἐθεσπίσαν οἱ νόμοι καὶ ἡ θοησκεία, μὰ ποὺ δὲν ἀντικοίνεται σὲ καμμιὰ συνικὴν ἐπιταγή. Ὡστόσο οἱ κύοιοι αὐτοὶ λησμονοῦν ὅτι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ χιμπατζῆς κι' ὁ ἄνθοωπος ἔπαψαν νὰ κάνουν παέα σὰν ἰσότιμοι, πέσανε πάνω ἀπὸ πενῆντα χιλιάδες γόνια. Καὶ ἀπὸ δῶ ἀπτιμὰ τοῦ μὲν ἄνθοωπος ἔφθασε σ' ἕνα τέτοιο βαθμὸ σκέψεως ὥστε νὰ σκέπτεται νὰ ταξιδέψη στὸν Ἄοη κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους πλανῆτες, ὁ δὲ γιμπατζῆς μὲ τὴν ὁποίαν ἐπιμένουν αὐτοὶ οἱ ἄνθοωποι νὰ μᾶς παοομοιάζουν, ἔμεινε στὸ ἴδιο ἐπίπεδο ποὺ βοισκόταν καὶ τότε. Κι' εἶναι πολὺ φυσικὸ ἡ ἐξέλιξις αὐτὴ τοῦ πνεύματός του νὰ τοῦ ἐπέοεπε καὶ κάποιες συνήθειες διαφοοετικὲς ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἀκολουθοῦσαν οἱ μακουνώτατοι ποόγονοί του.

Χ.

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΣΚΛΑΒΑ

(Πίναξ τοῦ ζωγοάφου Κ. Νόοντεν)

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΓΛΕΝΤΙ

Ἀπὸ καιρὸ ὁ κύρ—Σπῦρος σχεδίαζε ἕνα γερὸ μεθῦσι μὲ τοὺς φίλους του.

—Βρὲ παιδιά, τοὺς ἔλεγε. ἔγω γιόνια νὰ γλεντήσω. Ἕνα βράδυ ὅμως θέλω νὰ τὸ κάψουμε... Νὰ γίνῃ γλέντι ποὺ νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος. Τόγω μεράκι!

Καὶ πραγματικὰ τόγε μεράκι ὁ κύρ—Σπῦρος. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ πανσευθῆκε, περιωρίστηκε στὴν οἰκογενειακὴ ζωή. Ἄφισε τὴς διασκεδάσεις, τὰ ξενύχτια, ξέχασε τὶς παρέες κι' ἔγινε ἕνας πρώτης τάξεως νοικοκύρης.

—Μὰ τί τὰ θέλετε!—ὅπως ἔλεγε κι' ὁ ἴδιος—τὸ αἷμα νεφὸ δὲν γίνεται!

Πάντα νοσταλγοῦσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποὺ τὸν θεωροῦσαν γλεντζὲ ἀπὸ τοὺς καλύτερους. Τώρα κύτταζε τὴ δουλειά του. ἕνα μεγάλο γυαλάδικο, ὅπου εὕρισκε κανεὶς ὅ,τι ἤθελε: Ἀπὸ τὸ ποτηράκι τοῦ κρασιοῦ ἕως τὸ γυαλὶ τῆς λάμπας καὶ ἀπὸ τὸ τασάκι τοῦ τσιγάρου ὡς τὸ μεγαλύτερο νούμερο τῆς νταμιζάνας.

Ἐπὶ τέλους, ἕνα βράδυ, ποὺ εἶχαν μαζευτῆ μερικοὶ παληόφιλοι στὸ μαγαζί, ἔφριξε τὴν ἰδέα:

—Βρὲ παιδιά, κάνουμε ἕνα γλεντάκι ἀπόψε, ὅπως ἐμαστε;

Κανεὶς δὲν εἶχε ἀντίρρηση.

Καὶ ξεκίνησαν ὅλοι γιὰ τὴν ταβέρνα. Ἔπιναν ὥς τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ὁ ταβερνιάρης τοὺς ἐσήκωσε. Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ κλείσῃ ἡ ταβέρνα, σύμφωνα μὲ τὴν ἀστυνομικὴ διαταγή.

—Μᾶς κόβεις τὸ γλέντι στὴ μέση! φώναξε ὁ κύρ—Σπῦρος. Ἐγὼ τώρα ἄρχισα νὰ πίνω...

—Τί νὰ σᾶς κάνω, εἶπε ὁ ταβερνιάρης. Στὸ γέρι μου εἶναι;

Ἐαφνικά, τοῦ κύρ—Σπύρου τοῦ κατέβηκε μιὰ λαμπρὴ ἰδέα.

—Σέρετε τί λέω; εἶπε στοὺς φίλους του. Νὰ πᾶμε γὰ συνεχίσουμε τὸ γλέντι στὸ μαγαζί. Θάχουμε κλειστὴ τὴν πόρτα καὶ θὰ μείνουμε ὡς τὸ πρωΐ.

—Μπράβο Σπῦρο! ἐπεδοκίμασαν ὅλοι.

Τὸ μαγαζὶ ἦταν κοντά. Πῆραν μαζί τους ἕναν ὑπηρέτη τῆς ταβέρνας, τοῦ ἔδωσαν δυὸ νταμιζάνες κανρούρνιες ἀπὸ τὸ γυαλάδικο καὶ σὲ λίγο τῆς πῆραν πίσω γεμάτες. Φυσικὰ δὲν ἔλειπαν οἱ καλοὶ μεζέδες. Κλείστηκαν λοιπὸν μέσα στὸ μαγαζὶ κι' ἄρχισαν νὰ πίνουν καὶ νὰ τραγουδᾶνε.

Κατὰ τὶς τρεῖς τὸ πρωΐ ὅλοι ἤθαν στὸ κέφι. Εἶχαν γίνει στουπί. Καὶ πρῶτος ὁ κύρ—Σπῦρος, ποὺ μόλις κρατιώταν στὰ πόδια του, ἔκανε τὴν ἀγρίᾳ. Ἅρπαξε τὸ ποτήρι του καὶ τὸ πέταξε ἐπάνω σὲ κάτι γυαλικά, φωνάζοντας:

—Αἴ σέ! Θὰ τὰ σπάσω ἀπόψε!..

Φυσικὰ καὶ οἱ ἄλλοι δὲν μποροῦσαν νὰ μὴν ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμα τοῦ καταστηματάρχου. Ἅρπαξαν κι' αὐτοὶ ποτήρια, μποτίλιες καὶ ὅ,τι ἄλλο εὕρισκαν καὶ τὰ πέταγαν ἀπάνω στὰ γυαλικά. Κι' ὅταν τελείωσαν τὰ ποτήρια ἀπὸ τὸ τραπέζι, πῆραν τῆς μαγκούρες καὶ συνέχισαν λίγο μέσα στὸ μαγαζί, γενόταν χαλάσμοῦ.

Μερικοὶ διαβάτες ποὺ περνοῦσαν ἀπ' ἔξω, στάθηκαν στὴν πόρτα κι' ἄκουγαν ρίεργοι. Ἦρθαν καὶ δυὸ πάλισμαν χτύπησαν.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ κύρ—Σπῦρος, μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα.

—Τί γίνεται ἐδῶ μέσα; εἶπε ὁ ἕνας.

—Δικά μου εἶναι καὶ τὰ σπάω! ἀπάντησε μὲ θάρρος ὁ κύρ—Σπῦρος. κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ δύναμη.

Καὶ τὸ ἔργο συνεχίστηκε, γιατὶ ἔλειπε καρίστηκαν. Ἔτσι, τὸ πρωΐ, δὲν εἶχε μείνη τίποτα γερὸ ἐκεῖ μέσα. Ὅλα εἶχαν γίνει κομμάτια...

—=—

Μιὰ ὁδομάδα ἀργότερα, τὸ Πρωτοδικεῖο ἐκήρυξε σὲ πτώχευση τὸν κύρ—Σπῦρο. Καὶ στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ του, νὰ κουμάτι βουλοκέρι ἔγραφε τὸν ἀπαίσιο τοῦ ὡραίου ἐκείνου γλεντιοῦ, ποὺ τὸ σταλγοῦσε γρόνια ὁ κ. καταστηματάρχης.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι ὅπως τὸ γυαλάδικο, δὲν πρέπει νὰ πίνῃ κανείς.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ο ΜΑΚΡΥΠΟΥΚΑΜΙΣΟΣ ΚΙ' Ο ΚΟΝΤΟΒΡΑΚΗΣ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟ ΓΥΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜ

Ὁ Ἀπολλώνιος φορεῖ τὰ ροῦχα τοῦ Μακρυπουκάμισου καὶ τὸν ἀντικαθιστᾷ... Ἔτσι ἡ ἀπουσία τοῦ Μακρυπουκάμισου δὲν γίνεται αἰσθητὴ ἀέσα στὸ ὑποβρύχιο.

Στὸ μεταξὺ ἡ τορπίλλη μὲ τὸνΜακρυπουκάμισο ἔγει ριχθῆ στὴ θάλασσα καὶ προγωρεῖ πρὸς τὴν «Παταγωνία» μὲ ἐλιγγιώδη ταγύτητα.

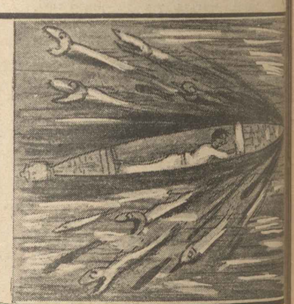

Ὁ Μακρυπουκάμισος δισθύνει μὲ ἐπιδεξιότητα πρὸς τὸ ξένο πλοῖο τὸ πουτάνο πλοιάριό του. Εἶνε πεφάνενο γιὰ τὸν θλο του καὶ τὴν τόλμη του...

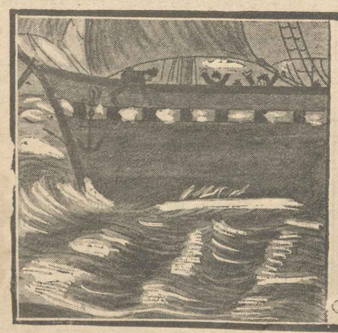

Σὲ λίγο ἡ τορπίλλη πλευρίζει ἤρεμα—ἤρεμα τὴν «Παταγωνία». Οἱ ἄνδριες τοῦ πλοίου μόλις συνέγονται ἀπὸ τὸν τρόμο τους βλέποντες τὴν τορπίλλη νὰ λοξοδρομῇ καὶ νὰ σταματᾷ!

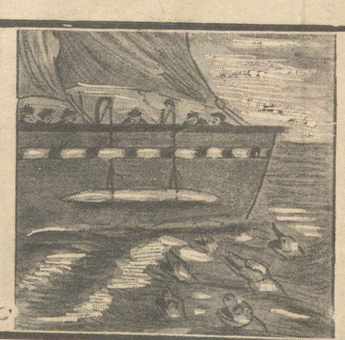

Κατεβάζουν ἀμέσως δυὸ σχοινιά, τὴν ποσδένουν καὶ τὴν ἀνασύρουν ἐπάνω στὸ πλοῖο. Ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα ἔγει μαζευτῆ γύρω της καὶ περιμένει ἐναγωνίως τὸ ἀνοιγμά της.

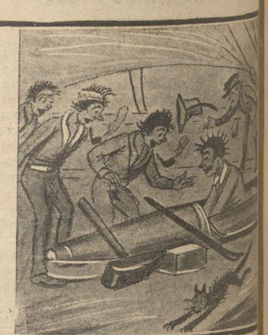

Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς ἐνδοιασμοὺς νοίγεται καὶ ὤ, τοῦ θαύματος—πετιέται ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό της ἡ ἐλαρὰ μορφὴ φίλου μας Μακρυπουκάμισου!

(Ἡ συνέγεια εἰς τὸ ἑπόμενο)

Μιὰ βασιλικὴ ἐρωμένη

Τὸ πάθος τοῦ Ἐρρίκου Δ' γιὰ τὴν Γαβριέλλα ντ' Ἐστρέ.— Παρ' ὀλίγον βασίλισσα τῆς Γαλλίας.

Ἡ Γαβριέλλα ντ' Ἐστρέ, μαρκησία ντὲ Μονσὼ καὶ δούκισσα ντὲ Μπωφὸρ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς γυναίκες τῆς γαλλικῆς ἱστορίας, ποὺ ἐγρησιμοποίησαν τὴν ὀμορφιά τους γιὰ ν' ἀνέβουν μέγρι τοῦ θρόνου. Στὴν ἀρχὴ ἦταν ἐρωμένη τοῦ εὐνοουμένου τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου Δ' Ροζὲ ντὲ Μπελγκάρντ. Κάποτε ὅμως ὁ νεαρὸς δοὺξ μίλησε στὸν βασιλέα του μ' ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὰ θέλγητρα τῆς φίλης του καὶ γωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἔγινε ἀφορμὴ τῆς δυστυγίας του. Γιατὶ ὁ Ἐρρίκος Δ' ποὺ ἦταν τερμαρὸς πολεμιστὴς καὶ στὰ πεδία τῶν μαγῶν, καὶ στὸν ἔρωτα, ἀκούοντας τὴν περιγραφὴ ποὺ τοὺγανε ὁ εὐνοούμενός του, σκανδαλίσθηκε τόσο πολὺ ποὺ ἔκαμε τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ γνωρισθῇ μὲ τὴν θεσπονίδα Γαβριέλλα ντ' Ἐστρέ. Καὶ γνωρίσθηκε. Μὰ ἡ ὡραία Γαβριέλλα, ποὺ εἶγε ἤδη ἀρνηθῆ τὸν ἔρωτά της στὸν ναύαρχο Βιλλὰρ καὶ στὸν Ἐρρίκο τῆς Ὀρλεάνης, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τὸν Μπελγκάρντ, δὲν θέλησε στὴν ἀρχὴ νὰ φανῇ ὑποχωρητική ἀπροστὰ στὸν βασιλέα καὶ τοῦ φέρθηκε μὲ μεγάλη ψυγρότητα. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ οἰκογένεια τῶν ντ' Ἐστρὲ ἔμενε στὴν Νάντη καὶ λένε πὼς ἕνα βράδυ ὁ Ἐρρίκος Δ', ποὺ εἶγε στρατοπεδεύσει ἀρκετὲς λεῦγες μακρυὰ ἀπ' τὴν Νάντη, ἐντύθηκε γυρικὸς κι' ὁδοιπόρησε ὧρες ὁλόκληρες γιὰ νὰ πάῃ νὰ συναντήσῃ τὴν ὁμορφη Γαβριέλλα καὶ νὰ ζητήσῃ τὸν οἶκτο της. Ἀλλὰ καὶ πάλι ἡ Γαβριέλλα δὲν ἔστεργε. Τοῦ κακοῦ ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή της προσπαθοῦσε νὰ τὴν πείσῃ πὼς ἦταν ντροπὴ ν' ἀποκρούῃ τὸν ἔρωτα τοῦ βασιλέως πρὸς γάριν ἑνὸς νεαροῦ δουκός, ποὺ τὸ κάτω—κάτω ἦταν δοὺξ καὶ μάλιστα ἐν τῇ ζωῇ μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ τῶθελε ὁ βασιλεύς. Τὸν τὴν τιμοῦσε μὲ τὴν εὐνοιά του. Μὰ ἡ Γαβριέλλα ἔμενε πιστὴ στὸν Μπελγκάντ ὥς τὴν στιγμὴ ποὺ κι' ὁ πατέρας της ὁ ἴδιος ὁ ὁποῖος ἐκαλεῖτο ἀπὸ τὸν Ἐρρίκο Δ', ἀναλάβῃ ὑπηρεσία στὴν αὐλὴ κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ κ. ἐσυστήσης τὴν ἐπίσεαν νὰ δείξῃ μεγαλύτερη συμπάθεια στὸν βασιλέα! Διαφορετικὰ διέτρεγαν τὸν κίνδυνο νὰ πέσουν στὴν δυσμένειά του. Ἔτσι ἡ Γαβριέλλα ντ' Ἐστρὲ δέγθηκε νὰ γίνῃ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου Δ'.

Ὅπως ἡ Γαβριέλλα ἐξακολουθοῦσε νὰ σγέσεις καὶ μὲ τὸν δοῦκα Ροζὲ ντὲ Μπελγκάντ. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς θὰ προτιμοῦσε τώρα νὰ τέλειωνε ἡ ἱστορία του μὲ τὴν Γαβριέλλα, ἐπειδὴ ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν νεαρὴ δούκισσα ντὲ Γκὶζ κι' ἄλλο ἐπειδὴ φοβόταν πὼς ὁ βασιλιᾶς ποὺ τὸν ὑποπτεύόταν πάντα, δὲν θὰ τὸν συγγωροῦσε ἂν ἀνεκάλυπτε πὼς δὲν εἶγε ἀκόμη διοριστικὰ τῆς σγέσεις του μὲ τὴν Γαβριέλλα. Ἡ Γαβριέλλα ὅμως τὸν ἀπειδοῦσε πὼς ἂν τὴν ἐγκατέλειπε, θὰ προσπαθοῦσε, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, νὰ τὸν στερέψῃ τὴν εὔνοια τοῦ βασιλέως. Ἡ Γαβριέλλα ντ' Ἐστρὲ εἶγε μιὰν ἔμπιστη ὑπηρέτρια, τὴν Λορύο, ἡ ὁποία πολὺ συγνὰ διδηγοῦσε στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τῆς κυρίας της τὸν Μπελγκάντ. Ἀπὸ τὴν μιὰ πόρτα ἔβγαζε τὸν βασιλέα κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔμπαζε τὸν ἀντικαταστάτη του. Κάποτε ὅμως τὰ πράγματα μπερδεύθηκαν. Μόλις ἔφυγε ὁ βασιλεύς, ἡ Ἀλφὺς ὡδήγησε στὴν κυρία της τὸν Μπελγκάντ. Μὰ δὲν πέρασαν λίγα λεπτὰ κι' ὁ βασιλεὺς ξαναγύρισε. Κάποιος θαλαμηπόλος τοὺ τὸν εἰδοποίησε πὼς ὁ δοὺξ Μπελγκάντ ἐμπῆκε. μόλις αὐτὸς ἔφυγε, στὰ διαμερίσματα τῆς Κυρίας Ἐβάλλος ὁ βασιλιᾶς ἐπῆγε νὰ πάσῃ ἐπὶ αὐτοφώρῳ τοὺς ἐνόχους. Ὁ Μπελγκάντ ὅμως πρόλαβε γὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ μιὰ μυστικὴ πόρτα κι' ἀπὸ κεῖ νὰ πάῃ στὴν κάμαρα τῆς Ἀρφούρ. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Ἐρρίκος Δ' ἐξεδήλωσε τὴν πρόθεση νὰ ἐρευνήσῃ καὶ τῆς Ἀρφούρ τὸ δωμάτιο, ὁ δοὺξ ντὲ Μπελγκάντ ἐπῆρε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τὴν γλύτωσε μ' ἐλάγιστες σγετικῶς ζημίες. Ἐννοεῖται πὼς ἡ Γαβριέλλα ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ ἐμίλησε μὲ τέτοιο τρόπο στὸν βασιλέα, ποὺ τὸν ἀνάγκασε στὸ τέλος νὰ τῆς ζητήσῃ συγγώρηση! Ἡ Γαβριέλλα εἶγε παντρευθῆ ἐν τῷ μεταξύ, τῇ ὑποδείξει τοῦ βασιλέως, μὲ τὸν Ἀμεδὰλ ντὲ Λιανκούρ, καὶ τῇ ὑποδείξει τοῦ ἰδίου τὸν χώρισε, γιατὶ ὁ Ἐρρίκος Δ' δὲν μποροῦσε νὰ μοιράζεται τὰ θέλγητά της μ' ἕναν ἄλλο. Μὰ ὕστερ' ἀπὸ τόσες καὶ τόσες ἐνδείξεις ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, ἡ Γαβριέλλα ἄρχισε νὰ γίνεται πιὸ τολμηρὴ καὶ πιὸ ἐπιλόδοξη. Εἶγε ἤδη γαρίσει στὸν βασιλέα ἕναν γυιό, τὸν Καίσαρα, ποὺ ἔγινε κατόπιν δοὺξ τοῦ Βαντόμ. Γιὰ ποιὸ λόγο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ βασίλισσα τῆς Γαλλίας, τὴν στιγμὴ μάλιστα ποὺ ὁ βασιλεύς, καθὼς τὴν βεβαίωνε κάθε ὥρα καὶ καθὼς τὸ ἤξερε ὁλόκληρη ἡ αὐλή, ἦταν ἀποφασισμένος νὰ διαζευχθῇ τὴν βασίλισσα Μαργαρίτα;

Ἡ Γαβριέλλα ντ' Ἐστρέ, μαρκησία ντὲ Μονσὼ καὶ δούκισσα ντὲ Μπωφόρ.

Ἡ Γαβριέλλα ντ' Ἐστρὲ εἶγε βάλει γιὰ καλὰ στὸν νοῦ της τὸ τολμηρὸ αὐτὸ σγέδιο. Θέλοντας μάλιστα νὰ δημιουργήσῃ στενώτερους ἀκόμα δεσμοὺς μὲ τὸν βασιλέα, τοῦ ἔκαμε καὶ δεύτερο γυό, τὸν Ἀλέξανδρο, ἱππότη τοῦ Βαντὸμ καὶ μιὰ κόρη τὴν Αἰκατερίνη—Ἑρσιέττα, ποὺ ἔγινε ὕστερ' ἀπὸ γρόνια σύζυγος τοῦ Καρόλου τῆς Λωραίνης. Παρ' ὀλ' αὐτὰ ἡ Γαβριέλλα ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰγὴ σγέσεις μὲ τὸν δοῦκα Μπελγκάντ. Μιὰ γύρα μάλιστα, ποὺ ὁ δοὺξ βρισκόταν στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τῆς βασιλικῆς ἐσωμένης, ὁ Ἐρρίκος Δ', πληροφορηθεὶς πάλι ἀπὸ ἕναν ἐμπιστό του πὼς ἡ Κυρία εἶγε δεγθῆ τὸν δοῦκα στὴν κρεββατοκάμαρά της, ἔβδωσε στὸν ἀξιωματικὸ τῆς σωματοφυλακῆς του μαρκήσιο Πραλὲν τὴν ἐντολὴ νὰ πάῃ νὰ τὸν σκοτώσῃ! Μὰ ὁ Πραλέν, ποὺ ἦταν φίλος τοῦ Μπελγκάρντ, μὴ θέλοντας λένε, νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἔκανε τόσον θόρυβο μὲ τοὺς ἄνδρες του στοὺς διαδρόμους, ὥστε ὁ Μπελγκάρντ ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ λάβῃ τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ νὰ τὸ σκάσῃ. Καὶ πράγματι, ὅταν ὁ μαρκήσιος Πραλὲν μπῆκε στὴν κάμαρα τῆς Γαβριέλλας, τὴν βοῆκε μόνη καὶ τῆς ἐξήγησε, ὑπὸ ἐχεμύθεια, τὴν ἐντολὴ ποὺ εἶγε λάβει ἀπὸ τὸν βασιλέα. Ἡ Γαβριέλλα ντ' Ἐστρέ, δούκισσα πιὰ ντὲ Μπωφόρ, εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν μαρκήσιο Πραλέν, ἐξήγησε ὅλη της τὴν ἐπιροὴ πάνω στὸν βασιλέα, γιὰ νὰ τὸν ὀνομάσῃ... ἀρχιστράτηγο!

Εἶναι περίεργο, μὰ τὴν ἀλήθεια, πὼς ὁ Ἐρρίκος Δ', ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τσουρούφλη Δὸν Ζουὰν τοῦ καιροῦ του, ἔμεινε τόσο πολὺ πιστὸς σ' αὐτὸν τὸν ἔρωτα, τὴν στιγμὴ μάλιστα ποὺ ἡ Γαβριέλλα δὲν φάνηκε ἀξία τῆς ἐμπιστοσύνης του. Ἔτσι ὅμως τυφλώνει τὸ πάθος τὸν ἄνθρωπο. Ἡ Γαβριέλλα ντ' Ἐστρὲ ἐξασκοῦσε, τόσην ἐπιροὴ πάνω στὸν Ἐρρίκο Δ', ὥστε τὸν ἔπεισε νὰ στείλῃ πρεσβεία στὸν πάπα, γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδεια νὰ διαζευχθῇ τὴν βασίλισσα Μαργαρίτα καὶ νὰ ἐγκρίνῃ τὸν δεύτερο γάμο του μὲ τὴν... δούκισσα ντὲ Μπωφόρ. δηλαδὴ μ' αὐτὴν τὴν ἴδια. Ἦταν μεγάλη ὁδομάδα τοῦ 1599 κι' ἡ Γαβριέλλα, βεβαία πὼς ἡ ἀπάντησις τοῦ πάπα θάταν εὐνοϊκή, ἔπηγε μὲ τὴν δούκισσα ντὲ Γκύζ, στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δείξῃ στοὺς... μέλλοντας ὑπάρχουσες της πὼς εἶναι καλὴ καθολική. Ἦταν ἤδη γιὰ τέταρτη φορὰ ἔγκυος μὲ τὸν βασιλέα. Μόλις ὅμως γύρισε σπίτι της τὴν ἔπιασαν κάτι δυνατοὶ σπασμοὶ καὶ σὲ ὀλίγο ὥρες πέθανε σὲ ἡλικία 27 ἐτῶν. Γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ὡς σήμερα ὁ λόγος τοῦ θανάτου της. Ἔτσι ξαφνικὰ ἡ Γαβριέλλα ντ' Ἐστρὲ ἔφυγε ἀπὸ τὸν κόσμο, τὴν στιγμὴ ἴσα—ἴσα ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀνεβῇ στὸν θρόνο.

Στὰ 1594 ὁ Ἐρρίκος Δ' τῆς εἶγε γράψει τὴν παρακάτω ἐπιστολή: «Σοῦ γράφω ἄγαπη μου, μπροστὰ στὸ πορτραῖτο σου, ποὺ τὸ λατρεύω μόνη καὶ μόνο ἐπειδὴ ἔγινε γιὰ σένα κι' ὄγι ἐπειδὴ τάγα σοῦ μοιάζει. Ἐγὼ μπορῶ νὰ τὸ γείνω καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἐπειδὴ σὲ ζωγράφισα ὅσο πιὸ τέλεια ἦταν δυνατὸν μέσ' στὴν ψυχή μου, μέσ' στὴν καρδιά μου καὶ μέσ' στὰ μάτια μου». Κι' ὅμως λένε, πὼς λίγες μονάγα μέρες ἐπένθησε ὁ Ἐρρίκος Δ' γιὰ τὸν θάνατο τῆς Γαβριέλλας ντ' Ἐστρέ, γιατὶ μετὰ τοὺς ὀδομάδες ἐρωτεύθηκε τρελὰ τὴν ὡραιοτάτη θεσπωνίδα ντ' Ἀγτρέν, τὴν μεσαίτερα μαρκησία ντὲ Βερνεύϊ.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ἑλληνικὲς παροιμίες

—Κάλλιο νὰ σὲ ζηλεύουνε παρὰ νὰ σὲ λυποῦνται.

—Κάμης, λάβης, μὴν πονέσῃ ἡ καρδιά σου.

—Ὁ κακὸς χρεωφειλέτης μήτε δανείζεται, μήτε δίνει.

—Ὅποιος δὲν ἐμίλησε, δὲν ἐμετανόησε.

—Ὅποιος πεοπατεῖ σιγά, πάει μακρυά!

—Πᾶσε μὲ ὅταν μὲ βρίσκης γιὰ νὰ μ' ἐγγίς ὅταν θέλῃς.

—Κάλλιο γουσὸ ὄνομα παρὰ γουσὸ φόρεμα.

Κα Μ. Γρ. Κ.

Τὸ καρνὲ τῆς κυρίας

Τὸ βιβλίο

Ἀνάμεσα στοὺς νέους λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι—ἂν ὄχι ἐλάχιστοι— ποὺ καταπιάστηκαν μὲ τὸ «ρομάντζο» καὶ θέλησαν νὰ μᾶς δώσουν μυθιστορήματα πάνω στὶς καινούργιες σύγχρονες ἀπαιτήσεις καὶ τάσεις τοῦ λογοτεχνικοῦ αὐτοῦ εἴδους. Καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ μᾶς ἀναγκάζει νὰ δεχόμαστε πάντα μὲ μεγαλύτερη εὐχαρίστηση κάθε τέτοιαν ἐκδήλωση καὶ νὰ προσέχουμε μὲ περισσότερο ἐνδιαφέρον κι' ἀγάπη κάθε ρομάντζο.

"Δεσμῶτες,"

Τὸν κ. Ἄγγελο Τερζάκη τὸν εἴχαμε γνωρίσει ἴσαμε τώρα ἀπὸ διηγήματα. Σήμερα τὸν βλέπουμε μ' ἕνα ὄγκωδες μυθιστόρημα, τοὺς «Δεσμώτες». Ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ διατείνονται πὼς ὅσοι γράφουν ἕνα καλὸ διήγημα, μποροῦν νὰ γράψουν κι' ἕνα καλὸ μυθιστόρημα. Ἐγὼ δὲν συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμη αὐτή. Δυνατὸν βέβαια νὰ μπορῇ ἕνας καλὸς διηγηματογράφος νὰ γράψῃ καὶ καλὸ μυθιστόρημα, δὲν εἶναι ὅμως κάτι τὸ ἀπαραίτητο. Ἴσα—ἴσα, δὲν εἶναι καθόλου σπάνιο νὰ συμβαίνῃ τὸ ἀντίθετο. Ἔτσι τὸ μυθιστόρημα ἑνὸς καλοῦ διηγηματογράφου δὲν μπορεῖ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ μᾶς δίνῃ ὅλες τὶς βεβαιότητες πὼς θἄναι κι' αὐτὸ καλό. Ἡ καλὴ διηγηματογραφικὴ ἐργασία του δὲν εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ μᾶς πείσῃ ἐκ τῶν προτέρων γιὰ τὴν καλὴ κι' ἁστα μυθιστορηματογραφική του δουλειά.

Στὴν περίπτωση ὅμως τοῦ κ. Τερζάκη συμβαίνει εὐτυχῶς τὸ ἀντίθετο. Ὁ καλὸς διηγηματογράφος μᾶς ἐμφανίζεται καὶ καλὸς μυθιστοριογράφος. Οἱ «Δεσμώτες»—ἂν παραβλέψῃ κανένας μερικὲς ἐλλείψεις ὡς πρὸς τὶς γενικὲς γραμμὲς τῆς ἀρχιτεκτονικῆς των καὶ κάποια πλαδαρότητα ὑφους σὲ ἐλάχιστα σημεῖα — εἶναι ἕνα ρομάντζο ἄρτιο σὲ μορφὴ καὶ περιεχόμενο. Οἱ τύποι του—ξεγωρίζουν ὅλοι οἱ Γαλάντηδες—ἀποδίδονται μὲ ἀδρὲς γραμμὲς κι' ἀποτελοῦν ὅλοι τους ζωντανοὺς ἀνθρώπους, ἀνθρώπους ποὺ ζοῦνε πλάϊ μας κι' ὄχι στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς καὶ στὶς φαντασίες τῶν ἐγκεφάλων τῶν συγγραφέων τους.

Ὁ κ. Τερζάκης μὲ τοὺς «Δεσμώτες», του μπορεῖ καὶ πρέπει νάναι βέβαιος πὼς μᾶς ἔδωσε ἕνα γερὸ μυθιστόρημα καὶ πὼ πολὺ ἀκόμα ὅλες τῆς βεβαιότητες πὼς τὰ ἔργα ποὺ θὰ μᾶς προσφέρῃ μελλοντικὰ θἄναι ἄξια νὰ κρατήσουν τὶς θέσεις ποὺ θὰ τοὺς ταιριάζουν ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἄρτια ἔργα τῆς σύγχρονης μεταπολεμικῆς παραγωγῆς τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μᾶς κάνει νὰ μένουμε περισσότερο ἱκανοποιημένοι ἀπ' τὴν ἐσνασία ποὺ μᾶς δίνει σήμερα.

ν. ν.

Ξέρετε ὅτι...

...Ἐκυκλοφόρησε τὸ πωῶτο τεῦγος τοῦ νέου λογοτεχνικοῦ περιοδικοῦ «Σήμερα» μὲ πλουσία κι' ἐκλεκτὴ συνεργασία.

...Στὰ μέγαρον τῆς Λέσγης Ἐπιστημόνων συνεγίζεται ἡ τόσην ἐπιτυγίαν σημειώσασα ἔκθεσις τοῦ θεσσαλιῶτ ζωγράφου κ. Δ. Γιολδάση.

...Στὸ κ'Ἐθνικὸν Θέατρον» ἐξακολουθοῦν μὲ ἐξαιρετικὴ κοσμοσυροή αἱ παραστάσεις τοῦ «Κάπταν Μπασιλίσσους". Τὸ ἔργον αὐτὸ θὰ διαδεγθῇ ὁ «Γ. Γαβριὴλ Μπόρκμαν» τοῦ Ἴψεν.

...Ἡ Ἑταιρία Ἑλλήνων Θεατρικῶν συγγραφέων ἀνέθεσε στὸν γλύπτη Μεγ. Τόμπρο τὴν κατασκευὴ τῆς προτομῆς τοῦ ἀειμνήστου Π. Ἀραβαντινοῦ.

...Στὸν «Παρνασσόν». συνεγίζονται μ' ἐπιτυγίαν ἡ ἔκθεσις τοῦ ζωγράφου Ὀρέστη Κανέλλη. Ὁ νέος καλλιτέγνης ἐκθέτει προσωπογραφίας, τοπεῖα καὶ νατὺο μότ.

Εὔθυμα

Νεαρὸς ζωγράφος συναντᾷ στὸν δρόμο μιὰ πολὺ ὄμορφη κυρία, ἡ ὁποία μόλις τὸν βλέπει, τοῦ φωνάζει:

—Ἀ! ἀγαπητέ μου κύριε, εἶδα τὸ πορτραῖτο σας καὶ τὸ φίλησα. Τόσο πολὺ σᾶς ἔμοιαζε.

—Καὶ τὸ πορτραῖτο μου σᾶς ἀνταπέδωσε τὸ φιλί;

—Ὄχι.

—Τότε, δὲν μοῦ ἔμοιαζε.

—=—

Ρωτοῦσαν ἕναν γέρο γιατὶ δὲν παντρευότταν.

—Δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ γρηές, ἀπήντησε.

—Ἀλλὰ εἶσαι πλούσιος, τοῦ εἶπαν καὶ μπορεῖς νὰ πάρῃς ἕνα νέο κορίτσι.

—Ἀφοῦ σ' ἐμένα δὲν ἀρέσουν οἱ γρηές, πῶς θέλετε ν' ἀρέσω ἐγὼ σὲ μιὰ νέα;

—=—

—Γιὰ πές μου ἐσὺ ἕνα παράδειγμα στοατηγικοῦ τεγνάσματος.

—Ἕνα σπουδαῖο τέγνασμα εἶνε νὰ ἐξακολουθοῦμε τοὺς πυροβολισμούς γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ ὁ ἐχθρὸς ὅτι μᾶς τελείωσαν πιὰ οἱ σφαῖρες!...

—=—

Ἡ Καίτη κλαίει.

—Τί ἔγεις, τὴν ρωτᾶ ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός της.

—Πῆρα ἕνα δυσάρεστο γράμμα.

—Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ τὸ διαβάσῃς; Νὰ κάνῃς ὅπως ἐγώ. Ὅταν παίρνω γράμμα μὲ δυσάρεστες εἰδήσεις, τὸ σχίζω πρὶν τὸ διαβάσω.

—=—

—Πόσων ἐτῶν εἶσαι, Κωστάκη;

—Πέρυσι ἤμουν μικρότερος ἀπὸ τὴ μαμά. Ἐφέτος.. Ἐφέτος... δὲν τὴν ἐρώτησα ἀκόμη!..

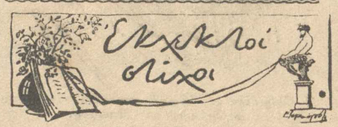

Τὴν ὥρα αὐτὴ πού γέρνουνε...

Τὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ γέρνουνε καὶ σειοῦνται σὰν καλάμια
ἀπὸ τὴν μπόρα τῶν καϊκιῶν ἡ ἀντένες στὸ λιμάνι,
ὁπού τὸ κῦμα ἀνοίγεται θαρρεῖς ὥς τὰ θαλάμια
καὶ πάει ψηλὰ κι' ὥς τὴν κορφὴ τοῦ βράχου ἀπάνω φτάνει...

Τὴν ὥρα ποὺ συντρίμματα καὶ καταρτιῶν κομμάτια
πλέουνε σκόρπια, μὰ πανί δὲ φαίνεται καὶ φλόκος,
ἔρχονται πάντ' ἀντίκρυ μου τὰ θλιβερά σου μάτια
θολὰ καθὼς ἡ θάλασσα ποὺ τὴ χτυπᾶ ὁ Σορόκος.

Ὅλοι τους κι' ὅλα κρύβονται κι' ἀράζουν νὰ σωθοῦνε,
κι' ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ παληὰ γιομάτα νοσταλγία,
ἐκεῖνα ταξιδεύουνε γιὰ νἄρθουν νὰ μὲ βροῦνε
κεῖ ποῦμαι μόνος μοναχός. Ἐγὼ κι' ἡ Τρικυμία.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

('Απ' τὴς «Φωνὲς τῆς Θάλασσας»)

Παιχνίδια

Σπαζοκεφαλία

(Λύσις ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σ Ε
Ο Β
Λ Γ Ρ
Ω Ρ Ο
Ν Ι Σ Υ Ρ Ο Σ
Π
Α
Ρ
Η
Σ

—=—

Πρόβλημα

(Λύσις ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὄθων

—=—

Κυβόλεξον

Κ
* Α *
* * Μ * *
Κ Α Μ Η Λ Ο Σ
* * Λ * *
* Ο *
Σ

('Η λύσις στὸ ἑπόμενο)

—=—

Ἐρώτησις

Ποιὰ λέξις ἀρχομένη ἀπὸ Υ δὲν διαιρεῖται;

—=—

Πρόβλημα

Ζητεῖται ὁ ἀριθμός, ὁ ὁποῖος διαιρούμενος διὰ τοῦ 2 νὰ ἀφίνῃ ὑπόλοιπον 1, διὰ τοῦ 3 ὑπόλοιπον 2, διὰ τοῦ 4, 3, διὰ τοῦ 5, 4, διὰ τοῦ 6, 5, ἀλλὰ ὁ ὁποῖος διαιρούμενος διὰ τοῦ 7 νὰ μὴν ἀφίνῃ κανένα ὑπόλοιπον.

('Η λύσις στὸ ἑπόμενο)

—=—

Αἴνιγμα

Μὲ Η εἶγα πολλοὶ στὴν Ἑλλάδα. Μ
δὲν θὰ βρῇς κανένα.

('Η λύσις στὸ ἑπόμενο)

—=—

Σπαζοκεφαλιά

Νὰ διαβαστῇ ἡ λέξις :

υ ο ο ο ο ο α
ν δ χ ρ σ β ν

('Η λύσις στὸ ἑπόμενο)

Ἑβδομάδος Σκίτσα

Ὁ φακίρης

Ἕνα "τρύκ,, ὑπνωτισμοῦ

Ἰδοὺ ἕνα ὡραῖο «τρύκ» εὐκολώτατο καὶ τελείως ἀκίνδυνο, ποὺ μποροῦν νὰ τὸ ἐφαρμόσουν ὅλοι.

Ὑπνωτίζετε κάποιον ποὺ εἶνε καλὸ μέντιουμ, ὅπως λέτε. Ἀλλὰ πραγματικῶς πού.. εἶνε προσυνεννοημένος μαζί σας. Τὸν καθίζετε σ' ἕνα κάθισμα μὲ τὰ νῶτα πρὸς τὴν διήγυσιν καὶ ἐπιπροσθέτως τοῦ δίνετε τὰ μάτια.

Κατόπιν λέτε σὲ κάποιον νὰ σᾶς πῇ μυστικὰ μιὰ λέξη ἢ νὰ σᾶς δώσῃ κάτι δικό του π. χ. τὸ μανσλὶ του, ἕνα ἐπισκεπτήριο, ἕνα σγαρέττο κλπ.

Ἐσεῖς κρατῶντας τὸ ἀντικείμενο ποὺ σᾶς ἔδωσαν, διατάσσετε τὸν ὑπνωτισμένο νὰ σᾶς πῇ τί εἶνε αὐτὸ ποὺ κρατᾶτε, ἢ ποιὰ εἶνε ἡ λέξις ποὺ σᾶς εἶπαν. Πρὸς κατάπληξιν ὅλων ἐκείνος τὸ βρίσκει, μολονότι δὲν θλέπει καθόλου!

Τὸ «τρύκ» εἶνε τὸ ἑξῆς: Ἐγὼ μιλεῖτε στὸν ὑπνωτισμένο, προσέγετε ὥστε τ' ἀρχικὰ ἑκάστης δευτέρας ἢ τρίτης λέξεως ποὺ λέτε, νὰ σγηματίζουν τὸ ὄνομα τοῦ ἀντικειμένου ποὺ κρατᾶτε ἢ, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶν, μποροῦν ἡ πρῶτες συλλαβές νὰ σγηματίζουν τὸ ὄνομα αὐτὸ π. χ. σᾶς δίνουν ἕνα σουγιᾶ. Ἐσεῖς διατάσσετε τὸ μέντιουμ: «Σοῦ ἐπιβάλλω γιὰ νὰ μοῦ πῆς ἀμέσως, τί κρατῶ στὰ γέρια μου!» Τὸ μέντιουμ, πάροι ἀνὰ δύο λέξεις τῆς πρώτες συλλαβές (ἢ τὰ μονοσύλλαβα) καὶ ἀπαντᾷ: «Κοπᾶτε ἕναν σουγιᾶ!»—

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ

Σπαζοκεφαλιὰ β΄

□ □ □ □ □ N
□ □ □ □ N
□ □ □ N
□ □ N
□ N
N

Νὰ σημληρωθοῦν καταλλήλως τὰ κενὰ τετράγωνα.

('Η λύσις στὸ ἑπόμενο)

Λεξίγριφοι

Στα
δρο | 6 | 1
× | | ×
1 | 2 | ερσ εγ

Νὰ διαβαστοῦν χιαστά.

('Η λύσις στὸ ἑπόμενον)

Αἴνιγμα

Εἰς τὸ σῶμα σου μὲ ἔχεις
καὶ γιὰ μένα πάντα τρέχεις.
Δίχως γράμμα ἀρχικὸν
λάμπω εἰς τὸν οὐρανόν.

('Η λύσις στὸ ἑπόμενο)

Γρῖφος

Ἂν πάρῃς δύο, πέλαγος
ἂν πάρῃς ἕνα, ἄνθος...

('Η λύσις στὸ ἑπόμενο)

Εὔθυμα

—Τί περίεργος ποὺ εἶνε αὐτὸς ὁ ἀφέντης μου! πότε μὲ γαϊδεύει καὶ μὲ λέει «ἀγάπη μου», «μάτια μου», καὶ πότε μὲ βρίζει καὶ μὲ κακομεταγειρίζεται σὰν γάμουνα ἡ γυναίκα του..

—=—

Ἡ κυρία (στὴν ἔγκυο ὑπηρέτρια): Λέγε μου, ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὸ φταίει, ὁ γυιὸς ἢ ὁ πατέρας;

Ἡ ὑπηρέτρια: Δὲν ξέρω, κυρία, δὲν εἶγε ὡς στὴν κάμαρα.

—=—

—Δὲν θὰ παντρευθῇς λοιπὸν τὴν μικρὴ Ἐφημεροπούλου;

—Ποτέ, ὕστερα ἀπὸ κεῖνο ποὺ μοῦπε.

—Τί σοῦ εἶπε δηλαδή;

—Ὅτι δὲν μὲ θέλει γιὰ ἄντρα της.

—=—

Ἐκείνη: Δὲν θέλω πιὰ νὰ σὲ βῶ στὰ μάτια μου. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὲ ἀπατήσῃς μὲ τὴν καλύτερη σηλενάδα μου!

Ἐκεῖνος: Δὲν τὴξερα καθυόλου, καὶ νὰ μὲ συγγωρήσῃς. Μοῦ τῶπε πὼς ἦταν φιλενάδα σου μόνο τὴν ὥρα ποὺ πουγευα ἀπ' τὸ σπίτι της.

—=—

Ὁ κ. Μεσημεριάδης ἀγοράζει διάφορα πράγματα ἀπὸ τὸ μπακάλικο τοῦ Φαταούλη, τοῦ ὁποίου εἶναι συνεταῖρος καὶ σὲ κάποια ἄλλη ἐπιγείρησιν. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰν ὥρα ὁ ὑπάλληλος τοῦ Φαταούλη τοῦ φέρνει πίσω ἕνα ἑκατοστάρικο, τὸ ὁποῖο ὅπως τοῦ εἶπε, εἶγε δώσει παραπάνω κατὰ λάθος.

—Πῶ, πῶ, πῶ, ἀναστενάζει περίλυπος ὁ κ. Μεσημεριάδης. Θεὸς ξέρει τί τοῦ ἔδωσα παραπάνω γιὰ νὰ μοῦ στείλῃ πίσω ἕνα ἑκατοστάρικο.

—=—

Ἡ χαρτομάντις: Περὶ τὰ μέσα τοῦ βίου σας. θὰ σᾶς συμβῇ κάποιο μεγάλο δυστύγημα.

Ὁ πελάτης: Μήπως ὑπάρχει πιθανότης νὰ πεθάνω;

Θαρρεῖς

Θαρρεῖς πὼς θἄχῃς πάντα στὰ μαλλιά σου
τὸν ἥλιο καὶ τ' ὁλόχρυσο φεγγάρι,
θαρρεῖς πὼς πάντα θἄν' μαγναιτάρι
τὰ δόντια στὰ γλυκὰ χαμόγελά σου;

Θαρρεῖς πὼς θἄχῃς πάντα στὴ ματιά σου
διὼ ξηλειμένων ἄστρων τὸ ζευγάρι,
θαρρεῖς τοῦ λιγεροῦ κορμιοῦ σου ἡ χάρη
θὰ μείνῃ σὰν θάσπρίσουν τὰ μαλλιά σου;...

Ἡ ροδονιὲς, θαρρεῖς θἀνθοῦνε πάντα
τὴν ἀνοιξη γιομάτες μοσκοβόλια
στὴν πλαγινὴ τοῦ κήπου σου θεράντα ;

Γλέντατε τώρα ποὺ καιρὸς σοῦ μένει,
καμάρωνε τοὺς κάμπους τὰ περβόλια,
κ' εἶν' ἡ ζωὴ κρινάνθη ποὺ πεθαίνει...

ΜΑΡΙΚΑ Γ. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗ

Ἀνέκδοτα

Ὁ γελωτοποιὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἰακώβου Α' ἀνέβηκε μιὰ μέρα καὶ κάθησε στὸν θρόνον. Ὅταν τὸν ρώτησαν τί ἔκαμνε ἐκεῖ, ἀπήντησε:

—Τὸ βλέπετε: Βασιλεύω.

—=—

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος Β' ἔκαμνε συγνὰ ταξίδια στὴν Ὁλλανδία. Μιὰ μέρα περνώντας ἀπὸ τὸ Ἀλησμέτο, σταμάτησε στὴν πόρτα ἑνὸς πανδογείου, καὶ διέταξε νὰ τοῦ φέρουν τυρὶ φρέσκα αὐγά. Μόλις τὰ ἔφεραν ρώτησε τί σοφίζαν.

—Διακόσια· φλωρίνια, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος.

—Πῶς! φώναξε κατάπληκτος ὁ Γεώργιος, διακόσια φλωρίνια! Τὰ αὐγὰ λοιπὸν εἶνε τόσο σπάνια στὸ Ἀλησμέτο;

—Ὦ! Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Ὁλλανδός. Τ' αὐγὰ δὲν εἶνε σπάνια. ἀλλὰ οἱ... βασιλεῖς!

—=—

Ἔλεγαν στὸν δοῦκα τοῦ Λογκεβίλ, ὅτι οἱ εὐπατρίδαι οἱ γειτονεύοντες μὲ τὰ κτήματά του, κυνηγοῦσαν μέσα σ' αὐτὰ κι' ὅτι ἔποεπε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴν τὴν κατάγρησι.

—Προτιμῶ νὰ ἔγω φίλους παρὰ λαγούς, ἀπήντησεν ὁ Λογκεβίλ.

—=—

Ὁ Βαγαλοὺλ ἐκτελοῦσε καθήκοντα γελωτοποιοῦ στὴν αὐλὴ τοῦ Ἄραβος βασιλέως Ἀφοὺν—ἀλ—Ρασίδ. Μιὰ μέρα εἶγε, τὴν τόλμη ν' ἀνέβῃ καὶ νὰ καθίσῃ ἐπάνω στὸν θρόνο τοῦ Καλίφη ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Οἱ ραβδοῦγοι τοῦ βασιλέως δταν τὸν ἀντελήφθησαν ἔτρεξαν νὰ τὸν κατεβάσουν καὶ τοῦ ἔσπασαν τὰ πλευρὰ στὸ ξύλο. Ἡ γοεὲς κοαυγὲς τοῦ γελωτοποιοῦ ἀνάγκασαν τὸν Καλίφη νὰ σπεύσῃ ἐπὶ τόπου. Ὅταν πληροφορήθηκε τί συνέβη, ποοσπάθησε νὰ παηγογήσῃ τὸν γελωτοποιό του.

—Ἀλλοίμονο, βασιληᾶ μου, τοῦ εἶπεν ὁ Βαγαλούλ. Δὲν κλαίω γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ γιὰ σένα ποὺ ἀγαπῶ κι ἐνδιαφέρομαι. Ἂν ἐγὼ, ποὺ κάθησα ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἔφαγα τῆς γοονιὰ μου, τί ξύλο θὰ φᾶς ἐσὺ μιὰ μέρα ποὺ κάθεσαι ἐπάνω σ' αὐτὸν μιὰ ὁλόκληοη ζωή.

—=—

Ὁ Οὐγκὼ ἀπὸ πολὺ μικοὸς ἀκόμη ἔδειγνε ἐξαιοεσικὴν ἐοπνάδα. Ὅταν ἦταν ἑπτὰ γοονῶν ἕνας γέοος τοῦ ἔλεγε μιὰ μέοα.

—Ὅσοι ἔγουν τόσο πνεῦμα στὴν παιδική τους ἡλικία γίνονται ἡλίθιοι ὅταν μεγαλώσουν.

—Τότε θὰ εἴγατε πολὺ πνεῦμα στὰ γεράτα σας, τοῦ ἀπήντησε ὁ μικοὸς Οὐγκώ.

—=—

Παρακινοῦσαν τὸν Γάλλον συγγραφέα Μαμπλὺ νὰ θέσῃ ὑποψηφιότητα στὴν Ἀκαδημία.

—Ἂν γινόμουν ἀκαδημαϊκός, ἀπήντησεν ὁ Μαμπλύ, θὰ ρωτοῦσαν: «Γιατί ἔγινε;» Προτιμῶ νὰ ρωτοῦν: «Γιατὶ δὲν ἔγινε;».

—=—

Ὁ Διογένης πῆγε μιὰ μέρα στὰ λαϊκὰ κουτιὰ Ἀθηνῶν νὰ κάμῃ μπάνιο. Ἀλλὰ τὸ νερὸ ἦταν ἀκάθαρτο.

—Ποῦ θὰ πλυθῶ ἐγαίνοντας ἀπὸ δῶ; ρώτησε ὁ κυνικός.

—=—

Ὁ παράσιτος Μαιντεβίλ ποοσεκλήθη σὲ κάποιο γεῦμα πολὺ λιτό, μὲ σούπα, ὄρασὸ καὶ τίποτα ἄλλο.

—Εἶνε εὐγάριστο νὰ γευματίζῃ κανεὶς μὲ τοὺς φίλους του, εἶπεν ὅταν σηκώθηκε ἀπ' τὸ τοαπέζι, τόσον εὐγάριστον ὥστε.. ξαναγίζουμε ἀμέσως, ἂν θέλετε.

Τά δράματά τῆς ζωῆς

τοῦ Ἀλεξάνδρου Πετέρντι

Δυὸ δυστυχίες

ΗΤΑΝ ἕνα σκοτεινὸ βράδυ. Μιὰ γυναίκα σὰν τρελλὴ καθόταν στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Κύτταζε ἀπελπισμένη τὰ κύματα τοῦ νεροῦ καὶ ἄκουγε τὸν ἀδιάκοπο ρόχθο τους. Πάνω στὰ γόνατά της κρατοῦσε ἕνα μωρό. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ μωρὸ σάλεψε κ' ἡ γυναίκα ἔκλεισε τὰ μάτια της, τῶσφιξε πάνω στὸ στῆθος της κ' ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς. Ξαφνικὰ ἄκουσε συμά της κάτι σιγανὰ βήματα. Ἀναστήκωσε τὰ μάτια της -κ' εἶδε ἕναν ἄνδρα δίπλα της. Κυτάχθηκαν κάμποσην ὥρα οἱ δυό τους σασπισμένοι. Τέλος ὁ ἄντρας μέτησε πρῶτος :

—Τί θέλεις ἐδῶ τόσο ἀργά ; Γιατὶ δὲν πηγαίνεις σπίτι σου ;

Ἡ γυναίκα δὲν ἀπάντησε κ' ὁ ἄνδρας τὴν πλησίασε περισσότερο κι' ἔσκυψε πάνω της.

—Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ κρατᾶς ; "Ενα μωρό; Χμ ! Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φοβᾶσαι, καλή μου. Μπορεῖ νᾶσαι ὅσο ὄμορφη θές. Ἐγὼ ἀδιαφορῶ γι' αὐτὸ τελείως. Σᾶς ἐμπούτσια ἐσᾶς τῆς γυναῖκες !

Ὁ ἄνδρας κατέβηκε τὶς πέτρινες σκάλες τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ κι' ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ νερό. Ὕστερα εἶπε μ' ἕνα βραχνὸ γέλιο:

—Ἐμίλησες κι' ἐσὺ μ' αὐτὸ ἐδῶ ; Καὶ τί σοῦ ἀποκρίθηκε ; "Η μήπως δὲν συνεννοηθήκατε ! Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἔκλαιγες πρίν ; Ἄκου με, γυναίκα μου. Πήγαινε καλύτερα σπίτι σου. Θὰ σὲ περιμένουν μὲ ἀγωνία.

Ἡ γυναίκα ἔβαλε πάλι τὰ κλάματα.

—Δὲν σὲ περιμένει λοιπὸν κανείς ; ρώτησε πάλι ὁ ἄνδρας, ἐνῶ ἡ φωνή του ἔτρεμε. "Η μήπως σ' ἔδιωξαν σὰν παληόσκυλο ; Δηλαδὴ μπορεῖ νὰ σ' ἔδιωξαν καὶ μ' εὐγένεια, δὲν λέω, μὰ εἶναι προτιμότερες γι' αὐτὲς γροθιὲς καὶ χίλιες κλωτσιὲς ἀπ' αὐτὴ τὴν εὐγένεια. Νά, ἐκείνα ποὺ βλέπεις μ' ἔδιωξαν μὲ τὰ γέλια, μὲ μουσική ! Ἦταν μιὰ ὑπέροχη σκηνή !

Ὁ ἄνδρας πνίγηκε σ' ἕνα βραχνὸ, δυνατὸ γέλιο. Ὕστερα σώπασε. Κι' ἡ γυναίκα ἐξακολουθοῦσε νὰ σωπαίνη. Μονάχα ἡ σκέψεις τους διεσταυρώνονταν πάνω στὸ μαῦρο νερό.

—Ἔχεις ἄνδρα ; τὴν ρώτησε ξαφνικὰ ὁ ξένος.

—Ναί, ἀπάντησε ἡ γυναίκα. Εἶναι ἄρρωστος.. Χρόνια πολλὰ τώρα εἶναι ἄρρωστος. Μιὰ καταραμένη ἀρρώστεια τὸν τρώει σὰν τὸ σαράκα. Δὲν μπορεῖ νὰ δουλέψη. Θὰ μποροῦσε νὰ πάη νὰ ζήση μὲ τοὺς δικούς του, ποὺ εἶναι πλούσιοι, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ πάη μαζί μου. Καὶ χωρὶς ἐμένα πάλι δὲν μπορεῖ νὰ κάνη. Ὑποφέρομε τρομερά. Καὶ πρέπει ὡστόσο κάτι νὰ κάνω. Ἡ κατάσταση αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ βαστάξη.

—Καταλαβαίνω. Καθιμένη γυναίκα ! Ὑποφέρετε πολύ ! εἶπε ὁ ἄνδρας κ' ἡ φωνή του ἔγινε θερμότερη.

—Ὑποφέρομε. Κι' ἐγὼ καὶ πιὸ πολὺ ὁ ἀκριβός, ὁ καλός μου ἄνδρας.

—Γιατὶ εἶναι ἀκριβός ; Γιατὶ καλός ; Τί σοῦδωσε μήπως ; Στεφήσεις, δυσκυρία κ' ἀβλιότητα. Καὶ νὰ τώρα ποὺ σὲ σπρώχνει σ' αὐτὸ τὸ μαῦρο, βρωμερὸ νερό..

—Μὴν τὸν προσβάλλετε, διαμαρτυρήθηκε ἡ γυναίκα. Δὲν τὸν ξέρετε !

—Τάχα θὰ ὑπερασπιζόταν αὐτὸς τὴν γυναίκα του, καθὼς τὸν ὑπερασπίζεσαι τώρα ἐσύ ;

—Ὦ ναί ! ἀποκρίθηκε ἡ γυναίκα καὶ τὸ πρόσωπό της ἔλαμψε.

Ξανάγινε πάλι σιωπή. Ὁ ἄνδρας ἔσφιγγε τὶς δυὸ γροθιές του πάνω στὸ μέτωπό του. Ξαφνικὰ ἔβγαλε μιὰ γοερὴ κραυγὴ κι' ἄρχισε νὰ μιλᾶ σὲ κάποιο ἀόρατο ὄν, σὲ κάποια γυναίκα σίγουρα :

—Τ' ἀκοῦς ; Τ' ἀκοῦς ἐσύ, ποὺ εἶσαι ξαπλωμένη στὰ δαντελλένια μαξιλάρια σου καὶ ποὺ τὸ περιποιημένο καὶ νωθρὸ κορμί σου εἶναι τυλιγμένο σὲ μεταξωτὰ φορέματα ; Τ' ἀκοῦς ; Ἐσένα δὲν σοῦ φτάνει αὐτὸ ποὺ σοῦ προσφέρω ἀπὸ τὸν χρυσὸ θωμό τῆς ἀγάπης μου. Θὲς ὁλοένα περισσότερα καὶ μὲ διώχνεις γιὰ χάρη τοῦ πιὸ πλουσίου. Ἀδιάντροπη, πρόστυχη! Κι' ὅμως... κ' ὅμως ἐνῶ τὸ ξέρω, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ πολὺ ἀκόμα !

Ἡ γυναίκα γύρισε καὶ τὸν κύτταξε συγκινημένη :

—Θὰ διορθωθοῦν ἴσως καὶ πάλι τὰ πράγματα. Μὴν στεναχωριέσθε ! Ἐπιστρέψτε καλλίτερα κοντὰ στὴν γυναίκα ποὺ ἀγαπᾶτε... Θὰ σᾶς δεχθῆ σίγουρα...

Ὁ ἄνδρας γύρισε καὶ τὴν κύτταξε.

—Ἂν ἦταν κ' ἐκείνη μιὰ γυναίκα καὶ καλὴ γυναίκα σὰν καὶ σένα, ἴσως! Ἂν εἶχε καρδιά !

Καὶ τῆς ἅρπαξε τὸ χέρι της καὶ τὸ φίλησε.

—Ἐκεῖ νὰ πᾶτε, νὰ φιλήσετε τὸ δικό

Μιὰ γυναίκα ἀπελπισμένη καθόταν στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

της χέρι, φώναξε ἡ γυναίκα, τραβώντας βίαια τὸ χέρι της. Σίγουρα θὰ σᾶς περιμένη....

—Ὄχι, δὲν μὲ περιμένει ! Ἂν σήγαινα, ἴσως τὴν ἔβρισκα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου καὶ τὴν σκότωνα ! Γι' αὐτὸ φοβοῦμαι, γι' αὐτὸ ἀποφεύγω νὰ πάω, εἶπε ὁ ἄνδρας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σφιγμένα χείλη του κ' ἐνῶ θρόμβοι ἱδρῶτα κυλοῦσαν στὸ μέτωπό του.

—Θὰ τὴν σκότωνα, ἐπανέλαβε, κ' ὕστερα θὰ σάπιζα μέσ' στὴ φυλακή. Νὰ τί φοβοῦμαι ! Ὁ ἄντρας ἔτρεμε, τὰ δόντια του χτυποῦσαν.

—Γιὰ κύτταξε τὰ δάχτυλά μου πῶς κυρτώνουν ὅταν μιλῶ γι' αὐτήν ! Λὲς πῶς γίνονται σιδερένιες τανάλιες, πειτασμένα θηρία, ποὺ διψοῦν αἷμα... Δὲν πρέπει νὰ τὴν δῶ καλή μου γυναίκα, δὲν πρέπει νὰ τὴν συναντήσω, γιατὶ διαφορετικὰ θὰ γίνω δολοφόνος !...

Ὁ ἄντρας ἔτρεμε πάντα σὰν νὰ εἶχε πυρετό. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὸ μωρὸ ἄρχισε νὰ κλαίη. Ἡ γυναίκα ξέσπασε τότε ἀπελπισμένη:

—Παιδάκι μου, ἀγγελοῦδι μου, μὰ δὲν ἔχω τίποτα, τίποτα...

—Τί θὰ πῇ τίποτα ! φώναξε ξαφνικὰ ὁ ἄνδρας σὰν νὰ συνῆλθε κι' ἔβαλε τὰ χέρια του στὶς τσέπες του. Νά, μιὰ χρυσῆ ἁλυσίδα μὲ μενταγιὸν ἀπὸ τὴν γυναίκα. Πήγαινε κ' ἀγόρασε κάτι γιὰ χάρη τοῦ ἀνδρός σου. Νὰ κ' ἕνα κολλιὲ μαργαριτάρια. Πήγαινε κ' ἀγόρασε κάτι καὶ τροφὴ τοῦ μωροῦ σου. Νὰ κ' ἕνα δαχτυλίδι... νὰ κ' ἄλλο,... ὅλ' αὐτὰ ἦταν δικά του, μὰ μοῦ τὰ πέταξε στὰ μοῦτρα !... Σοῦ ζῶ... ἀκόμα κι' αὐτὸ τὸ βραχιόλι μὲ τὰ φλάντια... φύλαξέ το... Ἀγαπᾶς τὸν ἄντρα σου κ' ἔτσι μπορεῖς νὰ ὑποφέρῃς καὶ νὰ ὑπομένῃς γιὰ χάρη του...

—Ἀλλά, κύριε, τραύλισε ἡ γυναίκα.

—Μὴν μιλᾶς ἐσύ ! Θὰ κάνω ὅπως μοῦ ! Ὁ Θεὸς ἂς εἶναι μάρτυς μου !

Ὁ ἄντρας δυσκολεύονταν νὰ βρῇ τὰ λόγια ποὺ ἤθελε.

Τί ἄλλο ἔχω; ἐξακολούθησε. Ἄ ! ναί, χω καὶ κάτι χρήματα πάνω μου... Δὲν φοῦν, βέβαια, γιὰ νὰ χτισθῇ ἕνα παλάτι, ἀλλὰ ἐσένα θὰ σὲ βοηθήσουν ἀρκετά... Πάρε καὶ πήγαινε, πήγαινε στὸν ἄνδρα σου... δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃς.. Μπορεῖς νὰ μοῦ;

—Δὲν πάω πουθενά, ἂν δὲν μοῦ δώσετε. Ἂν δὲ φύγετε ἀπὸ δῶ, θὰ φανῶ θεια !

—Θάταν ἀνοησία. Ἡ ἀστυνομία θὰ παιρνε ὅσα σοῦδωσα. Κι' ἔπειτα εἶναι ἐνδελῶς μάταιο... Πές μου τώρα πῶς σα ; Σὲ μένα μπορεῖς νὰ φανερώσῃς μά σου.

—Κλάρα Σέγνερ !

Εὐχαριστῶ, Κλάρα Σέγνερ !

Ὁ ἄνδρας ἔβγαλε ἕνα μολύβι, ὕστερα χαρτὶ κ' ἄρχισε νὰ γράφῃ, μουμουρίζοντας· Ἐγὼ προσωπικῶς τὰ ἔδωσα ὅλα στὴ ρα Σέγνερ, μὲ τὴν θέλησή μου, τὴν ὥρα θανάτου ... Δὲν χρειάζομαι τίποτα, θέχω κανέναν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.»

Ἔριξε τὸ σημείωμα στὰ γόνατα τῆς ναίκας καὶ σηκώθηκε γοήγορα. Τὴν ἔλα μὴ ἕνα βαρὺ σῶμα ἔπεσε μέσ' στὸ νερ γυναίκα ἔκανε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, μὰ δὲν μησε..

Ὕστερ' ἀπὸ κάμποσην ὥρα συνῆλθε κλάμα τοῦ μωροῦ. Ἄνοιξε τὰ μάτια τ κύτταξε γύρω. Σιωπὴ βασίλευε ὅλοτρ Δὲν ἄκουγε τίποτε. Δὲν ἔβλεπε κανέν νο μακρυά, κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλη γέφυρ κίνημα τοῦ ποταμοῦ ξπαζαν μ' ἕναν μαῦρον ὄγκο...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΤΕΡΝΤΙ

Σοφὰ λόγια

Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε πάντοτε ἕνα τοῦ θράσους.

(Βαλτάιρ)

Ἡ ἐπιστήμη εἶνε ἀναγκασμένη νὰ λογήσῃ ὄχι μόνον ὅτι δὲν κατόρθω δοξῆ τὴν πρώτη αἰτία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι δὲν διαβλέπει ἀκόμη κανένα γιὰ νὰ τὴν γνωρίσῃ.

(Δόκτωρ Λεμπόν)

Ὑπάρχουν ἥρωες στὸ κακὸ ὅπως κα καλό.

(Λὰ Ροσφουκώ)

Ὁ γουσοῦς μόσγος εἶνε ὁ θεὸς, τὸ ποῖον ἐλάτρευσε πάντοτε τὸ ἀνθρώπινο νος.

(Πεσσινιῶν)

Ὅλα παρέχουν ὅπλα στὴν ἠδονή.

(Μασσιγγ

Ἡ εὐτυχία δὲν ἀποκτᾶται εὐκολα, πολὺ δύσκολο νὰ τὴν βροῦμε μέσα καὶ εἶνε ἀδύνατο νὰ τὴν βροῦμε ἀλλ

(Σαμφ

ΠΕΤΡΟΥ ΠΙΚΡΟΥ
ΕΝΑ ΝΕΟΡΟΥΤΣΙΑΝΟ ΠΟΥ ΤΩΖΗΣΕΑ

Σπυναλόγια

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ...

(Συνέχεια—καὶ τέλος).

Ὡς τελευταῖο κεφάλαιο σὲ τούτην ἐδῶ τὴν ἔκδοση, θάπρεπε κατὰ τὴ γνώμη μου νὰ ἀποτελοῦν ἡ λεπτομέρειες ποῦ πῶς ἐκτέλουν κατὰ τὸν Μεσαίωνα τοὺς λεπρούς, πολὺ τὸν ἐνδιαφέρον.

Κηδείες ζωντανῶν λεπρῶν.

Ἐνῶ ἀπὸ τὴν μιά, οἱ λεπροὶ σταυροφόροι, ποσηδοσπότες, ἱππότες κτλ. περιέφεραν ἐλεύθερα τὴ λέπρα τους ἀπ' Ἀνατολὴ σὲ Δύση, γιὰ νὰ τὴν μεταδώσουν παντοῦ ὅπου περνοῦσαν, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὅταν ἡ ἀρώστεια αὐτὴ ἔκανε θυσίη ἀγάμεσα στὰ λαϊκὰ στρώματα, τὰ μέτρα ποὺ ἔπαιρναν ἡ ἀγέ· καὶ ποὺ πάντων ἡ Καθολικὴ Ἐκλησία, ἦταν τέτοια ὥστε νὰ προκαλοῦν ἀχόμη καὶ σήμερα τὸ οἶκτο καὶ τὸν ἀποστομασμό.

—Καὶ νὰ πιὰ ἦταν τὰ μέτρα αὐτά, σύμφωνα μὲ τὰ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης:

Τὸν λεπρὸ ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὶς λαϊκὲς μᾶζες, τὸν θεωροῦσαν σὰν κολασμένο καὶ τιμωρημένο ἀπὸ τὸν Θεό! Ὁ κοινωνικός, ὁ πολιτικὸς καὶ ὁ ἀστικὸς θάνατος ἔπρεπε νὰ συντελεσθοῦ, ἀπ' τὴν στιγμὴ ποὺ ἐκδηλώνονταν ἡ λέπρα. Ἡ καθολικὴ ἐκκλησία, ποὺ δὲν ἀγαγνώριζε τὸ διαζύγιο, παρὰ μόνο σ' ἐκείνους ποὺ τὸ παραγοροῦσε ὁ ἴδιος ὁ Πάπας ἢ ἐπεβάλλε στοὺς λεπρούς. Τὸ γεγονὸς καὶ μόνον ὅτι, ἕνας ἄνθρωπος ἦταν λεπρός, ἐπρόκειτο γιὰ νὰ θεωρηθῇ ὁ γάμος του ὡς.. αὐτ συντελεσθείς». Αὐτοδικαίως ἡ γυναίκα ἦταν «ἐλεύθερη», καὶ τὰ παιδιὰ νόθα! Ἐπίσης, ὁ λεπρὸς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κατέχῃ καμιὰ περιουσία, οὔτε κινητὴ οὔτε ἀκίνητη. Ἂν εἶχε κληρονόμους τὸν κληρονομοῦσαν ἀμέσως, ἀσίνοντας ἕνα μέρος στὴν Ἐκκλησία γιὰ τὴν «προίξη». Ἂν δὲν εἶχε κληρονόμους, ἡ Ἐκκλησία δήμευε τὰ ὑπάρχοντά του. ἁπλούστατα. Καὶ γιὰ νὰ θεωρῆται πραγματικὰ νεκρὸς ὁ λεπρός, ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀμέσως ἡ...κηδεία του!

Φυσικὰ ἤτα, ἡ...πρώτη καὶ τελευταία του, αὐτὴ ἡ κηδεία, κι' ὅταν πέθαινε πραγματικά, δὲν τοῦ γινότανε ἄλλη. Οἱ γονεῖς καὶ οἱ σπιτικοὶ τοῦ λεπροῦ, εἶχαν τὴν ὑποχρέωση νὰ εἰδοποιήσουν ἀμέσως τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἐνορίας, ποὺ θὰ εἶχαν ἀντιληφθῆ ἢ ὑποψιασθῆ τὴν ἀρρώστεια. Γιατὶ ἀλλοιῶς κινδύνευε νὰ κηδευθῇ ζωντανὴ πάντα, ὁλόκληρη ἡ οἰκογένειά του καὶ τὸ σπιτικό!.. Στὶς περισσότερες περιπτώσεις, στὶς μικρὲς πόλεις, καὶ πιὸ πάντες στὴν ὕπαιθρο, τὴν διάγνωση τῆς ἀρρώστειας τὴ, ἔκανε ὁ ἴδιος ὁ παπᾶς τῆς ἐνορίας. Στὸ Παρίσι ὅμως καὶ στὶς μεγάλες πόλεις, οἱ λεπροὶ εἶχαν δικαίωμα νὰ καλέσουν γιατρὸ γιὰ τὴν διάγνωση. Χαρακτηριστικὸ καὶ πολύτιμο ἀπὸ ἱστορικῆς ἀπόψεως εἶναι τὸ παρακάτω ἔγγραφο ποὺ ἀποδείχτηκε στὸν πολὺ **Ambroise Paré** ἀπὸ ἕνα ἔγκλημα τῶν Παρισίων, κατὰ διαταγὴν τοῦ κοσμάρχου Ἐπιτρόπου τοῦ Βασιλέως πασὰ τὸ **Chatelet** ἐκδοθεῖσαν τὴν 28ην ἡμέραν τοῦ μηνὸς Αὐγούστου τοῦ σωτηρίου ἔτους 1583. ἐκλήθημεν ὅπως- ἀποσυνθέσωμεν τὸν ὑ... εἶναι λεπρός. Συνεπῶ- τὸν ἐξετάσαμεν, ὡς ἑξῆς: Ἐν Εὐρουσιν τὸ γοῦμα τοῦ συνοίκου του ὑπεύθυνον. πελιδνὸν καὶ πλησίασε τοῦ τώνωπος καὶ τῶν ὀρούων τρίχες· ἡ ὀφρὺς τῶν, ὑποίων εἶχε ἀόσια σπικοῦς τῆς ὀοσῦς καὶ ὀπισθεν τῶν ὠτων εὗρον ἕλκη καὶ οἰδήματα, καθὼς καὶ φυσιῶν ἐπὶ τὸ αὐτοπον.....».

—Ἔτσι ἐξακολουθοῦν, ὅλες ἡ λεπτομέρειες πολὺ μὴ εἶναι ἤδη γνωστές. Καὶ στὸ τέλος, ἔβλεπαν ἡ ἄβεια τῆς κανονικῆς κηδείας τοῦ νεκροσοῦ.

Μιὰ φρικιαστικὴ τελετή.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν κανονικὴ αὐτὴ ἄβεια, ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ κανονικὴ κηδεία. Ἡ τελετὴ αὐτὴ διέφερε ἀπὸ τὶς ἄλλες σὲ μερικὲς μόνο λεπτομέρειες, ποὺ τὴν ἔκαναν ἀκόμη πιὸ μακάβρια. Ἐσαβάνωναν λ. χ. -ὁν λεπρὸ ὅτι μὲ ἄσπρα σάβανα ὅπως τοὺς πραγματικοὺς νεκροὺς, ἀλλὰ μὲ μαῦρα. Τὰ σάβανα αὐτά, φαιμένα σὰν εἶδος ράσου, θὰ τοῦ γησιέψανε, ἄλλως τε ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ὡς μόνα ροῦχα γιὰ γεμίσουν καὶ καλοκαίρι. καὶ ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ πραγματικοῦ του θανάτου. Ἐξ ἄλλου κι' ἂν ἀχάπη οἱ κληρονόμοι του δὲν εἶχαν νὰ πληρώσουν τὰ δικαιώματα τῆς ἐνορίας, τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ ἦταν...στολισμένο μὲ μαῦρα πανιά. Ὁλωσδήποτε, ἔπρεπε νὰ καίνε τοὺς λαμπάδες. Ἐκτὸς ἐὰν οἱ κληρονόμοι ἤθελαν νὰ πληρώσουν γιὰ νὰ φωτογραφηθῇ ὁλόκληρος ὁ γάος. Τὸ ξύδι ἔβγαινε κανονικὰ ἀπὸ τὸ σπίτι ὅπως καὶ σ' ὅλες τὶς κηδείες. Πεῶτα οἱ παπάδες, ἡ λαμπάδες καὶ ὁ σταυρός, ἔπειτα ὁ λεπρός σαβανωμένος καὶ ξαπλωμένος σὲ ἕνα φορεῖο, ποὺ τὸ σήκωναν τέσσερεις, καὶ τέλος ἀκολουθοῦσαν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι ποὺ ἔκλαιγαν, μοιρολογοῦσαν καὶ ξεσώνιζαν— ὅπως γίνεται δηλαδὴ στὶς λαϊκὲς κηδείες. Παραλείψαμε νὰ ποῦμε ὅτι πρὶν ἀκόμη ἀπὸ τὸ σαβάνωμα, ὁ λεπρὸς εἶτε δεγτεῖ ἀπὸ τὸν παπᾶ, γιὰ τελευταία φορὰ τὴν Μετάληψη, εἶτε ἐξομολογηθῇ καὶ πεοχωμυθῇ μὲ τὸ Ἅγιο Μῦρο. Ὁ λεπρὸς ἀντὶ νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι τοῦ παπᾶ, φιλοῦσε τὸ πόδι του. Κατὰ κανόνα, ἐσ' ὅσον γινότανε τὸ σαβάνωμα, ὁ παπᾶς ἀπηγγειλε τὴν τυπικὴ ...ἐνσυνθεσίαν πρὸς τὸν ἐτοιμοθάνατο. Μιλοῦσε στὸν ἀρωστο γιὰ τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου τούτου, τὴν προσκαλοῦσε νὰ μετανοήσῃ καὶ τοῦ ἀνέφερε ὅτι στὸν Παράδεισο δὲν ὑπάρχει ὀδύνη, θλίψις καὶ στεναγμός. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτά, καὶ ξαπλωμένος πάντα στὸ φορεῖο, ὁ ἀρωστος ἔκλεινε ἐπὶ τέλους στὴν ἐκκλησία τοῦ ἔψαλλαν ὁλόκληρη τὴν νεκώσιμη ἀκολουθία. Ἔπειτα, μετέφεραν τὸ ἀλείφανο στὸ νεκροταφεῖο ὅπου γινότανε ἡ εἰκονικὴ ταφή. Ὁ παπᾶς δηλαδή, ἔριχνε τρεῖς φκιασιὲς χῶμα, προσεγγοντας πάντα νὰ μὴν τὸ ρίξῃ πιὰ ἀπὸ τὰ γόνατα καὶ κάτω. Ἀλλὰ οὔτε καὶ ὡς ἐδῶ ἔπαιρνε τέλος ἡ μακάβρια τελετή.

Ὁ πραγματικὸς τάφος τῶν λεπρῶν.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν εἰκονικὴ αὐτὴ ταφή, ἔλυναν τὰ γέρια τοῦ λεπροῦ, τὸν σήκωναν ἀπὸ τὸ φορεῖο, καὶ δίχως ἄλλη τιμωρία τὸν ἔβαζαν στὴν ὁπόκεση καλύβα ὅπου ἔπρεπε νὰ περάσῃ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του περιμένοντας τὸν θάνατο. Τοῦ ἄφναν μισκὰ σανίδια γιὰ νὰ πλαγιάζῃ, ἕνα μασπασπά, ἕνα σαβδί καὶ μιά... ροκάνα!

Αὐτὸ ἦταν ὅλο του τὸ βιός ποὺ τὸ εὐλογοῦσε ὁ παπᾶς καθὼς εὐλογοῦσε καὶ τὸν ἴδιο γιὰ τελευταία φορά. Ὑπενθυμίζοντας τοῦ ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶναι... εὐχαριστημένος γιατὶ ἔπαιρνε τὴν ἴδια ἀρρώστεια τοῦ Ἁγίου Λάδου! Τέλος ὁ παπᾶς ἔφευγε. Ἀρίνοντας ὅμως ἀκατάπαυτα καὶ ὁ ἀκόλουθο συγγωρόβαλτε ὅπου μιὰ μὲ τὴν τελευταία συγχώρεση, δίνοντανε καὶ ἡ ἐντολές ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ παραβῇ ὁ λεπρός. «... Δὲν θὰ κυττάξῃς ποτὲ ἐλεγαν ἡ ἐντολὲς —οὔτε μέσα σὲ πηγάδι, οὔτε μέσα σὲ ὀρύγμα. Δὲν θὰ ζητήσῃς νὰ σὲ πλυνουμένου φαί, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τυχὸν θὰ μαγειρεύῃς μόνος σου, μέσα στὴν καταπατῶ σου. Δὲν θὰ μπῇς ποτὲ σὲ κανένα σπίτι ἄλλου καὶ εὐσίσκονται ἄλλοι ἄνθρωποι. Ὅταν ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ τὴν καλύβα σου, θὰ φορᾶς τὴν ροχάνα σου, γιὰ νὰ ἀκούσῃ ὁ κόσμος καὶ νὰ φεύγῃ. Ἀλλὰ καὶ ἔτσι ξπᾶ- ἐλεημοσυνῆ, πάλι δὲν θὰ μπῇ- νὰ γεμίσῃς τὴν ροχάνα σου. Δὲν θὰ μπῇς ποτὲ μέσα σὲ ἐκκλησία οὔτε σὲ σοῦνο. Δὲν θὰ πάῃς ποτὲ μὲ τὸ ἄλογό σου κάτι ποὺ πασχοῦσες. Καὶ μόνο σὰν τὸ ἀγριάπι. Θὰ μπορῇς νὰ τὸ πιάσῃς. Ὡς ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ θὰ ἀκουπᾶς πάνω του ὅλους τοὺ σοδοί σου. Σοῦ ἀπαγορεύεται νὰ πίνῃς κ νὰ τρῶς μὲ ἄλλους ἀνθρώπους ἐκτὸς ἀπ λεπροὺς σὰν καὶ σένα...»

Φυσικὰ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τηροῦνται κατὰτὸ μέτρο τοὺς λεπροὺς αὐτὲς ἢ ἀπαγορεύσεις ποὺ παραπάνω γιατὶ μόνο κάθε φυγοπόβατο ἐπινοοῦσε ἔρανος γιὰ τοὺς λεπρούς. Ἀναγκασμένοι νὰ κάμουν στὶ μποροῦν γιὰ νὰ μὴν πεθάνουν ἀπ' τὴν πεῖνα. οἱ λεπροὶ ἐβγαιναν στὴν ξπιανιά, κράζοντας πάντα τὴν ροκάνα τους.

Ὅταν τέλος πέθαινε ὁ λεπρός, τὸν ἔβαζαν πάλι μέσα στὴν καλύβα του καὶ ...ἐκαμναν ὁλόκληρη ἀκόμη μιὰ τὴ πόμπη.

Ἐκατοντάδες χρόνια ἔγιναν περάσει ἀπὸ τότε. Ἀλλὰ στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν ὕδρα τοῦ τὰ πράγματα δὲν ἔγουν ἀλλάξει ἀκόμα πολύ. Δὲν γνωστὰ ἔφθασε σήμερα κηδείες λεπρῶν, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἔπαψαν νὰ τοὺς ἔχουν ζωντανούς. Κι' ἡ Σπανιολία, ποὺ στάθηκε τὸ ἀντικείμενο τῆς ἐρεύνης μας, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἕνα μεγάλο τάφος ὅπου παπᾶζουν τὰ ζωντανὰ πτώματα...

Π. ΠΙΚΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΛΑΜΠΑΔΕΣ... ΚΟΛΟΣΣΟΙ !

Στὸ Λός—Ἀντζελες τῆς Ἀμερικῆς ὑπάγει κάποιος μεξικανὸς κολοσσοὶς ὀνόματι Ζοζὲ Χεσέρα, ὁ ὁποῖος κατέγει τὸ σκὸρ κατασκευῆς τῶ.. ...ὑψηλοτέρων λαμπάδων τοῦ κόσμου.

Ἰδέαν τοῦ ὕψους τῶν λαμπάδων— κολοσσῶν ποὺ κατασκευάζει ὑποσετε νὰ λάβετε συγκρίνοντας τὸ ἀνάστημα τοῦ μικροῦ κοκοτσιοῦ ποὺ φαίνεται στὴν φωτογραφία μας. μὲ τὴν λαμπάδα ποὺ προσπαθεῖ ν' ἀνάψῃ...

Ἰατρὸς τῆς οἰκογενείας

Ν. Δ. Αἰτία τῆς καταστάσεώς σας εἶναι ἡ πρόωρος ἐπίδοσίς σας σὲ συνηθείας ποὺ ἔχουν βλαβερὰν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ σας. Ὅταν δυναμώσετε ὀλίγον, ὅλα θὰ ἐξαλειφθοῦν.

Δ. Δ. Δ. Ἐνταῦθα. Δὲν φαντάζομαι ἡ κατάστασίς σας νὰ γίνῃ ἀφορμὴ ἀπαλλαγῆς σας ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν θητείαν.

Δ. Δ. Αἱ γναμαὶ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχοῦν. Ἀλλὰ οὔτε πρέπει καὶ ν' ἀδρανήσετε. Νὰ τὴν ἔχετε ὑπὸ διακοπὴ ἐπιτήρησιν ἰατροῦ, νὰ φροντίζετε γιὰ τὴν καλὴν διατροφήν της καὶ νὰ τῆς δίδετε μουρουνέλαιον τακτικώτατα.

Μαίρη, Βασ. Ἡ κατάστασίς σας δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἐμβάλλῃ εἰς ἀνησυχίας. Ἐφ' ὅσον δὲν προϋπῆρξε ἀπαστολὴ παῖδες. Εἶναι κάτι τὸ ἀπολύτως φυσιολογικόν, τὸ ὁποῖον ἐκδηλοῦται ἐντονώτερον κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἐμηνόρροης. Ἐὰν ὅμως προϋπῆρξε τι, τότε πρέπει ν' ἀποταθῆτε εἰς εἰδικὸν ἰατρὸν διὰ νὰ σᾶς συστήσῃ τὴν κατάλληλον θεραπείαν.

Δ. Κ. Σᾶς συνιστῶ νὰ ἀκολουθήσητε τὴν φυσιολογικὴν ὁδὸν ἐὰν θέλετε νὰ ἐξαλειφθῇ παντελῶς κάθε δυσάρεστος ἐκδήλωσις.

Πολυπαθὴς Κ. Π. Ἡ ἀναμὶξ θὰ καταπολεμηθῇ μὲ τὴν ὁποθεραπείαν. Νὰ τρώγετε φαγητὰ μόλις ψημένα στὴν σχάραν, ὅπως τὸ σηκότι, τὴν σπλήναν κ. ἀ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ συνάγι καὶ τὰς περιέργους ἐκδηλώσεις του, πρέπει ν' ἀποταθῆτε εἰς εἰδικὸν λαρυγγολόγον, ὁ ὁποῖος νὰ ἐξετάσῃ κατὰ πόσον αὐτὸ εἶνε φυσικὸν ἢ ποσόγυται ἀπὸ πάθησιν τῆς ρινός.

Ἰσμήνην Σ. Κωνσταντ. Δυστυχῶς ἡ ἐπιστολή σας ἦτο τόσον ἀσαφής, ὥστε ἀδυνατῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Γράψατέ μου καὶ πάλιν λεπτομερέστερον.

Φαντουάν. Πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ θεραπεύσετε τοὺς ρευματισμούς σας, διὰ νὰ παύσῃ καὶ ἡ ἄλλη κατάστασις.

Δέδα Ἀπελπισμένη. Τὸ ὄριον ἡλικίας δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ καθορίσω, καθότι εἰς τὴν ἀναφερομένην περίπτωσιν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν καὶ τὸν ὀργανισμὸν τοῦ πάσχοντος. Σᾶς συνιστῶ, ἐφ' ὅσον ἀνησυχῆτε τόσον, νὰ παύσετε τὸ Progynon Schering. Θὰ σᾶς ὠφελοῦσε ἐξαιρετικά.

Μάϊον. Τὸ ζήτημά σας ἐκφεύγει παντελῶς τῆς ἁρμοδιότητός μου.

Τακτικὴν ἀναγνώστριαν. Ν. Φ. Λ. Ο. Ρ. Ν. Στὸ γάμμα σας δὲν ἀναπτύσσετε σαφῶς τὸ ζήτημά σας. Ὡς ἐκ τούτου ἀδυνατῶ νὰ σχηματίσω γνώμην καὶ νὰ σᾶς συστήσω τὰ δέοντα.

Γράψατέ μου λεπτομερέστερον.

Πάντως, ἕως ὅτου σᾶς ἀπαντήσω πάλιν, κάμετε χρῆσιν τοῦ κατωθι ἀναγραφομένου σκευάσματος:

Bromure de sodium) ἀὰ	
» » potassium)	10 gr.
Chloral	4 gr.
Eau	1000 gr

Θὰ παίρνετε δύο κογλιάρια τῆς σούπας ἡμερησίως, μετὰ τὸ φαγητόν.

Νίτσαν. Δύναμαι νὰ συνεγίσετε τὴν θεραπείαν τὴν ὁποίαν σᾶς συνέστησε ὁ ἰατρός σας, ὀγι βέβαια μὲ τὴν αὐτὴν σχολαστικότητα. Πάντως μιὰ ἀκτινογραφία θὰ ἔλυε τὸ ζήτημά σας.

Φερελπίδα, Χ. Κ.— Εἰς τὴν περίπτωσίν σας συνιστᾶται ἡ τεχνητὴ αἰμοσφαγία. Πρὸς τοῦτοις θὰ τρίψετε τὰ πάσχοντα μέρη μὲ ὀλίγο ψλὸ ἄλας, κάθε πρωΐ, ἡμέραν παρ' ἡμέραν.

Τὰ σπυράκια θὰ ἐξαλειφθοῦν σὺν τῷ χρόνῳ μόνα τους. Πρέπει ὅμως ν' ἀποφεύγετε τὰ ξυρὰ καὶ τ' ἀλυσιὰ καὶ γενικῶς τὰ καουκεύματα καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά. Ἐπίσης εἰς τὸ ξύσιμά σας νὰ εἶσθε ἀγρὸς καὶ προσεκτικός. Ὀλίγο μουρουνέλαιον θὰ σᾶς ὠφελοῦσε πολύ.

Ὁ ἰατρὸς Γ. ΓΟΥΡΑΣ

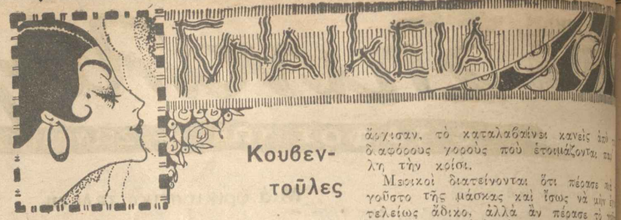

Κουβεντοῦλες

Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ γαλοῦν τὰ καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς τους μὲ τὴν σκέψη πὼς θὰ γεράσουν μιὰ μέρα. Ἡ σκέψη αὐτὴ τοὺς κατανᾷ μαρτύριο καὶ τῆς ἐμποδίζει ν' ἀπολαύσουν κάθε τι στὴ ζωή. Βλέπουν κάθε χρόνο μὲ τρόμο νὰ ἔρχεται ἡ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων τους καὶ ξεγνοῦν ὅτι στὰ μικρά τους χρόνια δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα νὰ μεγαλώσουν, νὰ γίνουν γυναῖκες, νὰ μὴν εἶναι πιὰ κοριτσάκια. Ἡ ξένη πεῖσα δὲν τοὺς χησίμευσε ποτὲ καὶ περιφρονοῦσαν τοὺς μεγάλους ποὺ τοὺς ἔλεγαν διαρκῶς: «Χαρῆτε τὰ νειάτα σας, ἀπολαύσετε τὰ παιδικά σας χρόνια πούναι ξένοιαστα κι' εὐτυχισμένα».

Ὕστι παρνοῦν ὅλα, τ' ἀρίνομε νὰ περνοῦν χωρὶς ν' ἀπολαύσωμε ὅ,τι μᾶς δίνουν κι' ὕστερα λυπούμαστε ποὺ δὲν ἀπολαύσαμε ὅσο θάπρεπε. Δὲν μιλῶ μονάχα γιὰ τὴν ἡλικία, ἀλλὰ γιὰ κάθε τι ποὺ μᾶς προσφέρει ἡ ζωή. Πρέπει νὰ τὸ ἀπολαμβάνουμε στὴν ὥρα του, ὥστε ὅταν τὸ γάσωμε νὰ μᾶς ἐγῃ μείνῃ τουλάχιστο ἡ ἱκανοποίησις ὅτι τὸ ἀπολαύσαμε ὅσο μποροῦσαμε.

Κάθε ἡλικία, ἔχει τὶς εὐχαριστες στιγμές της, τὶς ἀπολαύσεις της καὶ δὲν πρέπει νὰ σκεπτόμαστε ἀντίθετα, γιατὶ τότε τίποτε δέβαια δὲν θὰ μᾶς ἀρέσῃ καὶ θὰ γαλάμε τὴ ζωή μας σκεπτόμενοι διαρκῶς ὅτι τὰ γρόνια περνοῦν.

Πόσες φορὲς βλέπομε ἡλικιωμένες κυρίες ποὺ παρουσιάζουν ἕνα πρόσωπο τόσο εὐχαριστημένο, μία φυσιογνωμία τόσο ἀνοκτὴ καὶ ξέγνοια νὰ κάνουν παρέα μὲ τοὺς νέους. Ὁ λόγος εἶναι, γιατὶ δὲν ἄφησαν τὸν ἑαυτό τους νὰ καταπέσῃ μὲ τὴν σκέψη ὅτι ἐγέρασαν, δὲν τὸ ἐσκέπτοντο ποτὲ αὐτὸ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι ἡ καρδιά τους ἔμεινε νέα.

Στὸ γέρι μας εἶναι νὰ μὴ γεράσωμε ποτὲ ψυχικῶς ὅπως στὸ γέρι μας εἶναι νὰ γεράσωμε ἀπὸ τὰ δεκαεκτὼ μας γρόνια. Ε.

Μόδα

Τὰ ἀσπρόσουρα ἀκολουθοῦν πάντα τὶς τουαλέττες καὶ τὰ φορέματα, γι' αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ μακρύνουν καὶ τὰ ὑποκάμισα διότι ὅλα εἶναι ἀλληλένδετα. Δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχωμε μακρυὲς φούστες καὶ ὀγι μακρυὰ ὑποκάμισα. Ἐκ παραλλήλου, μὲ τὰ ἀσπρόσουρα, μεγάλες μεταλλαγὲς παρουσιάζουν καὶ τὰ ντεζαμπιγιὲ καὶ ἡ ὀμπρὲς, μολονότι τὰ ντεζαμπιγιὲ τείνουν νὰ καταγηθοῦν, τώρα ποὺ ἡ γυναῖκες ἐργάζονται ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια τους. Ἡ ρόμπα ἡ καμωμένη ἀπὸ φανέλλα ἢ κρὲπ πικὲ εἶναι ἀρκετή. Ὅσες ἐν τούτοις γρειάζονται καὶ ντεζαμπιγιὲ πρέπει νὰ ξέρουν ὅτι συνηθίζονται πολὺ τὰ καμωμένα ἀπὸ κρὲπ—ντὲ —σὶν ματελασσὲ μὲ ντυβετὶ, ἀπὸ μέσα γιὰ νὰ κρατοῦν ζέστη. Ἡ ρόμπα αὐτῶν τῶν ντεζαμπιγιὲ εἶναι κλασικὴ καὶ δὲν παραλλάσσει πολύ. Εἶναι κυρτὸ μὲ φουσκωτὰ μανίκια στοὺς ἀγκῶνας. σταυρωτὰ ἐμπρὸς ἀλλὰ γωρὶς ρεβὸ καὶ γωρὶς γαντζιρισια διότι ἡ βελονιὲς τοῦ ματελασὲ εἶναι ἀρκετὰ γαντζιρισμα.

Ἡ ρόμπα μοιάζει πολὺ μὲ τὶς ἀνδρικὲς φανελλένιες ρόμπες καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ διπλώνεται εὔκολα καὶ νὰ μπαίνῃ ἐν ἀνάγκῃ καὶ στὴν βαλίζα. Ἂν πρόκειται νὰ πᾶμε σὲ καμιὰ μικρὴ ἐξοχούλα τὸ Σαββατοκύριακο. Ἐκτὸς τῆς φανέλλας μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ φευτοφανέλλα, ἀλλὰ τὸ πιὸ ζεστὸ καὶ πιὸ μαλακὸ ὕφασμα γιὰ ροῦπα εἶναι τὸ «Πυτζενέ».

Καρναβάλι

Καρναβάλι! Μπῆκε λοιπὸν τὸ Καρναβάλι; Ἀργισαν ἡ ἀποκρές; Καὶ βέβαια ἀργισαν. τὸ καταλαβάνει κανεὶς ἀπὸ διαφόρους γοροὺς ποὺ ἐτοιμάζονται γιὰ τὴν χρονιά.

Μερικοὶ διατείνονται ὅτι πέρασε τὸ γοῦστο τῆς μάσκας καὶ ἴσως νὰ μὴν εἶναι τελείως ἀδικο, ἀλλὰ ἂν πέρασε τὸ γοῦστο τῆς μάσκας αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι θὰ μείνουν ποτὲ ἡ γυναῖκες νὰ θέλουν νὰ σκαρεύονται. Δὲν φοροῦν ἴσως μάσκα, θὰ φτιοῦν Σπανιόλες ἢ Βενετσιάνες ἢ πολίτισσες.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ μοδέρνα μασκ... εἶναι τῆς Κινέζας τῆς Γιαπωνέζας

Ἀνθοπῶλις : Φοῦστα ἀπὸ πράσινο μουσελίνα μὲ μπάντα φοῦστας πάλ σταλισμένη με μικρὰ ἄνθη. Ποδιὰ ἀπὸ ὀργανζὶ φοῦστας. Κοστοῦμι παιδικό : Κοστούμι κομπινεζὸν φούστα καμωμένη ἀπὸ βελουτίνα με πράσινα κεντημένα με μηλιὰ ἢ λουλούδια.

Αἰγυπτίας, τῆς Ὀλλανδέζας καὶ τῆς σικῆς ἀνθοπώλιδος ποὺ εἶναι ἐνδεδυμένη κοστοῦμι γιὰ κάθε νέα ποὺ θέλει νὰ σκαρεύῃ.

Ἡ ὁμορφιὰ σας

Πολλὲς ἀναγνώστριές μου, ποὺ μοῦ νοῦνται ὅτι τὸ δέκα τους εἶνε... Ἂς διαβάσουν λοιπὸν προσεκτικὰ γράφω σήμερα καὶ ἂς τὰ ἔγουν ὑπ' τους, φύτως ὥστε νὰ μὴ ἀναπαλαιώνω τὰ ἴδια ματα στὴν ἀλληλογραφία.

Τὰ δόδρα θὰ κάνουν πλοῦτο μ... νεφὸ καὶ θὰ σαπωνίζωνται ... σαπούλι ὅπως εἶναι τὸ πρασινο Μασσαλίας ἢ τὸ Κεστρικό. Ἂς μ... ζουν ὅτι ὅσο πιὸ ἀκριβὸ εἶναι πούνι, τόσο πιὸ καλὸ εἶναι, ἀλλὰ ... παμε πολλὲς φορὲς ὅτι σαπούνι, πο...

τοῦμα πρέπει νὰ ὁρᾶμε μόνες μας τί συνδυάζεται μὲ τὸ εἶδος τῆς ἐπιδερμίδος μας.

Ὅσες ἔγουν ξηρὰ ἐπιδερμίδα ἂς ἀποφεύγουν τὸ σαπούνισμα κάθε δράδυ καὶ ἂς πλένονται μόγυ μὲ γλιαρὸ νερό. Ἔπειτα θὰ δάζουν μιὰ κρέμα λιπαρά.

Θὰ καταλάβετε μόνη σας ἂν μία κρέμα εἶναι λιπαρὰ ἢ ὄγι, διότι ἡ λιπαρὰ ἀφίνει μιὰ πολὴ ὥρα λίπος στὴν ἐπιδερμίδα, ἐνῶ ἡ ξηρὰ ἐξαφανίζεται ἐν τῷ ἅμα.

Τὰ στυσάκια, τὰ ἰδρώμενα τῆς νεότητος παρνοῦν μὲ τὴν ἡλικία, ἀλλὰ πρέπει νὰ δοηθήσωμε τὸν ὀργανισμὸ φροντίζοντας νὰ μὴν εἴμεθα δυσκοίλιοι, νὰ τρώωμε φαγητὰ θρεπτικά, νὰ ἀποφεύγωμε τὰ ἁλμυρὰ καὶ λιπαρὰ καὶ νὰ ἱδρώμεθα καλὰ ὅταν τρώωμε. Ἐπίσης πρέπει νὰ ἀποφεύγωμε νὰ τρώωμε βιαστικά.

Στὸ προσεγές θὰ μιλήσωμε γιὰ τὶς φακίδες, γιὰ τὶς κοκκινελὲς καὶ ἄλλα.

Συμβουλὲς σὲ ὅσες μακιγιάρονται

Μιὰ ἐλαφρὰ σκιὰ κολακεύει πολὺ τὰ μάτια ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη τέγνη, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται. Θὰ σκιάζωνται ἐλαφρὰ τὰ ἀπάνω βλέφαρα μὲ ἕνα κοσμετὶκ ποὺ δὲν θὰ εἶναι μαῦρο ἀλλὰ μπλὲ φονσέ. Μὲ τὸ ἴδιο θὰ περάσετε τὰ ἄκρα τῶν βλεφαρίδων γιὰ νὰ τονωθοῦν τὰ ματοτσίνουρα.

Ἕνα καλὸ κοσμετὶκ γι' αὐτὴν τὴν χρῆση εἶναι τὸ Azurin ποὺ μποφεῖτε νὰ τὸ γοσπωποιεῖτε χωρὶς φόβο νὰ δλαφθοῦν τὰ ματια σας, γιατὶ εἶναι σκευασία ὀφθαλμολόγου. Ἂν θέλετε δὲ νὰ δώσετε στὰ ματια σας, μιὰ λάψῃ ἐξαιρετική, γωρὶς φόβο πλὲ νὰ δλάψετε τὴν δρασί σας, γοσπωποιεῖτε τὴν ὀφθαλμολοψὴ Κοῦζι, εἰς δόσιν τοῦ ἑκατό. Μολονότι δῶως δὲν δλέπετε, πουτσὸ νὰ γίνεται καὶ ὑπερβολικὴ γρῆσις γωρὶς λόγο. Ὅταν πρόκειται νὰ πᾶτε πουθενὰ δράδυ μποφεῖτε νὰ γοησιμοποιήσετε τὴν λοψὴ Κοῦζι, ἄλλως ἀσκεισθῆτε στὴν Azurin.

Τὰ γείλη μακιγιάρονται πολὺ πιὸ εὔκολα. Πρέπει ἐν τούτοις νὰ προσέγωμε ν' ἀκολουθοῦμε τὸ σγῆμα ποὺ ἔγουν τὰ γείλη μας καὶ νὰ μὴ γαράσσωμε ἰδιαιτέρως τὴν περιφέρειαν, ἂν δὲν ὑπάγῃ διόλου.

Τὰ καλύτερα κραγιὸν εἶναι τὰ Μισέλ, ἀλλὰ πάντα καλὸ εἶναι νὰ δάζωμε ποσγυμένως στὰ γείλη λίγο δούτυρο ἀπὸ κακάο ποὺ δοίσκεται σὲ δλα τὰ ροφεῖα. Τίποτε τὸ πρόσωπο δὲν θὰ τὸ μακιγιάρωμε ποτὲ ἂν δὲν δάζωμε πρῶτα τὴν κρέμα μας.

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ

Οἱ καλεσμένοι ἑνὸς γεύματος, ὅσοι ἰδίως ἔγουν τὴν συνήθεια νὰ τρῶνε ἀργά, πρέπει νὰ σεδίζουν λίγο φαγητὸ στὸ πιάτο τους, ὥστε νὰ μὴ μένουν τελευταῖοι. Καὶ οἱ οἰκοδεσπόται δῶως πρέπει νὰ προσέγουν νὰ συνδαλέγωνται μὲ τοὺς προσκαλεσμένους των, γιατὶ ἂν ἔγουν τὸ ἰδίωμα νὰ τρώνε γρήγορα καὶ μεῖνουν τελευταῖοι οἱ προσκαλεσμένοι, τὸ λάθος θὰ εἶναι δικό τους. Ἂν ξέρουν ὅτι συνηθίζουν νὰ τρώνε γρήγορα, ἂς δοίσκουν τίποτα κουδέντες σύντομα ὥστε νὰ δίνουν καιρὸ στοὺς προσκαλεσμένους των νὰ τρώνε μὲ τὴν ἡσυχία τους. Θὰ προσέγουν ἐπίσης οἱ οἰκοδεσπόται νὰ ἀποφεύγουν τὰ ἁλμυρὰ φαγητὰ γιὰ νὰ μὴ δάζουν σὲ δύσκολη θέση τοὺς προσκαλεσμένους των καὶ τοὺς ἀναγκάζουν νὰ τρώνε κάτι ποὺ ἴσως δὲν τοὺς ἀρέσει. Ἀφοῦ ἡ καλὴ ἀνατροφὴ ὑπογρεώνει τὸν προσκαλεσμένο νὰ τρώῃ ὅ,τι σεδίζεται στὸ πιάτο του ἕστω καὶ ἂν δὲν τοῦ ἀρέσῃ.

Τὰ φαγητὰ ποὺ προσφέγονται σ' ἕνα γεῦμα, δὲν πρέπει νὰ εἶναι φαγητὰ ποὺ μποροῦν καὶ νὰ μὴν ἀρέσουν σὲ πολὺ κόσμο π.γ. ταγανὰ, καλαμάρια, στιφάδο σκορδαλιά, κοέας μὲ κυδώνια ἢ κάστανα κ. ἄ. Φυσικὰ ἐξυπακούεται ὅτι μιλοῦμε γιὰ γεύματα σιλικά, ὄγι ἐπίσημα, γιατὶ στὰ ἐπίσημα τὰ μενοῦ εἶναι ὡσισμένα καὶ ἀπέγουν πολὺ ἀπὸ τὰ φαγητὰ ποὺ ποσοφέρομε στὰ καθημερινὰ γεύματα.

Γιὰ τὸ νοικοκυριό σας

Γιὰ νὰ καταλάβετε μιὰ οἰκοδέσποινα ἂν εἶναι καλὴ νοικοκυρὰ ἢ ὄχι, θὰ ἔρθανε νὰ τὴν παρακολουθήσετε ὄγι μιὰ μέρα ποὶν κάμῃ μιὰ δεξίωση, ἀλλὰ μιὰ μέρα μετὰ τὴν δεξίωση. Ἐκείνη ποὺ δὲν εἶναι καλὴ νοικοκυρὰ δὲν ἐνδιαφέρεται οὔτε γιὰ νὰ σιγουρίσῃ οὔτε γιὰ νὰ κούψῃ τὰ διάφορα πράγματα ποὺ εἶγε δγάλει, οὔτε γιὰ νὰ δάλῃ τὸ κάθε τι στὴ θέσι του. Ἡ καλὴ νοικοκυρὰ τουναντίον θὰ κούψῃ μόνη της τὰ ποστήκια, τὰ πιάτα, θὰ τοποθετήσῃ στὴ θέσι τους τὰ διάφορα μπιμπελό, θὰ ἐπιστατήσῃ στὸ σίναγμα τῶν γαλιῶν, στὸ ξεσκόνισμα καὶ θὰ τακτοποιήσῃ αὐτὴ ἡ ἴδια τὰ τσαπεζομάνδηλα καὶ τὶς πετσέτες ὅταν πλυθοῦν καὶ σιδερωθοῦν. Ἀφοῦ φτονίσῃ καὶ ἐπιθλέψῃ δλα αὐτὰ τότε μόνον θὰ ξαναπάσῃ τὰ ἐσγγειρά της ἢ τὸ πλέξιμό της. Ἀπὸ μεικὲς τέτοιες. Ἀσήμαντες στὴν ἐπιφάνεια, λεπτομέρειες ἀλλὰ σπουδαιότατες ἂν τὶς καλοποσσέξῃ κανεὶς φαίνεται ἡ νοικοκυροσύνη καὶ τὸ πρακτικὸ πνεῦμα μιᾶς καλῆς νοικοκυρᾶς.

Κουζίνα

Κοτόπουλα παν κέτ.—Γιὰ 2 μέτοια κοτόπουλα. 50 δράμια δούτυρο. 3—4 μέτοια κρεμμύδια. 2 καρότα, ἕνα φύλλο δάφνης. 50 δράμια γάλα. 2 κόκοι αὐγῶν. 2 κουταλιὲς τῆς σούπας ἀλεύρι. τὸ χυμὸ ἑνὸς λεμονιοῦ καὶ ἀνάλογο νερό. ἁλάτι καὶ πιπέρι.

Ἀφοῦ ἑτοιμάσουμε τὰ κοτόπουλα, τὰ μαδήσωμε δηλαδή, τὰ καθαλίσωμε καὶ τὰ πλύνωμε, τὰ τσιαγίζωμε σὲ τέσσαρα μέρη. Τὰ πλένωμε πάλι καλὰ καὶ τὰ δάζωμε στὴ φωτιὰ μιὰ κατσαρόλα γιὰ νὰ ξανθίσωμε τὰ κρεμιδάκια. Φιλοκομίσωμε. μὲ τὸ δούτυρο. Ὅταν ξανθίσουν. τότε δυναλώνωμε τὴν φωτιὰ καὶ δίγνωμε καὶ τὰ κοτόπουλα μέσα γιὰ νὰ καβουρντισθοῦν λιγάκι ἀπ' ὅλα τὰ μέση. Κατόπιν δίγνομε στὴν κατσαρόλα τὸ ἀλεῦρι. σιγὰ σιγὰ ὅμως γιὰ νὰ μὴ σβολιάσῃ καὶ ποσσθέτωμε τόσο νερὸ. ὥστε νὰ σκεπασθοῦν τὰ κομμάτια τοῦ κρέατος. Βάζομε τότε τὰ καρότα φιλοκομισμένα. τὸ ἀλατοπίπερο. τὴν δάφνη καὶ σκεπάζομε τὴν κατσαρόλα γιὰ νὰ μὴ ἐξατμίζεται τὸ φαγητό.

Ὅταν τὰ κοτόπουλα ψηθοῦν. τότε σγάζομε τὰ κομμάτια τὸ κρέας ἀπὸ τὴν κατσαρόλα καὶ τὰ τοποθετοῦμε σὲ ἕνα πιάτο. ἐνῶ ἐξακολουθοῦμε νὰ δράζομε τὴν σάλτσα ὥς ποὺ νὰ πήξῃ καλὰ ἀνακατώνοντας τὴν διασκῶς.

Στὸ διάστημα αὐτὸ διαλύσωμε τοὺς κρόκους μέσα στὸ γάλα. ὅταν δὲ πσκωθῇ ἡ σάλτσα. τοῦ φαγητοῦ τοὺς δίγνωμε στὴν κατσαρόλα ταράζοντας διαρκῶς μὲ ξύλινο κουτάλι. ὥς ποὺ νὰ πυκνωθῇ καλὰ ἐκ νέου. Μετὰ τὸ πύκνωμα δάζομε τὰ κοτόπουλα στὴν κατσαρόλα μὲ τὸ ζουμὶ τοῦ λεμονιοῦ γιὰ νὰ ζεσταθοῦν. τὰ σεδίζομε στὴν πιατέλα καὶ τὰ περιγύνομε μὲ τὴν σάλτσα.

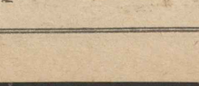

ἡ ἀλληλογραφία μας

Δυστυχισμένη.— Παίρνετε κάθε πωϊ πρὶν τοῦ καφὲ σας μιὰ κουταλιὰ μέλι καὶ νερό. νὰ κανονισθῆτε ἀμέσως γωρὶς κανένα φάρμακο. Τὸ μέλι ἄλλως τε εἶναι ἀπὸ τὶς ὑγιεινότερες τροφές.

Λεονατία Ὕδρα.— Τὰ μηχανήματα ποὺ ζητεῖτε εἶναι εὐρωπαϊκὰ καὶ στοιγίζουν 35—50 φράγκα.

Μαθήτριαν Γυμνασίου.— Δὲν εἶμαι Θεὸς δυστυχῶς γιὰ νὰ σᾶς δώσω ὅλα αὐτὰ ποὺ ἐπιθυμεῖτε. Μιὰ καλὴ κρεμα ὅπως ἡ Ροδαλίνη ἢ ἡ Χαζελίνη θὰ ὠφελήσῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας. ἀλλὰ δὲν μποσεῖ καὶ νὰ κάνῃ θαύματα. Τὰ φρύδια σας θραιώσατέ τα. ξεροζώνοντας μὲ εἰδικὸ τσιμπιδάκι τὶς περιττὲς τρίχες.

Ἑλεν. Νικολ. Ἀμαρούσιον. —Θυμᾶμαι τὴν περίπτωσί σας καὶ σᾶς συνιστῶ τώρα λίγες ἐνέσεις «Κολεζίν». Δύο κουτιὰ φθάνουν ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς τὶς κάμῃ πεπειραμένη νοσοκόμος.

Μ. Τ. Σ. Βόλον.— Μερικοὶ ψηλώνουν σιγὰ—σιγὰ ὡς τὰ 25 καὶ τὰ 28 κάποτε γρόνια, ἄλλοι ψηλώνουν ὅσο ἔγουν νὰ ψηλώσουν ὡς τὰ 18 κι' ὕστερα στιματοῦν. Σεῖς φαίνεται ὅτι δὲν πόκειται νὰ ψηλώσετε περισσότερο, πάντως ὅμως δοκιμάστε νὰ κάνετε συστηματικὴ γυμναστικὴ καὶ ἴσως κάτι ἐπιτύγετε. Κι' ἂν δὲν ψηλώσετε δὲν θὰ σᾶς κάμῃ κακὸ γιατὶ ἡ γυμναστικὴ πάντα ὠφελεῖ.

Μαθητριούλαν.— Εἶναι φοβερὰ ὀδυνηρὲς ἡ γιονίστρες. τὸ ξέσω—ὄγι ἐκ πείρας εὐτυχῶς—ἀλλὰ μὲ τὸ φάρμακο ποὺ ἐσυνεσθῆ τώρα μποσεῖ νὰ λείψῃ αὐτὸ τὸ κακό. Εἶναι ἕνα σωληγάριο ποὺ πωλεῖται σὲ δλα τὰ φαρμακεῖα καὶ λέγεται: Ντεζιτίν. Τὸ ἐδοκίμασαν πολλοὶ γνωστοί μου καὶ τὸ δρῆκαν θαυμάσιο.

Καστανόξανθη, Κ. Κ.—Ἡ ὄγα εἶναι αὐτὴ ποὺ πουλοῦν στὰ γωματοπωλεῖα καὶ θὰ τὴν ἀναπαλαιώσετε μὲ δαλείνη γιὰ νὰ ἐπιτύγετε τὸ γρῶμα ποὺ θέλετε. Εὐγαριστῶ γιὰ τὶς καλὲς εὐγὲς σας καὶ σᾶς ἀνταδώνω. κάθε εὐτυχία γιὰ τὸ 1933.

Ὑδρόνην. Ἀν. Νικόλαον. Πρέπει νὰ γοησιμοποιεῖτε πάντα ἕνα ἀγνὸ κολλοειδὲς ἀκουπίζεσθε καλὰ καὶ ὕστερα νὰ δάζετε ἄλλα τὰ ἄλλα. Ὅσο γιὰ νὰ ἀποφύγετε τὸ πόρισμα σας. δὲν ὑπάγει τίποτα νὰ μὴν εἶναι τὸ λεγόμενον ναλικὸ «fard» ποὺ δλάπτει.

Γιὰ τὰ μαλλιά σας γοησιμοποιεῖτε μετὰ τὸ δάσιμο γαμομήλι δρασμένο γιὰ ξέδγαρο. Βύγαιστο γιὰ τὶς εὐγὲς σας καὶ σᾶς ἀντεύγομαι τὸν νέο γρόνο εὐτυγισμένο.

Μάσελ.— Χαίρομαι ποὺ ἀνακοφίζω ἐ ἐσᾶς μιὰ παλιὰ γνώριμο. Γιὰ τὸ ζήτημά σου γοροῦ θὰ σᾶς τὸ ἐξῆς: Δὲν τὸ βοίσκω ἄτοπο καὶ ἀφοῦ ἐγ νὰ σηγύνεστε σὲ γοροδιασκαλεῖο. ἄλλα θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ τὸ ἔβλεπαν οἱ γονεῖς σας. Ἂν δὲ σᾶς γοροδιασκαλεῖο. πού πᾶτε σηγύνουν κακὸς πρέπει νὰ σᾶς ἀσκαλοῦν οἱ γονεῖς τας δὲν θὰ ἔχουν ἀντίρρησι. ἂν ὅτι μὲ πρέπει νὰ πᾶτε νὰ σηγύνετε.

Ὁ γαρακτὴρ γαμακιᾶς σας ἔγγνει μιὰ ἐλαφρὰ ἐπιπλαϊότητα γωρὶς ὅμως νὰ αὐτὴ ἡ ἐπιφαιότης θὰ σᾶς δλάψῃ ἀν δὲν τὴν καταπολεμήσετε. Εἶσθε ρωμαντικὴ σὰς καὶ αἰσθηματικὴ πράγματα ἐπικίνδυνα γιὰ τὸν αἰῶνα μας.

Νίτσαν. Πάτρας.— Ἡ περιπτώσις μου εἶναι τέ δὲν ὑπάγει ἀποτελεσματικὸ γιὰ τὴν ἐγκυμοσύνη ἐν λόγω ἀναγνωστιαν νὰ μὴ τὴ συστήσῃ. Περιμένω ὅμως ἀκόμη καὶ ὁ λόγος θὰ εἶναι δτι εἶδε ποὺ εἶγα δίκηο.

Νίνετ Θεσσαλονίκης.— Ἡ Ροδαλίνη καλὴ εἶναι. ὅσο γιὰ πούδρα ποτὲ μὴ σᾶς τὴν Ρέα σε γοῦμα φυσικό. Ἡ Ροδαλίνη ποσπεῖ νὰ μπαίνῃ πάντα πρὶν ἀπὸ τὴν πούδρα. "Ὅσο γιὰ τὰ ματοτσίνουρα τὰ δυναμώνει καὶ τὰ μακρύζει ἕνα κοσμετὶκ ποὺ λέγεται Ἀζουρίν. Θὰ τὸ δρῆτε στὰ καλὰ μαγοπολεῖα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Φελίξ Κ...

Ο "Ζερβοχέρης"

—852. Μπράντουεη Σαρής; Μάλιστα. Αμέσως».

Ο Τζών Λίμπεργκ, διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Ἀνθρωποκτονίας, ἄφισε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου κι' ἐστράφη πρὸς τὸν γραφέα του:

—Δῶσε γλήγορα, εἶπε, στοὺς σταθμοὺς τῆς περιφερείας Γκράντσυ τὸν ἀριθμὸ 852. Μπράντουεη Στρήτ. Στὸ ὑπόγειο αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ σύρθηκε ἕνα πτῶμα κομματιασμένο...

—Ἔγουμε τίποτε νέα, ἀγαπητέ; ἐρώτησε ὁ ντετέκτιβ Φράνκ Γκράϊη, μπαίνοντας ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο.

—Ναί, Φράνκ, ἀπήντησε ὁ Λίμπεργκ, κάτι ἔγομε μὰ δὲν μοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ δουλειὰ καταλληλη γιὰ σένα,. εἶσαι πολὺ νέος γι' αὐτό...

—Γιὰ τοὺς νέους εἶνε ὅλα καταλληλα, ἀγαπητέ, ἔκαμε ὁ Φράνκ, παίζοντας. Ἀπὸ τὰ νέα τοῦ διευθυντοῦ του τὴν διεύθυνσι τῆς «δουλειᾶς».

Ὁ Φράνκ Γκράϊη ἦταν μόλις πέντε μῆνες στὴν ὑπηρεσία τοῦ Γραφείου Ἀνθρωποκτονίας. Μολονότι ἦταν πολὺ νοσηφιλόνεος, τολμηρός, εὐκίνητος καὶ ἀποφασιστικός, δὲν τοῦ εἶχαν ἀναθέσει ἀκόμη καμμιὰ σοβαρὴ ἀποστολή, γιατὶ τὸν θεωροῦσαν νέο ἀκόμη καὶ γνώσεις πείρα. Αὐτὸς ὅμως μὲ κάθε τρόπο ἐζητοῦσε τὴν εὐκαιρία νὰ δείξῃ τὶς ἱκανότητές του.

Καὶ νὰ ἡ εὐκαιρία! Ἦταν μόνο αὐτὸς διαθέσιμος στὸ γραφεῖο τὴν στιγμὴ ποὺ ἀνηγγέλθη τὸ ἔγκλημα τῆς ὁδοῦ Μπράντουεη 852.

Ὅταν ἔφθασε στὴν ὁδὸ Μπράντουεη 852 εὗρῆκε σχεδὸν ὁλόκληρη τὴν συνοικία μαζεμένη ἐκεῖ ἀπ' ἔξω. Οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς περιφερείας μὲ κόπο ἄνοιγαν δρόμο γιὰ νὰ μπῇ κανεὶς στὸ ὑπόγειο, ὅπου εἶχε βρεθῇ τὸ πτῶμα.

Ὁ Φράνκ κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἀνακατεύθηκε μὲ τὸν κόσμο.

—Ἐγὼ ἄκουσα δυὸ πιστολιές, τὴν νύχτα, ἔλεγε κάποιος γείτονας σ' ἕναν ἄλλον, ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι γινόταν... ἔγκλημα;...

—Κι' ἐγὼ εἶχα ἀκούσει ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ ἐστάματησε ἐδῶ ἀπ' ἔξω κι' ἐβούλευε ὥρα πολλὴ ἡ μηχανὴ τοῦ κάνενας τουρκητικὸ θόρυβο, μὰ ἐνόμισα πὼς ἦταν καθυστερημένοι γλεντζέδες... ἔλεγε ἄλλος.

Ὁ Φράνκ εἶχε ἀμέσως—ἀμέσως δυὸ καλὰ στοιχεῖα. Ὅτι πιθανῶς ὁ φόνος εἶχε γίνει μὲ πιστόλι καὶ ὅτι δὲν ἦταν ἕνας ὁ δολοφόνος, ἀφοῦ κάποιος ἔμενε στὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ προκαλῇ θόρυβο καὶ νὰ ποσέγῃ μήπως φανῇ ἡ ἀστυνομία. Ἐπίσης ἐμάθαινε ἔτσι ὅτι εἶχε χρησιμοποιηθῇ αὐτοκίνητο. Ἀσα ἡ οἱ φονεῖς ἤρθαν ἀπ' ἔξω ἢ ἔγινε μεταφορὰ κάποιου πτώματος...

Ὕστερα ἀπὸ τὶς πληροφορίες αὐτὲς ὁ Φράνκ ἐμπῆκε στὸ τρομικὸ σπίτι.

Ἐπορώρησε μέσα. Ἀριστερὰ ἦταν, μιὰ μικρὴ ἀποθήκη. Στὸ βάθος ἦταν ἕνα μεγάλο δωμάτιο στρωμένο μὲ τσιμέντο. Στὸ πάτωμα βρισκόταν ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα ἀκρωτηριασμένο κατὰ τὸν φρικωδέστερο τρόπο. Ὅπως φαινόταν ἄνηκε σὲ ἄνθρωπο 25—27 ἐτῶν, ζαγκὸ, ψηλὸ καὶ εὐσωμο. Πουθενὰ γύρω δὲν ὑπῆρχαν ἴχνη αἵματος. Δὲν ἦταν δυνατὸ, νὰ εἶχαν μεταφέρει ἀπὸ ἄλλου τὸ πτῶμα, ἐκτὸς ἂ, τὸ εἶχαν τυλίξει κάπου κι' ἔτσι ἀπέφυγαν ν' ἀφίσουν ἴχνη. Τὸ αἷμα ὅμως, ὅπως ἦταν γνωτὸ καὶ ὅπως εἶχε πῆξει στὰ σημεῖα τοῦ διαμελισμένου σώματος, ποὺ ἦσαν πλησιέστερα στὴν τρύπα τῆς ροῆς, ἔδειχναν πὼς τὸ θῦμα εἶχε σφαγῇ ἐκεῖ ἐπὶ τόπου.

Μολονότι τὰ πόδια ἦσαν σχεδὸν τελείως κομμένα ἀπὸ τὸν κορμὸ καὶ τὸ ὅλο σῶμα ἦταν κομματιασμένο ἀπὸ ξῆς ἀφαιμιές, ὁ θάνατος ὅμως φαινότανε πὼς εἶχε προέλθει ἀπὸ σφαῖρα, γιατὶ ἀκριβῶς στὸ μέσος τῆς καρδιᾶς ὁ Φράνκ παρετήρησε τρυπιὰ πιστολιοῦ, τὸ ὁποῖο παρουσίαζε τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά: τὸ αἷμα, ποὺ εἶχε τρέξει ἀπ' αὐτό, εἶχε σχηματίσει τελειως «σῆμημα» διαγωκισμένο σὲ «πλακούντα» καὶ ὁσὸ ἐνῶ τὸ αἷμα τῶν ἄλλων πληγῶν ἦτα, ἀκόμη στὸ στάδιο τοῦ ἀλαγωρίστου «πλάσματος». Ἄρα τὸ τραῦμα τῆς καρδιᾶς ἦταν παλαιότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα...

Ἔπειτα ὁ Φράνκ παρετήρησε ὅτι στὸ πρόσωπο τοῦ θύματος ὑπῆρχα,, ἀμυχὲς πσάγμα ποὺ ἐσήμαινε ὅτι τοῦ φόνου εἶγε προηγηθῇ πάλη. Κατὰ συνέπειαν τὸ θῦμα τὸ μετέφεραν στὸ ὑπόγειο διὰ τῆς βίας. Ἰσως νὰ γιὰ νὰ τὸ λησταίψουν καί. ἐπειδὴ ἀντιστάθηκε τὸ σκότωσαν. Δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖ οὔτε τὰ ροῦχά του, οὔτε τίποτε ἄλλο ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ κάποια ἰδέα γιὰ τὴν ταὐτότητά του. Ἀπὸ τὰ γέσια ὅμως φαινόταν ὅτι ἀνῆκε σὲ ἀνθρωπο καλῆς κοινωνικῆς τάξεως. Στὰ δάκτυλα τοῦ θύματος παρετήρησε ὁ Φράνκ τὸ ἑξῆς σπουδαῖο, ὅτι εἶχαν κηλίδες αἵματος στὴν ἄκρη τῶν νυχιῶν, γεγονὸς ποὺ μαστροοῦσε ὅτι εἶχαν προξενήσει ἀμυχὲς στὸ πρόσωπο ἢ τὰ γέρια τοῦ δολοφόνου κατὰ τὴν ὥρα τῆς πάλης. Ἄρα ὁ δολοφόνος ἦταν σημαδεμένος ἀπὸ τὸ θῦμα του!... Ἔπειτα, ἡ «διευθύνσις» ποὺ εἶχαν τὰ τραύματα τοῦ θύματος, ἔδειχνε πὼς ἡ φορὰ τοῦ γειτοῦ ἐκείνου ποὺ χτυποῦσε ἦταν ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά· ἄρα ὁ δολοφόνος γτυποῦσε μὲ τὸ ἀριστερὸ γέρι. Κατὰ συνέπειαν ἦταν ζερβογέρης...

—Λεοποινὶς, στὸ σπίτι σας ἀπόψε ἔγινε ἕνα τρομερὸ ἔγκλημα.

Ὁ Φράνκ ἔξήτησε τὸν ἐπιστάτη τοῦ σπιτιοῦ. Παρουσιάσθηκε ἀμέσως. Ἦτα,, ἕνα κοντόγονδρος μαῦρος μὲ τρομαγμένη φυσιογνωμία. Τὸ πρόσωπό του δὲν ἦταν γδαμένο. Δὲν εἶχε ἀκούσει. οὔτε εἶγε δῆ τίποτε...

Πῶς οἱ γειτόνοι ἄκουσαν τότε τὸν θόρυβο τοῦ αὐτοκινήτου; σκέφθηκε ὁ Φράνκ καὶ πῶς ἄκουσαν τὸν πυροβολισμό;

—Ὅσοι κάθονται σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ὅλοι ἀπόψε στὰ διαμερίσματά τους; ρώτησε ὁ Φράνκ.

—Ὅλοι, ἀπάντησε ὁ ἐπιστάτης, ἀποὺτος δέβαιος γι' αὐτό.

—Δῶσε μου τὸ κλειδὶ τοῦ ὑπογείου.

Ὁ μαῦρος ἔβγαλε τὶς τσέπες του, ἔβγαλε τὸ κλειδὶ καὶ τῶδωσε στὸν ἀστυνομικό.

—Θαυμάσια, εἶπε τότε ὁ Φράνκ, βάλλοντας τὸ κλειδὶ αὐτὸ μὲ ἐκεῖνο μόλις ποὺ ὀλίγου εἶγε δοῦ...Ἐλπίζω τὸ Ἔγουν ὅλοι οἱ ἔνοικοι κλειδὶ τοῦ γείου: ἐρώτησε.

—Ὅγι.

—Τότε γιατὶ εὐσῆκα γὼ αὐτὸ τὸ κλειδὶ σ' ἐκείνη τὴ γωνιὰ κοντὰ στὰ τα: Ἐσὺ τὸ πέταξες ἐκεῖ πέρα!

—Ὄγι, ἔκαμε τρομαγμένος ὁ ἐπιστάτης. Ἐσὺ τῶρες, ἀφοῦ δὲν ἔγει τέτοιο κλειδί, ἐπέμεινε ὁ Φράνν

—Ὄγι... ἔγει κι' ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ τὸ ἴδιο κλειδί...

—Ποῦ εἶν' ὁ ἰδιοκτήτης;

—Λείπει σὲ ταξίδι.

—Ἡ οἰκογένειά του ποῦ εἶνε;

—Στὸ πρῶτο πάτωμα...

—Δεσποινίς, ἔλεγε σὲ λίγο ὁ Φράνκ στὴν κόρη τοῦ ἰδιοκτήτη τοῦ τιοῦ, μιὰ ψηλὴ θεσμὴ μελάνα κοῦ καὶ τοῦ ἄνοιξε. ὅταν ἐκτύπησε τὸ τοῦ διαμερίσματός τους. Στὸ σπίτι πόψε ἔγινε ἕνα τρομερὸ ἔγκλημα. σαν ἕναν ἄνθρωπο μὲ πιστόλι καὶ τὸν ἐκομμάτιασαν μὲ μαχαιρί. Εἶγα νεται: σκοπὸ νὰ τὸν μεταφέρουν κάπο νὰ τὸν ἐξαφανίσουν, μὰ δὲν ἐπρόσ γιατὶ εἶδε ὁ γαλατᾶς τὸ πτῶμα. ποὺ εἶνε γαματτηριστικό, θεσπισίως ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἔβωσε στὸ θῦμα τ ριὲς εἶνε ζεοβογέρης, ὄχι ἀπὸ τὴν συνήθεια νὰ ἐργάζεται μὲ τὸ ἀρι γέρι. Αὐτὸ μᾶς δείγνει ἡ κατεύθυν τραυμάτων. Ἄ,, θέλετε, μποροῦμε τὸ ξετάσουμε μαζί γιὰ νὰ πεισθῆτε...

—Τί μ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα τὰ ρώτησε θυμωμένη ἡ κόρη τοῦ ἰδιοκτ

—Σᾶς ἐνδιαφέρουν ἀφοῦ ἔγναι τι σας. Ἔπειτα, μποεῖ ὁ δολοφόνος να γυναίκα,.. καὶ τὸ θῦμα κάποι στῆς... ποιὸς ξέρει!. μοῦ λέτε σᾶς π λῶ, δεσποινίς, γιατὶ εἶναι γδαμένες μὲς καὶ ἡ μασγάλες σας... καὶ γιατ σπαθεῖτε νὰ τὸ κρύβετε;

—Κύριε! Σᾶς ἀπαγορεύω!..

—Ἐγὼ ἐπιμένω νὰ μάθω ποιὸς ἀζεσβογέσης» ἐδῶ μέσα. Ἄλλως τε δάκτυλά του ἀποτυπώματα ἐπάνω τὸ τὸ κλειδί...

Ἡ κόρη τοῦ ἰδιοκτήτη ὡλίς κατ ἀπὸ θυμό.

—Πηγαίνετε ἔξω! ἐφώναξε ἐκνευ Φράνκ.

—Μιὰ ποὺ ἤλθα. δέ, θὰ οὔτω πω κολα. ἀπάντησε γαμογελώντας αὐτός

—Μὲ ὑποπτεύεσθε λοιπὸν ἐμέν κτήνος! Φύγετε ἀμέσως! Φύγετε!

Ὁ Φράνκ ἔκαμε ν' ἀγγίξῃ τὸ γ ἀγουαις ωξέκάνας, μὰ ἕνα δυνατὸ χ ἀκούστηκε τότε. Στὴν παραπορτ εἶγε κτυπήσε. τὴν ἀστυνομικό!

—Μπάσε! ἐφώναξε τότε αὐτὸς σιαμένος. Βοῆκα τὸν ζεσβογέρη! Δ υ. ἐγαστουκίσατε μὲ τὸ ἀριστερὸ γέρι! Καὶ τῶρα φρόνιμα. Κάθε ἀντίστ νε πειστῆ!...

Ὅταν ἡ θερμόαιμη γυναίκα ἐκ τὴν γκάρι της καὶ σκέφθηκε νὰ ἦτα,, ἀργά! Τὸ περίστροφο τοῦ Φ ἐσκόπευε...

Στὸ Γραφεῖο Ἀνθρωποκτονίας σε τὸ ἔγκλημά της... ΦΕΛΙΞ Κ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΤΙΑΝΤΑΣ ΣΕΡΑΟ

(Τὰ προηγούμενα)

Ὁ κόμης Ροβέρτος Ἀλμέν ἀφιερώνει τὴν ζωή καὶ τὴν περιουσία του στὴν ἀνεύρεση μιᾶς γυναικὸς στὴν ὁποία ἀνῆκει ἕνα κομμένο γέρι ποὺ βρῆκε κάποτε μέσα στὸ τραῖνο. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν στάνει στὸ Λονδῖνο. Ἐκεῖ, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ντετέκτιβ Ντὶκ Λέσλυ ἀνακαλύπτει ὅτι, ἡ γυναίκα ποὺ ζητεῖ ὀνομάζεται Μαρία καὶ δύσκεται στὸ σπίτι τοῦ καμπούρη Μάρκους Χέννεο.

17

(Ἡ συνέγεια)

—Μόνο αὐτὸ ξέρετε, ρώτησε ὁ Ἀλιμένα.

—Ναί μόνο ὅτι ὀνομάζεται Μαρία! Ἀλλὰ εἶναι γοητευτὴ καὶ μάλιστα πολὺ θρησκόπιστη...

—Τότε λοιπὸν δὲν εἶναι ἡ γυναίκα σου!.. τόνισε χαρούμενα ὁ κόμης.

—Ναί! Ἴσως ὅμως ἡ ἐρωμένη του,.. ἀπάντησε ὁ Ντὶκ Λέσλυ μ' ἕνα ὕφος σὰν νὰ πιστεύανε ἄλλα πράγματα.

—Κι αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο! Αὐτὸς εἶναι ἀδρίτος!..

—Ἐγὼ λόγους νὰ πιστεύω μάλιστα πὼς εἶναι ἕνας ἔξοχος μὲ πολὺ μεγάλο κῦρος καὶ ἀπορρ. Καθημερινῶς φτάνουν στὸ σπίτι του ἐξοχοι κουρελιασμένοι, κουρασμένοι γιὰ νὰ ἐγχάτουσαν μὲ τὰ πόδια ἀπὸ γῶμακρύνες...

—Ἕνας ἀγγῆγος λοιπόν;...

—Ναί! ἕνας ἀγγῆγος ἢ κάτι παρόμοιο... Δὲν ξέρω ὅμως ἀκόμα τί.

—Καὶ αὐτή;... αὐτή; ρώτησε πάλι ὁ Ἀλιμένα.

—Ἡ γυναίκα!... Δὲν ἔμαθα ἀκόμα γιατὶ εἶδε ὁ γαλατᾶς τὸ πτῶμα. Ἴσως εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ θύματά του...

—Βέβαια ἔτσι θἄναι! Καὶ γιὰ πέστε μου! Πότε θὰ ξαναδῆτε αὐτὸν τὸν Τζών; Ἀπορεῖτε;

—Σήμερα τὴν νύχτα.

—Πού;

—Ἐν ἐνὶ ἐστιατόριο.

—Θἄρθω κι' ἐγώ!

—Ὄγι, ἐξαγωγατε!...

—Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ ἔλθω μαζί σας!

—Καὶ ὑπὸ ποίαν ἰδιότητα Θἄρθετε μαζί μου ἐξαγωγάτες;

—Θὰ πῆτε πὼς εἶμαι φίλος σας...

—Ὁ Τζὼν δὲν θὰ μὲ πιστέψῃ. Καὶ δὲν μᾶς τὸ εἶπατε πιά!

—Ντὶκ Λέσλυ! πεθαίνω ἀπὸ ἀνυπομονησία...

—Ἀνυπομονησία; Καὶ γιὰ ποιὸ πρᾶγμα. ἐξαγωγάτες;...

—Θἄθελα νὰ μάθω ἂν αὐτὴ ἡ γυναίκα ἔναι ἕνα χαμένο γέρι!

—Τσως!... ψιθύρισε ὁ Ντὶκ Λέσλυ.

—Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια; φώναξε ὁ Ρομάνσας τὸν ντετέκτιβ ἀπὸ τοὺς

—Δὲν εἶναι ἐντελῶς βέβαιος...

—Ἀλλὰ σχεδόν;

—Σχεδόν.

—Ὦ! κοινοποιῆστε μου τὴν ἀλήθεια ὅσο γλήγορα μπορεῖτε, καὶ ἡ δέκα χιλιάδες εἶναι σᾶς ἀνήκουν!

—Ὄγι! μὴ βιάζεσθε—μπορεῖ νὰ βοῆκα ἀνθρώπού σας ἀλλὰ δὲν γνώρισα ἀκόμα ἀστυνομικὸ του. Πρέπει νὰ μάθω κάθε τι καὶ ἀντίστοιχο γι' αὐτὸν καὶ ὕστερα ἀπὸ ἀντίκρυσ ἡ δέκα γιλιάδες φράγκα... —Μὰ θἄλω νὰ ἐλευθερώσω αὐτὴ τὴν γυναίκα ποὺ τὸ ἀγαπᾶ...

—Πρέπει νὰ ξεφύγῃ μόνη της... Καὶ—θὰ μὲ ἀκοῦσατε—πρέπει νὰ μὲ βοηθήσετε Ντὶκ Λέσλυ εἶναι πολὺ σοβαρότερο κύριος! τόσο ὁ ἀστυνομικός.

—Εἶμαι ἕτοιμος νὰ πληρώσω καὶ νὰ δαπανήσω ὁτιδήποτε ποσὸν εἶναι ἀναγκαῖον... Φώναξε ὁ Ἀλιμένα ἐκνευρισμένος εἰς τὸ ἔπακρον.

—Δὲν πρόκειται γιὰ χρήματα ἐξοχώτατε. Νὰ σᾶς δώσω ὅλες τὶς δυνατὲς πληροφορίες, νὰ σᾶς ἀποκαλύψω ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια, πάει καλά... Ἀλλὰ νὰ σᾶς βοηθήσω σὲ μιὰ ἀπαγωγή, ὄχι! Εἶμαι ἕνας ἀστυνομικὸς πληροφοριῶν καὶ τίποτα παραπάνω... εἶπε ἤσυχα ὁ Ντὶκ Λέσλυ.

—Πολὺ καλά! Θὰ ἐπιχειρήσω μονάχος μου λοιπόν... Ἀλλὰ —σήμερα τὸ βράδυ Θὰ μὲ πάρετε μαζί σας σ' αὐτὸ τὸ ἐστιατόριο ποὺ δώσατε ραντεβοῦ μὲ τὸν Τζών.

—Αὐτὸ εἶναι μία μεγάλη ἀπερισκεψία ἐξοχώτατε...

—Καὶ γιατί;

—Γιατί; Ἐὰν ὁ Τζὼν μᾶς ἐποδόδε; Ἐὰν εἶναι ἕνας μυστικὸς ὑπηρέτης τοῦ Μάρκους Χέννεο καὶ ὄχι ὁ πιστὸς φίλος τῆς κυρίας Μαρίας ὅπως ἰσχυρίζεται;...

—Μὰ μοῦ ὑποστηρίζατε τὰ ἀντίθετα...

—Ὡραία! Ἀλλὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶναι ἐντελῶς σίγουρος γιὰ τὰ αἰσθήματα τοῦ Τζών; Βέβαια αἰσθάνεται μία μεγάλη λύπη γιὰ τὴν δυστυχία καὶ τὴν τυφλανία τῆς κυρίας Μαρίας...

—Εἶναι λοιπὸν δυστυχής! Βλέπετε. Βλέπετε Ντὶκ Λέσλυ!...

—Ναί! Ἴσως δὲ θὰ ἤθελε νὰ τὴν ἀπελευθερώσῃ.. πρόσθεσε ὁ ντετέκτιβ κυττώντας κατάματα τὸν κόμη Ροβέρτο Ἀλμένα.

—Βλέπετε λοιπόν!

—Σωστά! Ἀλλὰ ὁ Τζὼν ἔγει ἕνα τρομερὸ φόβο στὸν Μάρκους Χέννεο! Καὶ ἴσως δὲν θὰ δεγότανε τελικὰ νά...

—Θὰ τὸν δῶ μόνος μου σήμερα τὸ βράδυ... τὸν διέκοψε μὲ πεῖσμα ὁ Ροβέρτος Ἀλμένα.

—"Οπως θέλει ἡ ἐξοχότης σας. ἀλλὰ δὲν ἀναλαμβάνω καμμιὰ εὐθύνη..

—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἂν μοῦ ξεφύγῃ ὁ Μάρκους Χέννεο! Ἐγὼ θέλω τὴν Μαρία!..

—"Ω! Ἡ ἐξοχότης σας δὲν μοῦ εἶγε μιλήσει ποτὲ γι' αὐτό.. ἀναφώνησε γελώντας ὁ Ντὶκ Λέσλυ.

—Θἄρθετε λοιπὸν νὰ μὲ πάρετε;

—Μάλιστα.

—Καὶ τί ὥρα;

—Στὶς ἐννιάμισυ ἀκριβῶς—σήμερα τὸ βράδυ.

—Πῶς ποέπει νὰ ντυθῶ;

—"Οπως ἐγώ. Βγάλτε τὰ δακτυλίδια σας, τὴν ἁλυσίδα τοῦ ρολογιοῦ σας, τὴν πέολα τῆς γραβάτας σας... Εἶναι ἕνα πολὺ κακῆς σήμης ἐστιατόριο. Καί.. μὴ πάρετε χρήματα μαζί σας.

—Κ' ἂν γροφῆ ὁ Τζών;

—Μέγοι τῆς στιγμῆς δὲ μοῦ ζήτησε.. Νομίζω ὅτι θὰ προσφοῆ τὶς ὑπηρεσίες του δωρεὰν. ἀπὸ εὐγαριστησι· νὰ δῆ ἐλεύθερη τὴν κυρία του,— Κι' αὐτὸ μόνο ἂν κατορθώσουμε νὰ τὸν πείσουμε νὰ ὑπερνικήσῃ τὸν φοβερὸ σόβο ποὺ τρέφει ποὸς τὸν Μάρκους Χέννεο...

—Θὰ τὸ κατορθώσουμε!

—Χμ! Αὐτὸ δὲν μοῦ φαίνεται καὶ τόσο εὔκολο. Ὁ ὑπνωτισμὸς εἶναι μιὰ μεγάλη δύναμι καὶ ὁ Τζὼν εἶναι πολὺ φοβισμένος...

—Πιστεύω στὴν ἐπιτυγία μας!

—Καλά! Σήμερα τὸ βράδυ λοιπόν! Λέω δὲ σήμερα τὸ βράδυ, γιατὶ γύπνησαν πιὰ μεσάνυγτα κ' ἔτσι τὸ αὐριο ἔγινε σήμερα!

Χαμογέλασε ὁ Ντὶκ Λέσλυ.— Καληνύχτα στὴν ἐξοχότητά σας...

—Καληνύχτα!..

Ὁ Ροβέρτος Ἀλμένα ἔμεινε μόνος μὲ μιὰ περίεργη ὑπερδιέγερσι στὰ νεῦρα. Μιὰ ὑπερδιέγερσι ὅμως εὐχάριστη καὶ μεθυστική. Ἐνόμιζε πὼς εἶγε κάνει ἤδη πολὺ μεγάλη πρόοδο στὴν ὑπόθεσι ποὺ εἶγε ἀναλάβει, ἀφοῦ γνώριζε πιὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσι τοῦ Μάρκους Χέννερ. Ὅλος ὁ κόσμος ἦταν σχεδὸν δικός του ἀφοῦ ἤξερε κάτι γιὰ τὴν αἰχμάλωτο αὐτὴ τοῦ καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια! Καὶ τὴν ἔλεγαν Μαρία! Τί γλυκὸ ὄνομα! Καμμιὰ ἀμφιβολία πιὰ πὼς αὐτὴ ἡ Μαρία ἦταν τὸ θῦμα τοῦ Μάρκους Χέννερ ποὺ ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποιὰ ἐγκληματικὴ ἰδέα τὴς εἶγε κόψει τὸ γέρι... Μαρία! Μαρία!..

Αἰσθανόνταν βαθειὰ του μιὰ μεγάλη ἀγάπη, μιὰ ἀτεριόριστη λατρεία γι, αὐτὴ τὴν ἄγνωστη γυναῖκα ποὺ μόλις τὴν εἶγε δῆ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἕνα ὀράδυ. τὴν ἐορτὴ τῶν ἀνθέων στὴ Ρώμη...

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις πέρασε ὁλόκληρη τὴ νύγτα του. Μονάχα κατὰ τὰ χαράματα, κουρασμένος ἀπὸ τὸ ξενύγτι του κυριεύτηκε ἀπὸ μιὰν ἀλόκοτη ἔμμονη ἰδέα. "Αν ὁ Ντὶκ Λέσλυ εἶγε κάνει λάθος στὶς πληροφορίες του; "Αν ὁ ἔγθρός του δὲν ἦταν ὁ Μάρκους Χέννερ; Μήπως ἕνας καμπούρης ὑπῆρχε στὸν κόσμο; Μήπως ἕνας μονάγα μποροῦσε νάγη παγερὰ καταπράσινα μάτια; Καὶ ἂν ἀκόμα ἦταν αὐτὸς ὁ Μάρκους Χέννερ— ὁ καμπούρης μὲ τὰ πράσινα μάτια— δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς εἶγε στήσει παγίδα; Δὲν μποροῦσε νὰ εἶγε κοροϊδέψῃ κι αὐτὸν τὸν σπουδαῖο ἀστυνομικό, τὸν Ντὶκ Λέσλυ;

Τὸ κεφάλι του ἄρχισε νὰ δεσμεύεται ἀπὸ ἄπειρα ἐρωτηματικὰ ποὺ τοῦ περικύκλωναν τὴν κουρασμένη του σκέψι...

Βιαιόκτανε ἀκόμη σ' αὐτὴν τὴν φοιγτὴν κόσταιότητα ὅταν τὸ πρωϊνὸ ταχυδρομεῖο τοῦ ἔφερε μιὰ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Σόλιο Λάμπι, σταλμένη ἀπὸ τὸ Μιλάνο στὸ Παρίσι κι ἀπὸ τὸ Παρίσι στὸ Ξενοδοχεῖο Ἰκαντίλλου τοῦ Λονδίνου:

(Ἡ συνέγεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΝ

Ἐκείνη: Ἀγάπη μου, ὁ πατέρας μου ἔκανε πτώγευσι.

Ἐκεῖνος: Καλὰ τζέλεγα γὼ ὅτι θὰ κάνη τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ μᾶς χωρίση.

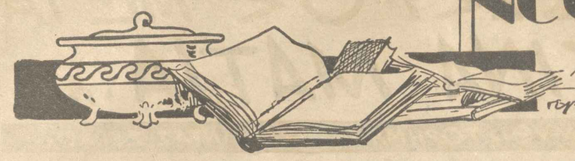

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ένα ἀγνό ὄνειρο

Ἡ ἀποψινὴ βραδυὰ μοῦ θυμίζει περασμένες νύχτες χειμωνιάτικες, ποὺ ὁλομόναχος κλεισμένος στὸ γραφεῖο μου, καθόμουνα καὶ τῆς ἔγραφα τὰ τόσο πικάντικα καὶ γιομάτα ἐμπνευσι γράμματα, γιὰ νὰ τῆς δείξω τὴν ἀγάπη μου...

Πόση ὅμως διαφορὰ βρίσκω ἀπόψε μὲ τὶς περασμένες βραδυές! Τότε τῆς ἔγραφα μὲ χαρὰ καὶ εὐτυχία, ἐνῶ τώρα—ἀλλοίμονο!... —τῆς γράφω μὲ πίκρα καὶ μελαγχολία... Ἂν ἦταν κρυμμένη πίσω ἀπὸ κανένα μέρος καὶ μ' ἔβλεπε τὴν στιγμὴ ποὺ γράφω αὐτὰ τὰ λόγια κλαίοντας, τότε ἀσφαλῶς θὰ λυπόταν τόσο, ...ἀ τόσο πολύ, ποὺ θὰ ἐγύτανε μόνη της ἀγκαλιάζοντάς με νὰ συμπονέσῃ μαζί μου...

Ἄχ! μὲ πόσο κρύα καρδιὰ μὲ δέχτηκε σήμερα τὸ δειλινό... σὰν νἄλεγε: «Οὔφ, πιὰ πόσο τὸν βαρέθηκα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο! ἐφ' ὅσον βλέπει ὅτι δὲν μ' ἀρέσει, γιατὶ δὲν μ' ἀφίνει ἥσυχη;» Αὐτὸ θαρρῶ, φανερώνει ἡ σκληρὴ της πρόταση νὰ κάψουμε τὴν ἀλληλογραφία μας, τὸ ἱερώτερο κειμήλιο τῆς γνωσιμάδας μας καὶ τῆς ἀγάπης μας.

Μὰ τόσο πέτρινη καρδιὰ ἔχει! Εἶμαι βέβαιος πὼς ἂν πραγματοποιόταν αὐτό, δὲν θὰ τὴν ἐνοιαζε καθόλου, ἐνῶ ἐγὼ θὰ πονοῦσα τόσο πολύ...

Μὰ γιατὶ νὰ τὴν γνωρίσω;...

Γιατὶ νὰ μὴ μένανε πάντα ἄγνωστοι;

Σ' ὅλα αὐτὰ φταίω ἐγώ. Θυμοῦμαι—δῶ καὶ δυὸ μῆνες—που μοῦγραψε σ' ἕνα γράμμα τὰ τόσο σκληρὰ γιὰ μένα λόγια...«Φίλε Ἄρη, εἶναι πολὺ πιθανὸν ἄμα γνωριστοῦμε ἀπὸ κοντὰ νὰ μειωθῇ μιὰ μέρα ἡ φιλία καὶ ἡ συμπάθεια ποὺ αἰσθάνεται ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, καὶ νὰ σβυστῇ ἴσως κάποτε τὸ ἀκαθόριστο αὐτὸ αἴσθημα ποὺ γεννήθηκε μεταξύ μας· ἐνῶ, ὅσο δὲν γνωριζόμαστε τόσο θὰ συσφίγγεται ὅσο περνάῃ ὁ χρόνος καὶ δὲν θὰ σβυσθῇ... σὲ βεβαιώνω, ποτέ! Σκέψου καλὰ καὶ διάλεξε τὸ καλύτερο.— Μὲ τοὺς πιὸ φιλικοὺς χαιρετισμούς, Βέτα".

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο γράφοντας αὐτὰ τὰ λόγια...

...Καῦμένα μου ὄνειρα, ἀγνά, ἀδελφικά, ποὺ ἔπλαθα γιὰ τοὺς δυό μας!

Πόσο σᾶς βλέπω τώρα μπροστά μου νὰ γανόσαστε σ' ἕνα θεόσαρο τρίσβαθο!..

ΑΡΗΣ ΤΡΙΠΟΔΑΚΗΣ

Ἀπόψε

Μάτια γλυκὰ ποὺ σβύσατε
σὰν σίγη κάποιαν ὀνείρου...
σὰν ἄστρα τοῦ ἀπείρου
γιὰ μὲ παντοτεινά...
Πόσο ἀπόψε σᾶς ποθῶ!
Πῶς τὴ ματιά σας λαγταρῶ
νὰ μὲ τυλίξῃ ἡδονικὰ
σὰν γλὰδι τοῦ ζεφύρου!

Μάτια γλυκά!... Δὲν σᾶς ξεχνῶ..
κι' ἀπόψε πιὸ πολὺ ποθῶ
κάποιο σας θέλημα πάλι...
ποὺ ἄλλοτε—κάποια βραδυὰ
ἴσως ἐτούτη—τὴν καρδιά
καί ὅλη μου τὴ σκέψη εἶχε πάρει...

Μὰ ὅμως μάταια ζητῶ.
ξανὰ ἀπόψε νὰ σᾶς δῶ
γλυκὰ νὰ μὲ κυττᾶτε....
Εἶναι γιὰ μένα ξένη πιά,
ἡ μαγικὴ σας ἡ ματιὰ
καὶ σ' ἄλλην γελᾶτε...

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΡΑΓΚΟΥΣΗ

Ἀπάντησι στὴν κ. Θ. Κ.

Δὲν ξέρω ἂν γιὰ μένα ἦταν τὰ λόγια σου γιὰ τὴν «ψυχὴ ποὺ κλαίει» (ἂν κάνω λάθος συχώρα με) γιατὶ θαρρῶ σὲ μὲ θὰ πήγαινε τὸ κάθε τι, ποὺ θἄχη σχέση μὲ τὸ πάθος!..

Μοῦ λὲς πὼς δυνατὴ μιὰ ὕπαρξη σοῦ φάνηκα, κι' ὕστερα πάλι, νικημένη ἀπὸ τὴ θλίψη. Γιατὶ ζητᾶ μέσα στὰ βύθια τῆς ἀλλόκοτης ψυχῆς μου, ἡ θεκή σου γιὰ νὰ σκύψῃ;..

Μοῦ λὲς ἀκόμα, πὼς φρυγτὰ γελάστηκα: δὲν κουρελιάζεται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸν πόνο. Ἕνα μονάχα σοῦ εὔχομαι: στὰ στήθεια σου τὸ σκοτεινό του ὁ Ἄγχοντας μὴ στήσῃ θρόνο.

Ἴσως νὰ εἶσαι ἀπ' τὶς ψυχὲς ποὺ τὶς σαβάστηκε κι' ἀνέγγιχτες τὶς ἄφισε νὰ ζοῦνε.. Μὰ τότες.. τότες σώπα.. Τί θὰ ἤξερες νὰ πῆς ἐσὺ σ' ἐκείνους ποὺ πονοῦνε;....

Ἀκόμα μοῦ ζητᾶς τραγούδια—γι' Ἄγοιξη ἴσως.. γιὰ Ἀγάπη (ὤχου Θέ μου, τί εἰρωνεία!) νὰ γράψω ἐγώ... Ἐγώ;... ποὺ μὲς στὰ στήθιά μου οἱ δαίμονες ἔχουνε στήσει συμφωνία...

Καὶ πάλιν... παίζουν ἄταχτα, μ' ἀνάκατες νότες τρελλὲς γιομάτες ἀπὸ φάλτσα. Μὴ μοῦ ζητήσῃς νὰ γελῶ, γιατὶ θὰ γίνουν τὸ γέλιο μου μ' ἀπαίσια γκιομάτσα!..

Κι' ὅμως, σ' εὐχαριστῶ..! σ' εὐχαριστῶ. Τὰ λόγια σου μοῦ κάνανε καλὸ (ἂν δὲν γελιέμαι κι' ἦταν γιὰ μένα). Τώρα, ἄγνωστη φίλη μου, σὲ χαιρετῶ... ἀντίο... καὶ ξέχασέ με...

ΛΟΥΚΡΕΤΣΙΑ

Ρεμβασμοί

Κάποιο μενεξεδένιο δειλινό, ποὺ ἡ ψυχή μου πονοῦσε, καὶ ὁ νοῦς μου φτερούγιζε σὲ μακρυνὰ λουλουδένια μονοπάτια, σὲ ὀνειρευμένες φανταστικὲς σφαῖρες, ἕνα τσελλὸ εὐθυμο, τσεβτσιμα πουλιοῦ μὲ ξύπνησε, ἀπ' τοὺς γλυκοὺς ρεμβασμούς μου φέροντάς με στὴν πραγματικότητα.

Κι' ἦταν τόσο γοητεμένη, μὰ καὶ γλυκειά, ἡ φωνίτσα τῆς φαφουρέιας αὐτῆς ψυγούλας. Ὥστε μ' ἔκανε ν' ἀνασηκωθῶ στὶς μύτες τῶν ποδιῶν μου, γιὰ νὰ διακρίνω ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα τοῦ δένδρου τὸν φτερωτὸ τραγουδιστὴ τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς ξεγνοιασιᾶς, μὲ τὰ χαντρένια ματάκια, καὶ τὶς δελουδένιες φτεροῦγες. Μὰ κεῖνο σὰν μὲ εἶδε, ἄφισε ἕνα εὔθυμο ξεφωνητὸ σὰν ψιλὴ νότα διολιοῦ, καὶ ἀπομακρύνθηκε πετώντας ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο... Ὢ!... πόσο θἤθελα, τσελλὸ εὔθυμο πουλί, νάγα τὰ φτεροῦγάκια σου, τὴν ἀγνὴ γαρὰ σου! Πόσο θἤθελα νἄμουν καὶ γὼ σὰν καὶ σένα ἕνα φτωχὸ σπουργιτάκι, γιὰ νὰ τραγουδοῦσα ἀνάμεσα στ' ἀνθισμένα κλαδιά, εὔθυμα γλυκὰ τραγουδάκια, νανουρίζοντας μ' αὐτὰ τὰ φεγγαρόφωτα βράδυα τὰ ἀγριολούλουδα, τὰ ἀγνὰ ἀγριόχορτα τοῦ δάσους!... καὶ νὰ ξεφώνιζα τσελλὰ τσερτίσματα, ξυπνώντας κάθε πρωῒ τὸ κοιμισμένο δάσος!...

Μὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι ὄνειρα... Ξαπλώθηκα πάλι στὴν σαΐζ—λόγκ μου, κι' ἀφέθηκα πάλι στοὺς πικροὺς λογισμούς μου...

ΔΕΣΠΩ

Ἕνα βράδυ

Μιὰ μέρα... ἕνα δειλινό... ἕνα
κείνη τὴν θεία ὥρα ποὺ ἡ ψυχὴ
ρανὸ ἀνάβουν τὰ διαμαντένια
ἤρθα στὸν κῆπο σου μὲ τὴν κ
Τὸ παραθύρι σου ἦταν κλει
τὴν καρδιά σου, μα εἶχε μέσα
Κάθησα σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κ
ἀπὸ μιὰ μεγάλη τριανταφυλλιὰ
σμένος τότε δυὸ φορές, μιὰ ἀπὸ τ
τῆς ἀγάπης σου, καὶ μιὰ ἀπὸ τὰ
τῶν λουλουδιῶν καὶ τὴν ὁμορφι
χτας, ἄρχισα νὰ παίζω τὴν κιθά
Τὰ μάτια μου δακρυσμένα
μὲ παράπονο τὸ ἀγαπημένο πα
λαγταροῦσαν τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ
θὰ προβάλλες, γιὰ νὰ μοῦ εἰπῇ
ἐκεῖ καὶ μ' ἄκουβ.

Δὲν ἔνοιωθα πὼς γλυστροῦσαν
γτυλά μου πάνω στὰ σκληρὰ
κιθάρας. "Ἕνα μονάχα αἰσθανόμουν
νη τὴν ὥρα—πὼς ὁ πόνος τῆς
πεονοῦσε μέσα ἀπὸ τὸ κουρασ
κιθάρας, καὶ ἔβγαινε γλυκὸς
τραγούδι..

Μὰ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ νόμιζα
ἄνοιγε τὸ ἀγαπημένο παραθύρι
ζώμουνα πὼς ἡ καρδιά μου ἤτα
τὴν κιθάρα... ἔσπασε μιὰ χορδή!

Ἕνα τριανταφυλλο ποὺ ἤτα
τὸ κεφάλι μου, σκόπισε μερικὰ
ταλα ἀπὸ τὸ χαϊδεμα κάποιας
πνοῆς.

Κύτταξα ξανὰ τὸ παραθύρι,
πιὰ φῶς.

Ἔφυγα σὰν ναυαγὸς ποὺ
γτα στὸ πέλαγος ποὺ δέρνει
καὶ ἔχει γάσει τὸν φάρο τῆς

Γυρνοῦσα ἄσκοπα στοὺς δρόμους
νύχτα γωρὶς νὰ ξέρω γιατί!

Κόντευε πιὰ νὰ ξημερώσῃ, τ
καὶ τοῦ οὐρανοῦ εἶχαν ἀγίσει
σιγά—σιγά. Τὸ πρωϊνὸ ἀεράκι
σε ἡ αὐγή, περνώντας σιὰ μέ
τὴν κιθάρα μου ν' ἀφίνῃ κάθε
σιγανὸ ἀκόρντο ποὺ ἔμοιαζε σὰν

ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΠΑΓΡΗΓΟΡ

Στὸ Λάμπρο Πορφύρα

Εἶν' ὁ γαμὸς σου ἀπάντεχος,
Μ' ἦρθε νὰ παίζω βαρετὰ μιὰ
κι' ἦταν τὰ δάκρυα τῆς ψυχῆς
σὰν τῆς σονάτας τὸ σωθμό, γ

Κι' ἔνοιωσα γύρω μου πνιγτὰ
ἀπὸ τ' ἀγέρι παῦφερνε τῆς
μέχρι τ' ἀστέρι τῆς νυγτιᾶς

στὴ θώρησή σου τὴ γλυκειά.

Καὶ τὰ γλυκά σου πλάσματα, τ
πούχαν σιωπὴ μὲ τὴν ψυχή μου
ποὺ τάγες πλάσει ὡσὰν τ' ἀγγ

ἤρθαν γλυκοπαόγοσα στὴ θλίψη
κι' ἦταν γιὰ μένα τ' ἀπαλοῦ
ἕνα γλυκονανούρισμα γιομᾶτο

ΙΣΙΔΩΡΑ ΚΑΜΑΡΙΝΟ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ

Ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» δημοσιεύει σήμερα ἄλλες 3 φωτογραφίες. Εἰς τὰ ἀμέσως προσεχῆ φύλλα της θὰ δημοσιεύσῃ 6 ἀκόμη φωτογραφίες ἀνδρῶν καὶ θὰ καλέσῃ τοὺς ἀναγνώστας της νὰ βροῦν τὸ..ἐπάγγελμα ἑνὸς ἑκάστου (ἰατρός, δικηγόρος, συμβολαιογράφος, ἀθλητής, ἐργοστασιάρχης, ποιητής, καθηγητὴς κ.τ.λ.) Γιὰ νὰ σᾶς εὐκολύνωμε θὰ δημοσιεύσωμε καὶ τὸν κατάλογον τῶν 12 ἐπαγγελμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνήκουν οἱ 12 αὐτοὶ ἐπαγγελματίαι.

ΑΡ. 4

ΑΡ. 5

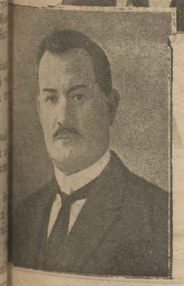

ΑΡ. 6

ΣΕ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ ΘΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΩΜΕ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΣ ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ε. Φ. Ε.

Ἡ πρώτη γενικὴ συνέλευσις τῆς χειμερινῆς περιόδου.

Τὴν Κυριακήν, 29 Ἰαναυαρίου, ἐ. ἔ., εἰς τὴν αἴθουσαν Ἐπαγγελματιῶν (Θεμιστοκλέους 2) ἐγένετο, ὅπως εἶχε προαναγγελθῇ σὲ προηγούμενα φύλλα μας, ἡ πρώτη γενικὴ συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς Ε.Φ.Ε., Ἀθηνῶν καὶ περιχώρων.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Πρόεδρος τῆς ἐνώσεως κ. Ν. Ἀϊβαλιώτης ἐξέθεσε ἐν ὀλίγοις τὴν δρᾶσιν τοῦ συλλόγου κατὰ τὸ διαρρεῦσαν πρῶτον ἐξάμηνον τῆς ἱδρύσεώς του.

Ἀκολούθως ἔδωσε τὸν λόγον εἰς τὸν γεν. γραμματέα τῆς ἐνώσεως κ. Ἄρην Τριποδάκην, ὁ ὁποῖος ἐξέθεσε λεπτομερέστερον τὴν δράσιν τοῦ συλλόγου κατὰ τὴν θερινὴν περίοδόν του.

Τελευταῖος ὡμίλησε ὁ κ. Ν. Νίχβας εὐχαριστήσας τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς ἑνώσεως διὰ τὰς μέχρι τοῦδε ὑπηρεσίας του πρὸς τὴν Ε.Φ.Ε. καθὼς καὶ τὰ μέλη τῆς Ἑνώσεως διὰ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ποὺ ἔδειξαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ δείχνουν.

Μεθ' ὃ, ἐπικολούθησε διαλογικὴ συζήτησις μεταξὺ τῶν παρισταμένων μελῶν ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων τοῦ συλλόγου, ἐν τέλει δὲ κατηρτίσθη νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς χειμερινῆς περιόδου, ἀπαρτισθὲν ἀπὸ τὰ κάτωθι μέλη : Μ. Θαλασσινόν, Ν. Ἀϊβαλιώτην, Ἄρην Τριποδάκην, Π. Παπαγεωργίου, Μιχ. Χαγνούσην, Νίκην Δράκου καὶ Ἐλένην Μακρίδου.

Εἰς τὸ νέον συμβούλιον ἀγετέθη ἀπὸ τὴν ὁλοπρόθυμη τῆς πρώτης γενικῆς συνελεύσεως ὁ καταρτισμὸς τοῦ προγράμματος τῶν χειμερινῶν ἐργασιῶν τῆς Ε.Φ.Ε.

Ἡ πρώτη δημοσία ἐμφάνισις

Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Ε. Φ. Ε. κατὰ τὴν 1ην τακτικὴν σύσκεψίν του ἀπεφάσισε ὅπως ἡ πρώτη χειμερινὴ δημοσία ἐμφάνισις τοῦ συλλόγου γίνῃ μὲ μίαν διάλεξιν, τῆς ὁποίας τὴν ἡμερομηνίαν θὰ ὁρίσῃ καὶ θὰ δημοσιεύσῃ στὸ ἀμέσως ἑπόμενον φύλλον μας.

Ὁμιλητὴς : Ὁ κ. Ν. Νίχβας.
Θέμα : «Οἱ νέοι».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἰωάννην Καψαλάκην, Κόκκινον Πύργον-Κρήτης. Ἡ ἐπαγγελία σας ἐλήφθη καὶ ἐνεγράφητε. Εὐχαριστοῦμεν. — Παῦλον Κούρμην, Σύρου. Ἡ ἐπαγγελία σας ἐλήφθη καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου συνεχίζεται. Εὐχαριστοῦμεν.— Ἀγγελικὴν Ἀναστασοπούλου, Μάραθον Μεσσηνίας. Στείλτε ὅ,τι θέλετε χωρὶς δυσκολία κρίσεως. Μεγάλα διηγήματα δὲν δεχόμεθα.— Μάριον Σα. μίου, Σιδηρεῦ-Αὐστραλίας. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμότατα γιὰ τὰ καλὰ λόγια σας. Τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ «Ἱππότου Μπαρμπολιάνη» καθὼς καὶ ὅλα τὰ προηγούμενα τεύχη τῆς «Ἑβδομάδος» ὑπάρχουν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δευτέραν ἐρώτησίν σας ἡ καλλιτέχνις τοῦ κινηματογράφου Σάρυ-Μαρίτσα εἶναι Ἀγγλοαμερικανίς. Ἦτο καλλιτέχνις τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, τὴν ὁποίαν ἀγεκάλυψε καὶ ἐλάνσαρε ὁ Σαρλώ. — Χρυσάνθην Ἀντύπα, Φισκάρδον-Κεφαλληνίας. Τὰ χρήματα διὰ τὴν ἀγαγέωσιν τῆς ἐτησίας συνδρομῆς σας ἐλήφθησαν καὶ εὐχαριστοῦμεν.—Μ.Οἰκονομίδην, Ἐνταῦθα. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλὰ λόγια σας. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀποψίν σας, ἡ στήλη ποὺ ἀναφέρετε δὲν εἶχε καταλήλη γιὰ τὸ περιοδικόν μας. Φωφὼ Ταλάνη, Πετρομαγούλαν. Τὰ τεύχη τῆς «Ἑβδομάδος» ποὺ ζητεῖτε εἶνε 15 τὸν ἀριθμόν. Ἐμβάσατέ μας 60 δρχ. εἰς γραμματόσημα, διὰ νὰ σᾶς τὰ ἀποστείλωμεν. — Πάνου Βατακίδην, Σέρρας. Δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν, διότι δὲν δημοσιεύομεν ἀνταποκρίσεις οὔτε συνεντεύξεις. Διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, δύνασθε, ἂν θέλετε, νὰ ἀναλάβετε τὴν ἵδρυσιν παραστήματος τῆς Ε.Φ.Ε. εἰς τὴν πόλιν σας, τοῦ ὁποίου φυσικὰ θὰ προΐσ-υσθε.-

Ο ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Ἡ «Ἑβδομὰς» εἶνε τὸ ΜΟΝΟ ἑλληνικὸ περιοδικὸ στὶς σελίδες τοῦ ὁποίου βρίσκουν οἱ νέοι λογοτέχναι κάθε εἰλικρινῆ ὑποστήριξη. Μία συνέχεια τῆς προσπαθείας αὐτῆς τῆς «Ἑβδομάδος» εἶνε καὶ ὁ ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ποὺ προκηρύσσει γιὰ τὴν ἔκδοσιν δύο βιβλίων:

α) Μιᾶς ἀνθολογίας τῶν δώδεκα καλυτέρων πεζογραφημάτων τῶν νέων λογοτεχνῶν μας.

β) Μιᾶς ἀνθολογίας τῶν εἰκοσιτεσσάρων καλυτέρων ποιημάτων, τῶν νέων ποιητῶν μας.

Στὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν μποροῦν νὰ λάβουν μέρος ΟΛΟΙ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ οἱ ἀναγνῶσται μας. Ἡ ὕλη τὴν ὁποίαν θὰ μᾶς στέλνουν, κρινομένη ἀπὸ τὴν εἰδικῶς ἐπὶ τούτῳ συσταθεῖσαν λογοτεχνικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ περιοδικοῦ μας, θὰ δημοσιεύεται ἐφ' ὅσον ἐγκρίνεται στὴν σελίδα τῆς «Νεοελληνικῆς λογοτεχνίας» κατὰ σειρὰν ἐγκρίσεως. Ἡ δημοσίευσις ἄρχισε ἀπὸ τὸ φύλλον μας τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου 1933, καὶ θὰ λήξῃ τὴν 30ὴν Μαρτίου 1933.

Ὅλη ἡ ὕλη ἡ ὁποία θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ διάστημα αὐτό, ἐγκριθεῖσα κατ' ἀρχὴν ἀπὸ τὴν λογοτεχνικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ περιοδικοῦ μας, θὰ ἀποτελέσῃ τὰ ἔργα μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ ἐκλεγοῦν τὰ δώδεκα βραβευθησόμενα πεζογραφήματα καὶ τὰ εἰκοσιτέσσερα βραβευθησόμενα ποιήματα ποὺ θὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὰς δύο ἀνθολογίας μας.

Κάθε πεζογράφημα ἢ ποίημα δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ σὲ μέγεθος τὴν μία στήλη τῆς σελίδος τῆς «Νεοελληνικῆς λογοτεχνίας» καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴν εἶναι δυσχερὴς ἡ δημοσίευσίς των. Πρέπει ἐπίσης νὰ εἶναι καθαρογραμμένα, εὐανάγνωστα καὶ γραμμένα μόνο ἀπ' τὴν μιὰν ὄψη τοῦ χαρτιοῦ.

Ἡ ἀποστολὴ δὲν πρέπει νὰ συνοδεύεται μὲ κανένα δικαίωμα κρίσεως. Περισσότεροι λεπτομέρειαι ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ φύλλο μας ἀριθ. 275.

Μεσάνυχτα

Ρουσσο. Ἀνεπιτυχὲς καὶ πολλὰ σημεῖα ἀουναρτητο.— Α.Δ. Για τὰ προηγούμενα σας ἀπαντήσαμε ἤδη. Το τελευταῖο σας προχειρογραμμένο.— Ι. Ρουμελιώτην. Ἀτεχνη στιχοπλοκὴ χωρὶς καμμίαν ἀνωτερη πνοή. — Δ. Αρονεα. Ἀψυχολόγητο καὶ ἀσυναρτητο. Ἂν ξαναγραφοτανε μὲ περισσοτερη προσοχή, ἴσως νἀβγαινε κατι καλλιτερο.— Α. Βρα-χου. Δυστυχῶς οὔτε το πεζο σας οὔτε οἱ στίχοι σας λένε τίποτε. — Σ. Γιανγάτον. Προχειρογραμμενο. — Μ. Πά-ρην. Στὰ ποιήματα σας ὑπάρχουν πού καὶ που μερικοὶ καλοὶ στίχοι, στὸ συνολο τους ὅμως ὑστεροῦν. —Ν. Ρυσσιάγον. Το ἴδιο καὶ σὲ σᾶς. — Π. Κατσούλην. Πιστεύουμε πῶς μποροῦτε νὰ γραψετε καλλίτερα πράγματα ἀπ' αὐτὰ που μᾶς στείλατε. Συνεπῶς... τὰ περιμένουμε.— Β. Ζερβάκου. Ἀτεχνο καὶ προχειρογραμμενο. Μὴ διάζεσθε καὶ προσέχετε περισσοτερο.— Φ. Κάρ. Δυστυχῶς οὔτε τὸ πεζο σας, οὔτε οἱ στίχοι σας μᾶς ἱκανοποίησαν. Ἀτεχνα καὶ χωρὶς νόημα.— Α. Φέμινα. Ἀσύνδετο κ' ἀκατανόητο. Μὴν προχειρογράφετε. — Ι. Παπαδάκην. Κάνετε πολλὰ τεχνικὰ λάθη, πού καταστρέφουν τὸν στιχο σας.— Ν. Τυπάλδον. Το ἴδιο καὶ σὲ σᾶς.— Ι. Σάκκουλαν. Θάπρεπε πρὶν ξαναγράψετε νὰ διαβάσετε προσεκτικὰ καὶ νὰ ἐπιμεληθῆτε τὴν ὁμοιομορφια τοῦ λεκτικοῦ σας.— Κ. Ἀρπατζιδάκην. Ἀκατανόητο καὶ ἀσύνδετο. Ἀποφεύγετε τὴν προχειρογραφία.— Ι. Μογοδενδρίτην. Διαβάστε μιὰ στιχουργική. Θὰ σᾶς ὠφελήσῃ.— Π. Ροδῆν. Ὑστεροῦν ἀπὸ ἄλλα καλλίτερα προηγούμενά σας. Γιατί ; —Νι Ἡ ἱστορία σας θἄπρεπε νὰ ξεδιπλωθῆ πιὸ πλατιὰ κ' ἔτσι νὰ δικαιωθοῦν πρόσωπα καὶ καταστάσεις πού τώρα μένουν μετέωρα κ' ἀδικαιολόγητα.— Μ. Ζωγράφον. Μιὰ κοινὴ ἀφήγησις, πού τὴν χαλνᾶ ἀκόμα περισσότερο ὁ προσωπικὸς τόνος πού εἶναι γραμμένη.— Μ. Μ. Δ. Σοφιστικὴ διάθεση στερημένη ἐνοίας καὶ συνοχῆς.— Τ. Ἀλήτην. Ἡ θέση πού πάρνετε ἀρκετὰ καλή, δυστυχῶς ὅμως ὅλο τὸ πνεῦμα κι' ὁ τρόπος πού εἶναι γραμμένο τὸ πεζό σας εἶναι ἀκατάστατο καὶ κακογραμμένο. — Μάρ. Σλ. Ἡ «μικρὰ εἰκὼν τοῦ ἐρωτικοῦ σας πάθους, ἤτις εἶναι γραμμένη μὲ κλάματα», πολὺ ἀνεπιτυχὴς δυστυχῶς. Λόγια κοινὰ καὶ χλιοειπωμένα. — Σπακώφ. Το πεζό μας κρύβει κάποιο νόημα. Δυστιχῶς εἶναι πολὺ ἀκατάστατα γραμμένο, σὲ τρόπο πού νὰ χάνῃ καὶ τὴν παραμικρότερη λογοτεχνικὴ ἀξία.— Ἄνθρωπον Μεσονυκτίου. Το πεζό σας προχειρογραμμένο καὶ δίχως λογοτεχνικὸ παλμό. —Γεώργιον Σκουλᾶν. Οἱ στίχοι σας καλοί. Δυστυχῶς στὸ σύνολο ὑστεροῦν. Ξαναδουλέψτε τους καὶ ξαναστείλτε τους μας. — Ἀθμὰρ Φέμινα. Ἀφίνεσθε σ' ἕνα ἐρωτικὸ παραλήρημα πού ἀπέχει πολὺ ἀπ' τὴν πραγματικὴ τέχνη. Ἂν φιλοδοξῆτε νὰ δημοσιεύσετε κάτι, ἀσχοληθῆτε μὲ σοβαρώτερα θέματα.— Μανώλην Φιλιππάκην. Κάτι προσπαθῆτε νὰ πῆτε δίχως νὰ τὸ κατορθώνετε. Ὡστόσο, στοὺς στίχους σας διαβλέπουμε μιὰ πνοὴ πού πρέπει νὰ τὴν ἐνεμιεταλλευθῆτε διορθώνοντας διαρκῶς τὶς ἐλλείψεις σας. — Μιχ. Παπαδόπουλον. Δυστυχῶς καὶ πάλι ἀναγκαζόμαστε νὰ σᾶς ποῦμε τὰ ἴδια λόγια : Ἔχετε μερικοὺς καλοὺς στίχους, ἀλλὰ στὸ σύνολο ὑστερεῖτε. Μὴν διάζεσθε πρὸς Θεοῦ, νὰ δῆτε δημοσιευμένο τὸ ὄνομά σας. Φροντίστε νὰ διορθώσετε τὸ λεκτικό σας καὶ ἐπιμεληθῆτε τὴν ὁμοιομορφία τοῦ ὑφους σας. Κουμπῆν. Κατασπάνεστε μὲ τὸ ἐνῶ δὲν κατέχετε ἀκόμη τοὺς στοιχειωμένους κανόνες. Οἱ στίχοι σας τυποι. Διαβάστε.— Σπ. Γιαννάστίχοι σας ὑστεροῦν μετρικῶς. Θὰ σκολεύει ἡ ρίμα.— Σάσαν Μιλ. Καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῆ μ' ἕνα ὀρθωμα.— Μίμην Κυριακίδλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῆ.— Ἑλλὰ μὰ σας ἔχει τὴν γάζη τῆς ἀφέσεως. Πέραν αὐτοῦ δὲν παρουσιάζει ἄλλο φιλολογικὸ πλεονέκτημα.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀπαραίτητον καθῆκον μου θεωρῶ νὰ εὐχαριστήσω καὶ δημοσίᾳ τὸν ἔγκριτον γιατρὸν κ. Κ. Ἀραβαντινὸν ὅστις διὰ τῆς χειρουργικῆς αὐτοῦ δεινότητος ἔσωσε τὴν ζωήν μου ἀπὸ σοβαρὸν κίνδυνον.

Τὰς αὐτὰς εὐχαριστίας ὀφείλω καὶ πρὸς τὸν διακεκριμένον ρινολόγον κ. Γ. Γκούφαν χάρις εἰς τὴν καλὴν διάγνωσιν τοῦ ὁποίου, ἀπέφυγα ἄλλην ἐγχείρησιν καὶ ἐθεραπεύθην τελείως παρ' αὐτοῦ.

Ὁ εὐγνώμων

ΕΜΜ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΩΡΟΛΟΓΟΠΩΛΕΙΟΝ
Π. Γ. ΙΓΓΛΕΣΗ
Σταδίου 39 καὶ Γεωργίου Σταύρου γωνία

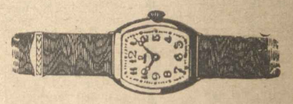

Θὰ εὕρητε πλουσίαν συλλογὴν ὡρολογίων καὶ κοσμημάτων εἰς τιμὰς πολὺ εὐθηνάς

ΔΙΤΣ

Σταματήσατε
τοὺς πόνους τῆς ῥάχεως.

Μεγάλην ἀνακούφισιν θὰ ἔχετε ἀμέσως μετὰ μίαν ἐλαφρὰν ἐπάλειψιν Σλόανς.

Τὸ Σλόανς διεισδύει ταχέως καταπραΰνει τοὺς φλογισμένους μῦς καὶ σταματᾶ τὸν πόνον.

Χρησιμοποιήσατε Δι' Ἰσχιαλγίας, Ρευματισμούς, Στραμπουλήγματα, Κτυπήματα καὶ ὅλους τοὺς μυϊκοὺς πόνους.

ΣΛΟΑΝΣ LINIMENT καταπαύει τὸν πόνον.

Σλοὰν. ΔΙΑΦ. "ΜΗΝΥΤΟΡ

25 ΕΤΗ Chlorodont

Ἡ ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ ἥτις χρησιμοποιεῖται παγκοσμίως διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ στόματος καὶ τὴν ἀπόκτησιν ὑραίων, ὑγιῶν καὶ λευκῶν ὀδόντων. Ἐν Γερμανίᾳ μόνον τὴν μεταχειρίζονται καθημερινῶς ἑκατὸν ἑκατομμύρια ἀνθρώπων.

ΚΥΡΙΑ
ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ
Πρὶν παραγγείλετε
ΖΩΝΗ ἢ ΚΟΡΣΕ
ἐπισκεφθῆτε τὸ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ "ΜΙΝΕΡΒΑ,,
ΣΤΑΔΙΟΥ 15
παραπλεύρως «Ἀττικοῦ»

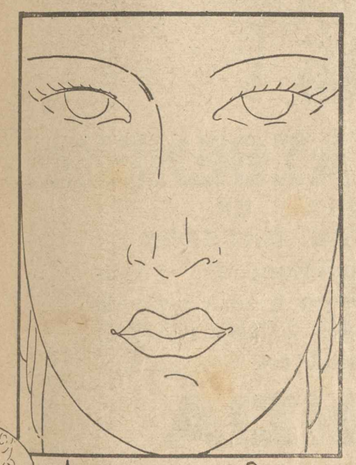

Φραγκιᾶς

Modaline
ἡ πούδρα
τοῦ κραλά.

ΥΣΤΑΝ
(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)
Τὸ Νέον Γαλλικὸν φάρμακον. Θεραπεύει τὴν κυστίτιδα καὶ τὴν βλενόρροιαν.
Ἀντιπρόσωποι :
ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ ΣΙΑ
ΠΕΙΡΑΙΑ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
ΠΟΥΔΡΑ
ΚΡΕΜΑ
ΣΑΠΩΝ

EDELWEISS

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ
ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ ΧΑΠΙΑ
Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος. Ἐγκεκριμμένον παρὰ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων. Ἀντιπρόσωποι:
ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σια
Πειραιᾶ
Ἐπιστημονικαὶ μελέται παρὰ τῷ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχούλᾳ,
Ἀθῆναι, Ὁδὸς Ἑρμοῦ 116

MODES
ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ
Κάθε Κυρία πού τῆς ἀρέσει νὰ ντυθῆ Chic καὶ μὲ πολὺ λογικὴν τιμὴν ἂς ἐπισκεφθῆ τὴς MODES
ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ
ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 14, Β'. ΟΡΟΦΟΣ *ΜΕΓΑΡΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ*

ΤΑ 90%

ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ

ΠΡΟΕΡΧΟΝΤΑΙ ΕΚ
ΜΟΛΥΝΣΕΩΝ ΤΩΝ ΕΝΤΕΡΩΝ

ΔΙΑ ΝΑ αποφύγητε τὰς μολύνσεις αἵτινες ὀφείλονται εἰς τὴν δυσκοιλιότητα ἢ καὶ εἰς τὴν μὴ καθημερινὴν κένωσιν, ΣΑΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΩ νὰ λαμβάνετε κάθε πρωΐ ἕνα κουταλάκι

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Θὰ καταστήσητε τὸν ὀργανισμόν σας ἱκανὸν νὰ ἀντισταθῇ εἰς κάθε ἐντερικὴν νόσον. ΜΙΑ ΦΙΑΛΗ ἐπαρκοῦσα διὰ πολλὰς δόσεις ἢ καὶ ἕνας φάκελλος εἶναι ἀπαραίτητα εἰς κάθε οἰκογένειαν διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ εὐθὺς ὡς παραστῇ ἀνάγκη

Προσέξατε τὸ σῆμα γνησιότητος ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ ὡς καὶ τὴν ὑπογρ. *Prodel* ἐπὶ ἑκάστης φιάλης καὶ φακέλλου

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 9 - ΑΘΗΝΑΙ

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ. Νοταρᾶ 15 'Αθῆναι